

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 74

Dimarts, 18 de desembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 47, segona reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 302-00165/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors (tram. 302-00166/06) (p. 7)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya (tram. 302-00167/06) (p. 11)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 302-00164/06) (p. 17)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment dels regadius (tram. 302-00168/06) (p. 21)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària (tram. 302-00169/06) (p. 24)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 302-00170/06) (p. 29)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política familiar (tram. 302-00174/06) (p. 34)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer (tram. 302-00171/06) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 302-00172/06) (p. 42)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques (tram. 302-00173/06) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària (tram. 302-00175/06) (p. 50)

Projecte de llei

de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya (tram. 200-00040/06) (p. 53)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 47.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

A proposta dels grups, farem un canvi: el punt vint-i-setè passarà al vint-i-sisè, i el vint-i-sisè passarà al vint-i-setè.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 302-00165/06)

Per tant, ara, la Moció serà la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política cultural, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. En el passat Ple vam substarnciar una moció sobre aspectes diversos de política cultural, especialment centrada per part nostra en dos blocs. Per un cantó era la necessitat de, des del Govern de la Generalitat, donar suport, impulsar, estar al costat de la creativitat artística, des d'una concepció àmplia del que vol dir «creativitat artística», tots els camps de l'art –l'audiovisual, el disseny, el teatre, la música, la literatura, les noves tecnologies–, i que, aquesta necessitat de donar suport a aquesta creativitat, el Govern l'havia d'executar des de dues perspectives.

Per un cantó, per la creació d'una «xarxa d'infraestructures culturals bàsiques», anomenàvem nosaltres; xarxa única, insistíem, d'infraestructures culturals públiques, fos quina fos l'administració que les havia impulsat, fos quina fos l'administració que n'era titular, perquè els creadors del país, i especialment els creadors més joves, tinguessin la possibilitat d'expandir, de portar, de mostrar aquesta creació arreu del territori. Dèiem que és molt important tenir una indústria, que és molt important tenir un mercat, però que també era molt important –i Catalunya n'havia tingut una llarga tradició– de tenir també la innovació artística, la creació més jove, en aquest circuit de mercat.

A la vegada, parlàvem de la necessitat de dotar els pressupostos del Departament de Cultura amb els crèdits necessaris tant per completar aquesta xarxa única d'infraestructures bàsiques com per donar-hi aquest suport.

Vam efectuar diverses reflexions. Dèiem que havíem complert l'etapa de les infraestructures nacionals i que

havíem d'anar cap a l'etapa de les infraestructures bàsiques territorials.

Dèiem que no criticàvem l'alta despesa que havien significat infraestructures del tipus Teatre Nacional, Ciutat del Teatre, Auditori, Liceu, però que, al costat d'aquesta alta inversió en aquestes grans infraestructures nacionals, el territori necessitava tot un seguit d'infraestructures perquè aquest flux artístic que generava el país i que les mateixes grans infraestructures donaven suport..., poguessin arribar arreu del territori.

Proposàvem un augment pressupostari que arribés a doblar el pressupost del Departament de Cultura per a l'any 2001 en els propers quatre anys. Aquesta fita de doblar el pressupost de Cultura és una fita que la societat civil, que els agents culturals, que les organitzacions que aixopluguen aquests agents culturals ens han demanat. No és una fita molt agosarada, doblar els pressupostos de l'any passat..., o d'enguany, per ser més exactes, d'enguany mateix, d'aquest any que s'acaba, fins als propers quatre exercicis pressupostaris, doblar-los; dic que no és una fita massa agosarada. De fet, en els pressupostos per al 2002 el Departament de Cultura ja ha augmentat considerablement la seva partida; això ho vam reconèixer en el debat dels pressupostos del Departament. Creiem que, si se segueix aquesta dinàmica, es podria arribar a aquesta fita, que és una fita que nosaltres proposem, a la qual no renunciem i la qual, a més a més, exigirem a aquell grup parlamentari que necessiti la participació d'Esquerra Republicana de Catalunya per a governar aquest país en la propera legislatura.

Aquests són els tres punts que amb aquesta Moció posem a disposició dels grups parlamentaris i, per tant, de les senyores i els senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ha presentat esmenes Convergència i Unió, i les defensa l'honorable senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, hem presentat una esmena només. Aquesta és una moció que ve després d'un debat sobre política cultural que vam fer en aquesta cambra, exactament, el 8 de novembre. En aquella ocasió es va parlar de moltes coses, de molts aspectes de política cultural, però, finalment, la moció aterra, cristal·litza en tres punts concretament.

Són tres punts que fan referència a un pla del 2001 al 2004 sobre política cultural. Després, el que diu el text proposant de doblar el pressupost..., vull fer-li avinent, senyor Bargalló, que vostè parla de doblar el del 2002, quan en realitat és prou conegut que el pressupost del 2002 ja experimentarà, experimenta –ho aprovarem demà o demà passat en aquesta cambra– un augment molt significatiu, del 17%, salt endavant que em sembla molt que no és arriscat dir que és el més important

que s'ha produït d'un any a l'altre d'ençà que es va restablir la democràcia; així de clar: mai el Departament de Cultura havia experimentat un augment tan considerable, de l'ordre del 17%. I, finalment, hi ha un tercer punt que fa referència a polítiques específiques, sobretot dedicat a la gent jove.

Sobre aquests tres punts, el Grup de Convergència i Unió coincideix amb molts aspectes d'aquesta Moció, i em penso que amb un xic de bona voluntat per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya podria arribar a acceptar el sentit de la nostra esmena al punt 2.

Concretament, pel que fa referència al punt 1, el punt 1, que és la reindustrialització cultural, en aquest moment està protagonitzat molt clarament, dins del Departament de Cultura, per l'Institut Català de les Indústries Culturals, que justament fa un any es va crear en aquesta mateixa cambra. I l'abril es va aprovar el reglament de funcionament, i de seguida va engegar la confecció d'un llibre blanc sobre la panoràmica cultural a Catalunya i les perspectives. Aquest Llibre blanc és prou conegut per tots els ponents de cultura de tots els grups parlamentaris, però, com sia que estem en un debat en Ple, potser té un cert interès recordar quin és l'índex d'aquest Llibre blanc que ja és en marxa i que s'acabarà el mes de juliol.

Aquest Llibre blanc té els següents apartats, els següents capítols, està estudiant les següents matèries. Set sectors, set ambients sectorials, que són: l'audiovisual, els mitjans de comunicació, el llibre, la música, les arts escèniques, les arts plàstiques i nous gèneres creatius multimèdia; set sectors bàsics. Aquests s'estan estudiant amb profunditat i en la incidència més actual, en la seva configuració més actual.

Després s'estan estudiant en aquest Llibre blanc quatre estratègies industrials, que són: comercialització i promoció exterior, competitivitat, formació i inversió i finançament.

Tots aquests apartats, tots aquests capítols estan sent estudiats per equips diferents, concretament els dos últims –objectius governamentals i instruments d'intervenció– per part de la Universitat de Barcelona i, ho repeteixo, és un llibre blanc que il·luminarà quina és la política a fer per a la reindustrialització, que justament és el primer punt. En aquest Llibre blanc, òbviament, també té un paper molt destacat l'atenció a la jove creativitat.

Per tant, doncs, el nostre Grup, clarament, ja puc anunciar que votarà favorablement els punts 1 i 3. Votarem també el segon, si s'accepta l'esmena que hi hem presentat.

Què diu la nostra esmena? La nostra esmena diu que hem començat l'any 2000 a doblar, estem en el camí de doblar el pressupost del Departament de Cultura, i, en aquest camí de doblar el Departament de Cultura, aquest any hi ha un augment del 17%. Per tant, doncs, la nostra esmena diu: «donar continuïtat a l'esforç polític de, efectivament, doncs, incrementar d'una manera substancial els pressupostos del Departament de Cultura».

Creiem que no és divergent del redactat inicial, però, vull dir, doncs, esperem si el Grup proposant accepta o no aquesta esmena. En el cas de no acceptar-la, nosal-

tres votarem en contra del punt segon i votarem afirmativament els punts 1 i 3. Aquest...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Roca

Acabo, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Ferrer i Roca

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar el seu posicionament, primer en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció del Grup d'Esquerra Republicana, més que res perquè va en la línia de les necessitats, en termes de cultura, del país, no? Últimament ens hem agafat bastant a aquest pressupost, i els ponents de Convergència i Unió contínuament ens estan dient que aquest pressupost..., el senyor Ferrer quasi havia dit que era històric, pel fet que era el salt més important que s'havia fet des que tenim la Generalitat. Home, nosaltres potser ens ho mirem al revés, no? Ja era hora que fóssim capaços en cultura, un element tan important, però sobretot en el nostre país, per reafirmar-nos com a país, doncs, de fer el salt ara aquest, del 17%. Però, és clar, expliquem-ho tot: representa un 1,5% del total de pressupost, que tampoc és gran cosa en aquest sentit. Ho dic perquè a vegades ens quedem amb unes xifres, nosaltres, i intentarem donar llum a les altres xifres, perquè també es vegi quina és la situació.

Ho dic perquè ens dóna la sensació que tots estem ara amb una altra fita més llunyana, però que tampoc es veuen massa diners: el Llibre blanc, no? Del Llibre blanc sabem el que sap vostè i el que ha explicat vostè: l'índex, només en sabem. Evidentment, no n'hem de saber més, perquè s'està fent, és veritat, no? Però vostè diu que il·luminarà la política, senyor Ferrer, la política cultural. És possible que la illumini ara, però, acostumat als talls de llum a què està acostumat aquest país, ens temem que no hi hagi un tall de llum a l'hora d'aplicar-lo, aquell Llibre blanc, i que no tinguem els suficients diners ni la suficient capacitat per desenvolupar, doncs, aquesta política cultural. Perquè, de llibres blancs, n'estan plens els despatxos de la Generalitat, amagats en un calaix del despatx; a l'hora d'aplicar-la hi ha moltes més dificultats, perquè hi ha molts més compromisos de tipus econòmic sobretot, i aquí ja hi ha moltes més dificultats. Ens preocupa més, no tant el Llibre blanc, que és important, que és important que es

faci, sinó com es desenvoluparà, com s'aplicaran les partides per desenvolupar aquest Llibre blanc.

Em sembla que és interessant la proposta que feia Esquerra Republicana, sobretot en aquest aspecte, no tant en les infraestructures, que també en feia esment, sinó a potenciar la «creativitat», deia sovint el senyor Bargalló en la seva intervenció, que hi ha en el nostre país, no? El senyor Vilajoana li contestava..., evidentment, estava contentíssim, perquè tenim molt de talent, i en posava un exemple. Per exemple, imagineu-vos, doncs, el director Guerin amb la pel·lícula *En construcción* a Sant Sebastià, que va tenir molta importància. Bé, tanta importància, que el suport que li va donar el Govern de la Generalitat va ser d'1 milió de pessetes només, en qüestió de promoció de la pel·lícula; el que passa és que el conseller i dos persones més de viatge a Sant Sebastià se'n varen gastar 550.000. Bé, hi ha diferents maneres de promocionar la pel·lícula; no se sap si es promociona ell mateix o promociona veritablement aquests talents. Guerin és un talent importantíssim al nostre país, però fixin-se com el respectem, aquest talent, no? Un milió de pessetes per, després, la feina que varen tenir, doncs, el senyor Vilajoana, el seu cap de Gabinet i el director de l'Institut Català d'Indústries Culturals, doncs, a promocionar la pel·lícula, que es varen gastar la meitat del pressupost.

Bé, aquest és el problema que nosaltres hi veiem. A vegades sí que anem dient que tenim talent, però, aquest talent, evidentment, no se'l potencia com s'hauria de fer i com nosaltres pensem que hauria de ser. O, si no, per què hi ha queixes continuades del sector musical? O, si no, com deia també el senyor Bargalló, quan defensava la seva interpellació, per què hi ha queixes de les sales alternatives de teatre? A nosaltres –almenys a nosaltres i estic segur que a vostès també– ens arriben queixes continuades del sector cultural que no tenen el suport necessari per tal de desenvolupar, que sí que és veritat, la seva gran creativitat que hi ha en el nostre país en tots els sectors –en tots els sectors.

El senyor Vilajoana deia: «Mireu si hi ha creativitat, també, en les arts plàstiques.» I posava com exemple el senyor Tàpies. Bé. El senyor Tàpies és important, evidentment, però ens interessaria molt més veure els nous valors i com es potencien aquests valors i no els antics. Dic antics –ho dic– perquè fa temps que ho són, de valors, eh?, no perquè sigui una qüestió d'edat, sinó perquè fa més temps, doncs, que ja estan consolidats i caldria més consolidar tots els altres sectors.

Bé. En definitiva, podríem anar parlant de totes aquestes qüestions que ja en vam parlar fa poc i que en tornarem a parlar, doncs, demà o demà passat, quan parlem dels pressupostos, però ens sembla importantíssim, a nosaltres, que poguéssim acceptar o que el Govern pogués acceptar aquests punts que plantejava el Grup d'Esquerra Republicana, per la qual cosa nosaltres hi donarem suport.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, començarem al revés, i no per anar de pressa, sinó per començar al revés. Nosaltres donarem, òbviament, suport en el punt primer i en el punt tercer de la Moció que ha presentat Esquerra Republicana. És..., són perfectament raonables, tenen una gran lògica, són d'estricta necessitat.

No donarem –el podríem donar, però no el donarem– suport en el punt segon... –i aquest és el que em va bé per intentar, si és que a aquestes hores del matí estem inspirats per intentar-ho, articular una mica de discurs–, en el segon, que és el de doblar el pressupost de Cultura.

Bé. Jo diria que no li donarem suport per dos motius: un anecdòtic, que ja reproduïa fa uns pocs dies aquí en el Ple de pressupostos, no?, que tots parlem de doblar el pressupost de cada un dels departaments i ningú explica de quin Departament retallem, o si és que els ciutadans de Catalunya hem de pagar el doble dels impostos. Vull dir, ningú explica això. Aleshores, això de doblar està molt bé, però potser seria bo que ens comencéssim a acostumar, també, a explicar d'on els traiem, els diners per doblar. Però aquest no és el motiu important.

L'altre dia, i repassant el debat, el conseller Vilajoana deia, parlant del pressupost destinat a Cultura, que el senyor Jacques Lang, a França –ho deia ell–, hi destina només un 1% del pressupost, a Cultura. I deia: «El senyor Jacques Lang és el paradigma de la cultura.» I que, en canvi, aquí hi destinem un 1,6. I, per tant, deia el conseller: «Això no està gens malament.» I, és clar, jo crec que aquesta és la magnitud de la tragèdia, perquè el problema no és si hi destinem un 1,6 o si hi destinem un 1%, sinó que el problema –ho deia d'una manera molt anecdòtica abans el senyor Boada– és a què destinem aquest 1,6, com destinem aquest 1,6 i quines polítiques fem.

Està bé que fem un llibre blanc, després de vint-i-dos anys, fins i tot, el podríem fer negre ja! Vull dir, està bé que fem un llibre blanc per a la cultura; però, és clar, és un fet..., i començava la seva intervenció l'altre dia en la interpellació el senyor Bargalló, que la cultura a Catalunya perd pes. Que, de ser un país que era una potència cultural, cada cop ho som menys. I a mi em sembla que aquest és el problema. Que el problema no és si destinem un 1,6 o un 1 el senyor Jacques Lang a França –i cito el conseller–, sinó que el problema és en què estem destinant aquests diners i quina actitud –i quina actitud– tenim tots davant d'això.

Deia, senyor Bargalló, i amb això sí que no estic d'acord amb vostè, i és part d'aquest discurs, que un, malament, però, ho intenta articular, que hem acomplert les etapes de les grans infraestructures nacionals. A mi ja m'agradaria que això fos veritat. Jo crec que hem acomplert l'etapa en què hem posat la paraula «nacional» a una pila d'infraestructures sense acabar, que és molt diferent –que és molt diferent. I amb això no critico posar la paraula «nacional», ni critico fer les grans infraestructures nacionals; ben al contrari, s'han de fer. Però em sembla que l'etapa que hem acomplert és aquesta que estic dient jo.

Però tampoc voldria acabar pensant que això és una crítica a no sé què, sinó que jo crec que és una crítica a tots. I a tots voldria dir –i voldria acabar amb una altra història– que no tenim criteris, tenim 52.000 milions de pessetes per destinar al Fòrum de les Cultures 2004 i no sabem com fer-ho, no sabem com gastar-los i som incapaços d'articular programes coherents.

Per tant, hi som. Som vol dir l'Administració de l'Ajuntament de Barcelona, vol dir l'Administració de la Generalitat... (*Remor de veus.*) No, no, ja hi arribaré, ja... I vol dir l'Administració central, que no sóc jo per desgràcia, sinó que són uns altres que estan molt lluny. (*Remor de veus.*) No, no, no..., per això volia acabar amb el Fòrum, no és una crítica només a l'Ajuntament de Barcelona, sinó que és una crítica a tots.

Nosaltres donarem suport als punts 1 i 3. I torno a dir el que deia, si no em falla la memòria, a la primera intervenció en aquesta tribuna quan un va començar a ser diputat i també parlant de cultura, que es veu que és el que a un li toca parlar: fem un pacte cultural, preguem-nos seriosament la cultura i tornem a aconseguir que Barcelona i que el nostre país, Catalunya, siguin altre cop un referent cultural.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també començaré pel final, com el senyor Vendrell, tot i que serà una mica diferent. Començaré pel final vol dir que començaré comentant la Proposició tercera, el punt tercer; després el punt primer, i, després, el punt segon, per explicar el sentit del vot afirmatiu del nostre Grup a la Moció d'Esquerra Republicana.

El tercer. Em sembla que és del tot encertat que la Moció d'Esquerra proposi la necessitat d'establir acords amb els sectors culturals. Necessari, perquè cal un canvi, cal fer un tomb amb el que ha estat l'actitud de la Conselleria de Cultura amb aquests sectors culturals. Si l'actitud de la Conselleria de Cultura hagués estat una actitud d'escolta, d'entesa i de diàleg, que és el que suposa establir acords, no hauríem tingut un any 2001 ple de revoltes dels sectors culturals, ple de manifestos, ple d'expressions clares i contundents de desencisos de tots aquests sectors. Els recordo la revolta del taller de músics, els recordo les problemàtiques dels sectors teatrals i els recordo, fa una setmana, el manifest dels artistes visuals que demanaven la dimissió del cap del Departament corresponent.

Tot això, per què? Perquè efectivament hi ha un malestar en els sectors culturals, un malestar degut a molts factors, però un dels factors més importants és aquesta actitud de la Conselleria, una actitud que ha estat marcada per la dificultat d'escoltar i d'arribar a acords

amb els sectors culturals. Per tant, és important afirmar aquest tercer punt, la necessitat que governar la cultura s'ha de fer des de l'assignació de grans acords en els sectors culturals.

En segon lloc, vaig a comentar el primer punt. El primer punt, efectivament, parla de les xarxes, dels equipaments nacionals o bàsics, dels equipaments territorials. Nosaltres fem la següent lectura: durant la passada dècada, durant la dècada dels noranta, la prioritat inversora de la Generalitat ha estat centrada en els grans equipaments nacionals, que han costat més del que haurien pogut costar amb uns projectes més intel·ligents i que encara no estan del tot dotats. Aquesta és la nostra anàlisi, sí, senyor, dècada dels noranta, grans equipaments nacionals de cultura, però fets de manera precària i dotats de manera insuficient.

Ara bé, ha estat la prioritat, però aquesta prioritat, per la insuficiència de les dotacions econòmiques de la Conselleria, ha significat el que deia el senyor Bargalló, que ha estat que en el territori els equipaments locals culturals han patit molt. I és per això mateix, senyor Vendrell, que el nostre Grup, i el Govern alternatiu, ha redactat, ha fet un estudi que es diu Pla d'inversions culturals en el territori, que ha estudiat el dèficit dels equipaments culturals en el territori. I hem fet números. I hem vist que per equilibrar els equipaments culturals bàsics –biblioteques, arxius, museus, teatres, auditoris– Catalunya necessita invertir 120.000 milions de pessetes en deu anys; 120.000 milions de pessetes si volem reequilibrar culturalment el territori. D'aquests 120.000 una part són necessaris per –i ho justifiquen– doblar el pressupost de cultura. Per tant, d'acord amb el diagnòstic, necessitat d'acabar la xarxa bàsica, però indispensable anar a fer una xarxa territorial en el conjunt de Catalunya.

I, en tercer lloc, la problemàtica de doblar el pressupost. Jo els he de dir, d'entrada, que estic molt satisfet que una iniciativa programàtica del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, que una decisió del Govern alternatiu avui es presenti a ser votada, presentada en el Parlament, en l'hemicicle. Em sembla molt correcte. Però, de totes maneres, jo voldria fer algunes matisacions: quan nosaltres vam presentar aquesta iniciativa, va ser a les passades eleccions, proposàvem que entre el 99 i el 2003 el pressupost de Cultura passés de 25 a 50, vol dir amb un increment d'un 25%. (*Remor de veus.*) Ara la cosa està molt més complicada, senzillament perquè com que el 90 i el 2000 els increments han sigut mínims, i en el 2002 l'increment ha sigut de 4.000 milions, un 15%, no un 17, senyor Ferrer –un 15, no un 17–, perquè el 17 seria comptant esports, comptant pròpiament el que és cultura, ens trobem que ens situem en un pressupost de Cultura de 32.000 milions de pessetes, un 1,14, que per arribar...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Carbonell i Abelló

Excusi'm, no me n'havia adonat... Per tant, el que ens trobem és que la proposta d'Esquerra Republicana és

del tot necessària, hem d'anar a doblar el pressupost si volem respondre a les necessitats culturals del país. (*Remor de veus.*)

I com que no tinc temps, no li puc respondre als seus comentaris sobre el Fòrum de les Cultures, però a mi em sap greu que després de l'esforç que s'ha fet, del gran esforç que s'ha fet, el Grup Popular avui...,

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Carbonell i Abelló

...avui, sembli que trenqui una mica el consens dels continguts del programa del Fòrum.

El president

Per pronunciar-se sobre l'esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, parlarem de l'esmena. No voldria jo tampoc trencar consensos sobre el Fòrum de les Cultures, especialment si els desconeixem i no hi participem.

En tot cas, dues coses: pel que fa a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, lamentem molt no poder-la acceptar, coincidim en el fet que és positiu que hagi augmentat el pressupost del Departament del 2001 al 2002. Mantenim la nostra proposta, no només mantenim la proposta, senyor Carbonell, més enllà de en quin programa estava, sinó que mantenim l'afirmació que la proposta es durà a terme en aquell Govern de la propera legislatura en el qual hi participi Esquerra Republicana.

I, pel que fa al pacte cultural, senyor Vendrell –i el senyor president de la cambra és un tema que coneix–, el nostre Grup està disposat absolutament a formar part d'un pacte cultural amb una condició: que no sigui com altres pactes que en els darrers anys –i no estic dient culturals, sinó d'altres temes– han esdevingut en el país, que s'ha confós pacte nacional amb pacte amb dos partits importants, sinó que un pacte nacional és de tots els partits, totes les sensibilitats, totes les administracions i tots els territoris.

Si és un pacte de tots, nosaltres hi serem; si és un pacte només dels de sempre, esperarem que s'acabi la història dels de sempre, que un dia o altre s'acabarà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, a la votació dels punts 1 i 3, i després votarem el punt número 2. Passem, per tant, a la votació 1 i 3 de la Moció.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

I ara passem a votar el punt número 2 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A petició dels diversos grups, el punt número vint-i-sisè, que era la primera Moció de l'ordre del dia, passarà a ser substanciada després de la Moció número..., del punt de l'ordre del dia número 29.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors (tram. 302-00166/06)

Per tant, ara pertoca substanciar la Moció del punt número vint-i-vuitè, que és fruit de la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i a les demandes dels espectadors. La formula el Grup Popular, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en l'anterior ple el nostre Grup Parlamentari tingué ocasió de presentar la interpellació de la qual avui es deriva aquesta Moció que sotmetem a la consideració de ses senyories.

Els elements clau d'aquesta interpellació –i ara de la Moció que els presentem– en són tres. D'una banda, garantir els continguts d'interès públic a Televisió de Catalunya i a les Emissores de la Generalitat; d'altra banda, garantir el pluralisme, i, finalment, dotar els elements necessaris per assegurar la professionalitat a la cúpula directiva, tant de les Emissores de la Generalitat de Catalunya com de Televisió de Catalunya.

Podria, naturalment, en aquests moments, desgranar tots els arguments que informaven aquella intervenció i que pretenen suportar la Moció que els presentem; ens semblaria escadusser perquè ja els vàrem reiterar. En tot cas, el que sí que ens sembla és que estem en presència d'una situació complicada, perquè des de la interpellació fins al dia d'avui s'han produït fets significatius. Veuran, quan jo interpellava l'honorable conseller de Cultura, a propòsit d'aquest tema, ell em deia: «Estic totalment d'acord amb vostè...»

El president

Senyor diputat, esperi's un segon, si us plau. Prego als senyors diputats que abaixin el to de veu si s'han de comunicar entre ells. Pot continuar.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, senyor president. Deia l'honorable conseller de Cultura: «Estic totalment d'acord amb vostè que la nova llei de la Corporació s'ha de tirar endavant, i hi ha voluntat del Govern de tirar-la endavant al més ràpidament possible. Estic d'acord que hi ha hagut parades i aturades, però, en aquests moments, és clara voluntat del Govern tirar endavant aquesta Llei, i tirar-la endavant perquè crec que és raonable que la Corporació, que està treballant amb una llei de l'any 83, necessita, el 2001, una nova llei que li permeti ser molt més potent.»

Bé, jo me les prometia felices —i suposo que amb mi les senyores i els senyors diputats—, però, heus ací que, com els astronautes de l'Apollo 14, tenim un problema. I el problema consisteix que fa només quatre dies l'illustre diputat, membre de la Ponència de l'Audiovisual en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, constatava, textualment, que hi havia greus dificultats que impedié tirar endavant la Llei de la Corporació.

Bé, doncs, si aquesta Moció en qualsevol moment hagués pogut merèixer una consideració dubtosa per part d'algun grup parlamentari, a hores d'ara crec que està fora de qualsevol tipus de dubte raonable el fet que resulta imprescindible aprovar-la, perquè si no tenim la Llei, d'alguna manera haurem de garantir que aquest contracte programa estableixi els continguts d'interès públic, que garanteixi el pluralisme, i que vingui a promoure la professionalitat. De tal manera que jo, senyores i senyors diputats, els presento aquesta Moció, que espero que tingui el suport de tots vostès.

Definir els continguts d'interès públic és quelcom que, des de la Ponència de l'Audiovisual i en reiterades reunions de la Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de les Empreses Filials, hem estat debatent i constatant, a bastament.

La contribució a la viabilitat financera no fa falta que els l'expliqui: fa molts pocs dies, l'illustre diputat senyor Carbonell, expressava, de forma molt eloqüent, la situació per la qual travessa la Corporació a la Comissió a què em refereixo. La professionalització de la cúpula directiva, escolti, és un clam, és un clam la necessitat d'aconseguir-la, entre altres raons perquè, per esmentar només un exemple eloqüent, ni tan sols director té Televisió de Catalunya. En conseqüència, no farà falta que expliquem quines són aquestes raons.

Bé, acabo ja perquè se m'ha exhaurit el temps. Només aprofitar aquesta mateixa intervenció, senyor president, per anunciar a les senyores i senyors diputats que, pel que fa a les esmenes presentades, el nostre Grup n'acceptarà dues: l'esmena número 1, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i l'esmena número 1, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, amb el benentès que les considerem esmenes tècniques.

Diu el Grup de Convergència i Unió, a més a més d'«establir els continguts», «establir les funcions de servei públic». Bé, nosaltres considerem que no hi ha inconvenient, no per esmenar, sinó per subsumir ambdós conceptes. I pel que fa al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, parlen de «dotar la Corporació»,

en comptes de la formulació nostra que era «elaborar». Tampoc tenim inconvenient, i fins i tot ens sembla, senyora Comas d'Argemir, més precís encara, raó per la qual jo els oferiria una transacció, que lliuro al president en aquests moments, que vindria a dir: «Dotar a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, abans d'esgotar l'actual període de sessions, un contracte programa que estableixi les funcions i els continguts d'interès públic de Televisió de Catalunya i les Emissores de la Generalitat, i contribueixi a la seva viabilitat financera.»

Espero la seva aportació a través del vot afirmatiu en aquesta Moció, i agraeixo la seva atenció, senyores i senyors diputats; senyor president.

El president

Moltes gràcies. Aquesta transaccional fa referència a les dues esmenes, no? (*El diputat diu: «La 1 de Convergència...»*) I la 1 de... Molt bé, gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyor Fernández Deu, vostè, de fet, presentava, en la interpellació originària, una visió del que està succeint a la Televisió, al Consorci, les ràdios, etcètera. De fet, sincerament li dic que la seva primera intervenció donaria peu a parlar-ne més del que probablement en vam parlar en aquell tràmit. No tenim temps, vostè ho ha fet molt i molt correctament, i, lògicament, el conseller Vilajoana el va respondre i jo m'ajusto a la resposta que el senyor Vilajoana li va donar en aquell moment.

Bé, donaria segurament per discutir el que vostè plantejava molt i molt. Compartim, de totes maneres, potser no alguns dels arguments que vostè va expressar en la seva intervenció, però compartim el conjunt de les propostes que vostè ens fa avui, aquí, i això és l'important. Aquest és el meu torn per dir-li que li donem suport a les qüestions que aquí ens planteja, amb algunes precisions que ens agradaria fer respecte al contingut de les seves mateixes esmenes, de la seva mateixa Moció.

La primera —vostè ho ha citat—, com entenem el paper de les funcions, més enllà dels continguts, creiem que s'ajusta més al text. Vostè ens ha acceptat aquesta esmena, jo no m'hi estendré. Dir-li que, respecte al punt 1, punt a, hem sentit —hem sentit—, en diverses intervencions —recordo l'última, la del conseller Homs; la penúltima, la del diputat Recoder—, en el sentit —i prengui nota, prengui'n nota, vostè i tots els grups de la cambra— que tindrem contracte programa abans que acabi l'any. I penso que això és important, ho dic jo des d'aquesta tribuna, ho va dir una font més autoritzada, que és el conseller Homs, però jo reclamaria que el Grup, tots els grups de la cambra, prenguem nota que tinguem contracte programa abans d'acabar l'any. I em sembla que aquesta és una qüestió important, que va en la línia —ja sé que ho apunta, senyor Fernández Deu—, però va en la línia del que vostè ens demana, tindrem contracte programa.

Dues qüestions respecte al punt b i al punt c de la seva intervenció. Jo, segur, coneixent-lo, senyor Fernández

Deu, segur que vostè el que vol dir quan parla de «garantir el pluralisme i garantir la professionalitat» –no podria ser d'una altra manera–, deu voler dir: «continuar garantint el pluralisme i continuar garantint la professionalitat». Estic segur que vostè pensa d'aquesta manera –jo també–, perquè no em passaria pel cap ni que el pluralisme ni que la professionalitat estiguessin allunyats de TV3. Per tant, com que jo sé que a vostè l'anima aquest esperit, benivolgut diputat, li donarem suport al punt *b* i al punt *c* de l'apartat 1.

I, finalment, respecte al punt 2, que em sembla que té interès en funció d'un esment que vostè ha fet aquí al davant. Voldria dir-li el següent: sé que la Ponència, així ho varen decidir vostès, va acordar la retirada d'aquella llei que anunciava el conseller que hi votaríem, però crec que ho fa –senyor Fernández Deu, si no, em corregeix– la Ponència, i tindrem oportunitat de parlar-ne ben aviat, ben aviat, perquè creiem que, si tenim tots els grups parlamentaris la disposició i la capacitat per discutir un marc que compregui el que ha de ser la Llei de la Corporació, si més no fem dues coses: ens dotem d'aquest marc, amb la profunditat que permeti avançar en l'altra llei, i, segona cosa, tractarem tots de treballar en el consens que ens permeti tenir una llei de la Corporació, no com fins ara s'apuntava, que era una llei amb una majoria molt i molt ajustada, sinó que jo tinc l'esperança que en aquest marc que discutirem, en aquest marc amb què arribarem a conclusions, amb aquest marc que servirà per tenir un consens generalitzat ens permetrà, si més no, tenir una discussió serena i tranquil·la sobre la Llei de Corporació.

I desitjaria que fos durant aquest període de sessions, no aquest que ve, sinó que comença, però ja en parlarem més enllà.

Per tot això, senyor president; senyores i senyors diputats, dir-li que donarem suport amb l'esmena que hem presentat a la iniciativa del Partit Popular i del parlamentari senyor Fernández Deu, amb l'última manifestació que el Govern entén que la situació per la qual travessa la Corporació és una situació que lògicament durarà, i que aquest tipus de discussió i de debat que tots plegats tenim ajuda a treballar en aquest sentit.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, explicaré el sentit de les nostres esmenes, tot anunciant que retirem l'esmena número 5, però no les anteriors, malgrat que, malgrat explicar-les, no tenim inconvenient a votar positivament la Moció presentada pel Grup Popular, perquè les esmenes presentades no es contradueixen, sinó que, en alguns casos, són aspectes d'ampliació o de matís d'allò mateix que es busca i, per tant, doncs, hi votarem a favor.

La primera esmena és de tipus tècnic, en el sentit que es proposava elaborar un contracte programa, ens constava que l'elaboració ja estava feta, ja estava en procés de discussió i, per tant, el que calia fer era que ja s'apliqués, que ja es dotés, i, en aquest sentit, és realment una esmena tècnica.

I en referència amb el que ha dit el senyor Fernández Teixidó, prenem nota, senyor Fernández Teixidó, que hi hagi el contracte programa. A mi m'agradaria que vostè prengués nota també, i altres diputats, que ara fa dos anys, en un debat que va haver-hi en aquest Parlament sobre els mitjans audiovisuals, es va prendre una resolució, diverses resolucions, i una d'elles és que justament es dotés d'un contracte programa la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Per tant, ja és hora, perquè han passat dos anys i nosaltres entenem que l'any passat ja s'haguera pogut fer això. No es fa altra cosa que complir un mandat d'aquest Parlament.

Pel que fa referència a l'esmena número 2, aquí és una esmena d'ampliació, tot respectant el sentit del que el mateix proposant plantejava amb relació al pluralisme, perquè nosaltres entenem que el pluralisme es garanteix de dues maneres: a través de la presència de diferents sectors polítics i socials i a través del tractament que se'n fa. I com que sobretot en la proposta es feia referència al tractament, nosaltres hi afegíem l'altra dimensió, la presència. Però, hi insisteixo, no és contradictori, en tot cas no s'accepta aquest aspecte. Nosaltres entenem que també és important, però no treu que puguem votar la proposta inicial.

Les esmenes números 3 i 4 formen part del mateix, i aquí ja hi ha un element d'ampliació de contingut. És a dir, estem d'acord que es garanteixi la professionalitat dels càrrecs de direcció a les empreses filials de la Corporació, com no pot ser d'una altra manera. I nosaltres, què hi afegim? Que quan s'hagin de nomenar hi intervingui també el Consell d'Administració. De quina manera? De la mateixa manera que en aquest Parlament vam acordar que es fes el nomenament del director general. Si resulta que per a la màxima autoritat, que és el director general, es va haver de buscar el consens al Consell d'Administració, com no s'ha de fer així, també, pel que fa referència als càrrecs de direcció de les empreses filials; ens sembla d'una lògica absolutament indiscutible.

De totes maneres vostè no ho accepta, ja espero que puguem avançar en la línia en què això sigui possible i que, en tot cas, el mateix compromís que l'actual director general de la Corporació té, de fer-ho, en el sentit que nosaltres proposem, faci que en la pràctica es realitzi.

I, simplement, en l'últim punt, en què aleshores es parla de «concloure els treballs de la Ponència conjunta de l'audiovisual». Ho farem? Com que així, a més a més, es va acordar en el treball de la mateixa Ponència. I lamentar, en tot cas, que la modificació de la Llei de la Corporació, o la redacció d'una nova llei de la Corporació no pugui tirar endavant. El nostre Grup ho lamenta. Va ser un acord del Parlament que no es complirà i pensem que és una llàstima que no es pugui complir.

En tot cas, em pregunto si els criteris que allà vam decidir, que és que es fes una nova llei en base als criteris de professionalitat, independència i viabilitat econòmica, que és que no pot assumir aquests criteris.

Jo considero, el nostre Grup considera que és el Govern qui en aquests moments no els pot assumir, per això no hi ha llei. I que el nostre Grup, junt amb el Partit Socialista, ha portat un esborrany d'un projecte de llei, que es pot discutir, es pot no estar-hi d'acord, es poden fer les concessions que siguin, però que aquests criteris hi són presents i, per tant, sí que volia assenyalar el perquè, al nostre parer, no tindrem aquesta Llei. Hi ha uns causants i aquests causants no són altres que el mateix Govern.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per fixar el posicionament i pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà, com no podia ser d'una altra manera, amb entusiasme, la Moció que ens presenta el senyor Fernández Deu, per dos motius, que són els dos punts importants de la Moció.

Primer, pel tema de contracte programa. Miri, senyor Fernández Teixidó, nosaltres..., ens ha dit que prenguéssim nota: no ho podem fer. Sap per què no podem prendre nota del que ens ha dit? Perquè ens han dit tantes vegades que el contracte programa el teníem l'endemà, que se'ns ha acabat el bloc de notes, i ara no comprarem un bloc nou, perquè ja esperem, sincerament, que en comptes de dir-nos-ho, ho facin. I per tant, no en prenem nota, esperem que ho facin, a més que aprovarem que ho facin en l'actual període de sessions, que s'acaba el 31 de desembre. Per tant, diguem-ne, esperem que, republicans com som, que els reis ens portin el regal d'un contracte programa; ens en felicitarem i ho celebrarem convenientment.

Perquè, com vostès recordaran, el contracte programa no és només un instrument necessari, no és només un compromís del Govern reiterat en el Parlament, no és només un acord del Parlament, no és només un constant incompliment del Govern d'aquest acord del Parlament, és que el contracte programa és l'única eina que tenim en aquests moments per tirar endavant la Corporació, i el nostre Grup ja ha dit més d'una vegada i hi insisteix que, per a nosaltres, la Corporació és fonamental en l'estructuració del país, i en el seu marc audiovisual en especial.

Per un altre cantó, el segon tret important d'aquesta Moció és el compromís de concloure els treballs de la Ponència. Els treballs de la Ponència, tots tenim clar que s'han de concloure. La Ponència ha fet fins ara un treball excel·lent pel que fa a la Llei del Consell de l'Audiovisual. Segurament, segurament és una llei del Consell de l'Audiovisual que té alguns elements que cal millorar, però en el seu conjunt és una bona llei, no en si mateixa, sinó perquè ha permès la creació d'un

bon Consell de l'Audiovisual, que està realitzant una bona feina. I, a la llarga, al cap de portar un temps en el Parlament, t'adones que les lleis no són bones per elles mateixes, pel seu redactat, sinó perquè la seva aplicació acaba sent positiva o no ho acaba sent. I aquesta ho ha estat.

El segon pas que va agafar la Ponència, per mandat del Ple del Parlament, era la modificació de la Llei de la Corporació. Aquí ja hem dit més d'una vegada que segurament ens vam equivocar tots, i ha estat bé que tots acabem rectificant, perquè el marc central és la Llei de l'audiovisual, i pretendre fer només una part del marc, que era la Llei de la Corporació, segurament era un error. No hi ha hagut el context polític necessari, per tant, aboquem-nos a la Llei de l'audiovisual, que és el que hauríem hagut de fer, és el marc general. El Govern espanyol ens amenaça de fer-ne una, i tots vostès saben que quan el Govern espanyol vol fer una llei d'una cosa que nosaltres no hem fet, nosaltres anem després i ja no podem fer la llei, almenys ja no podem fer-la com la faríem si ho fem abans, l'exemple del Consell de l'Audiovisual és claríssim.

El Consell de l'Audiovisual nostre és com és perquè no teníem una llei de bases de l'Estat que ens constrenyia a fer-lo d'una determinada manera, per tant, fem la Llei de l'audiovisual nostra sense aquesta llei de bases de l'Estat que ens constrenyeixi, i, a la vegada, perquè, a més a més, com deia el senyor Fernández Teixidó –i en això coincideixo completament–, la Llei de l'audiovisual és també el lloc on han d'acabar bevent les altres, i allí podem començar a donar unes indicacions clares de la modificació de la Llei de la Corporació, on potser, en aquest marc general, ens posem d'acord; doncs, fem-ho. El compromís de la Ponència, del ponent que els parla i del Grup del ponent que els parla és tirar-ho endavant i ens hi hem de comprometre. Com ho farem? Votant aquest segon punt de la Moció, en què realment això serà així i, per tant, podrem, en un ple d'aquesta legislatura, debatre aquesta Llei a què la Ponència s'ha compromès.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, el nostre Grup s'afegeix a l'entusiasme del senyor Bargalló i donarà suport a la iniciativa del diputat Ricard Fernández Deu.

En primer lloc, per una raó, una raó molt important, és que és una moció que es situa en sintonia amb les mocions del debat parlamentari de fa dos anys. La senyora Comas ens va recordar a la Comissió parlamentària que el dia 13 –em sembla que era–, els dies 13 i 14 va fer dos anys del debat de l'audiovisual, que va ser molt important; el debat que va constituir la Ponència, i és un debat –els ho recordo, i convé recordar-los-ho de manera molt particular en aquest moment– en què vam

acordar, aquesta cambra va acordar –i els ho dic– que: «el director general de la Corporació seria nomenat pel Govern, d'acord i per consens amb el Consell d'Administració de la Corporació, mentre i tant no hi hagués nova llei de la Corporació». Això vol dir que aquella Resolució parlamentària continua vigent, i qualsevol intent de nomenar directors generals, si es complissin els rumors que hi ha en certs ambients, hauria de fer-se d'acord amb el Consell d'Administració. Val la pena, senyor president, que això ho recordem, que aquesta Resolució parlamentària és vigent, doncs, en primer lloc, perquè aquesta Resolució recorda, desplega, aspectes importants del debat audiovisual de fa dos anys.

En segon lloc, perquè posa data concreta al contracte programa. Jo, senyor Fernández Teixidó, comparteixo l'opinió de la senyora Comas i del senyor Bargalló. Portem, no dos anys –jo almenys ho escolto des de fa quatre anys–, perquè quan s'estava acabant l'anterior contracte programa no es va renovar a temps, i recordo que s'acaba el 97, i des del 97 que no tenim contracte programa. Això vol dir que fa quatre anys que estem sense contracte programa: quatre anys. Senyores i senyors diputats, prego que siguin conscients que l'evolució del deute de la Corporació ha sigut dramàtic.

En cinc anys hem passat a un deute projectat, el desembre del 2002, de 125.000 milions de pessetes; 125.000 milions. Desembre del 2001, 105.000; desembre del 2002, segons el Projecte de llei presentat, serà de 125.000 milions. 125.000 milions, amb un dèficit anual de 5.000. I els recordo unes xifres que avui és el primer cop que les presento aquí a l'hemicicle, que són els 19.000 milions de pèrdues de la Corporació en dues empreses: Audiovisual Esport i Via Digital. 19.000 milions que són els següents: 12.000 milions de pèrdues comptables, és a dir, diners que s'han perdut directament a Audiovisual Esport; 4.000, que és una sobrevaloració comptable per amagar forats d'altres anys, i 3.500, que són pèrdues directes a Via Digital.

Amb aquest panorama econòmic, que és dramàtic, es fa del tot necessari el contracte programa; es fa del tot necessari. I per això, amb aquesta Moció presentada pel senyor Fernández Deu, tenim la seguretat que abans del 31 de desembre tindrem el contracte programa, que l'hauré d'estudiar molt. Veurem si finalment el contracte programa presentat soluciona els problemes financers, soluciona l'etapa, sobretot, del deute generat per l'etapa de Jordi Vilajoana.

I acabo, senyor president, perquè se m'acaba el temps. Hi hauria moltes més coses a comentar, en tot cas, insistir que votem perquè aquesta Moció se situa en l'esperit de les mocions parlamentàries del debat de l'Audiovisual i perquè posa data, indispensable, a l'elaboració i presentació del contracte programa.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Senyor president, molt breument, per dues coses. Primer, per agrair el suport de tots els grups parlamentaris

a aquesta Moció, i, d'altra banda, per modificar una expressió que he fet en acabar la meua intervenció.

Una de les bones coses que té el parlamentarisme és que de les aportacions dels diputats, un en pot extreure conclusions i reflexionar a propòsit de la millor conveniència. En aquest cas jo havia dit –i li ho reitero– que la transaccional que li he lliurat suportava les esmenes primera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Tenia raó la senyora Comas d'Argemir quan defensava que la formulació que ella feia del punt número 2, referit al pluralisme, millorava la redacció que havia fet aquest diputat; raó per la qual, si no existeix inconvenient, senyor president, en aquest moment manifesto que accepto també l'esmena número 2, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, ara, sotmetem a votació el text de la Moció, consistent a mantenir el text original del primer punt, i el segon punt queda amb la transaccional que el Grup Popular fa amb l'esmena número 1 de Convergència i Unió i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, més l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Aquest és el text que ara sotmeto a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya (tram. 302-00167/06)

El vint-i-novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'inversions i pes econòmic de Catalunya és una moció que reflecteix íntegrament –«íntegrament», ho repeteixo– les conclusions del Dictamen del Cercle d'Economia de Catalunya amb relació a la situació de les infraestructures, a la concepció del model radial de l'Estat i també a l'existència d'una sèrie d'organismes que, en principi, en un Estat de base composta haurien de ser, també, de composició composta i, en realitat, l'únic que fan és reflectir una concepció centralista d'aquest mateix Estat.

En aquesta Moció el Parlament tindria l'ocasió, si s'aprovés, d'estar en sintonia amb un dels sectors que

ha creat opinió, representant del sector emprenedor de Catalunya que per primera vegada, des de fa temps, ha abandonat el silenci i s'ha posicionat clarament denunciant una situació de discriminació de fet, ocasió que veurem si després serà ocasió perduda. Seria lamentable que fos així. En aquesta Moció –ho repeteixo–, reflectint íntegrament la posició del Cercle d'Economia es diu que el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat que l'Estat espanyol s'organitzi de manera plural, en els diversos ordres, manera multipolar, en comptes del model unipolar que s'està imposant a marxes forçades.

En segon lloc, també es parla que les polítiques estatals han d'anar destinades a compensar els possibles efectes desequilibradors de la integració europea, de manera que el model de vertebració territorial sigui un model similar als territoris europeus més desenvolupats, és a dir, un model plural i compost. Es demana, també, que els organismes com ara la Comissió del Mercat de Valors, la Comissió del Mercat de Telecomunicacions, la Comissió d'Energia, l'Agència de Protecció de Dades tinguin representació garantida dels diferents territoris de l'Estat, que hi hagi una distribució equilibrada de la recerca i la despesa de la inversió en recerca i desenvolupament, perdó, al conjunt de territoris de l'Estat; que el disseny de les noves xarxes i infraestructures sigui radial..., que no sigui radial, sinó que sigui en forma de malla, en forma d'interconnexió en la perifèria i no només en la concepció d'un centre cap a la perifèria. I també, finalment, es fa esment de la situació del transport aeri, que ha d'abandonar la línia o el criteri actual d'un gran aeroport a Madrid i tota la resta de terminals d'aquest, i, finalment, també es parla d'una gestió dels diferents mitjans de transport, de carretera, ferrocarril i transport aeri i marítim, de cara a aconseguir la seva competitivitat internacional.

Això és exactament la primera part de la Moció, que reflecteix exactament la denúncia del Cercle d'Economia, i Parlament faria bé de donar suport a una posició d'una entitat, representant de la societat civil, que per primera vegada gosa parlar públicament després d'aquests vint anys d'autonomia d'aquest problema de fons estructural, de cara a solucionar-lo.

I a la part final de la Moció el que es fa és instar el Govern de la Generalitat, precisament, a posar solució a una sèrie d'aquestes qüestions. Per exemple, presentar, en el termini de sis mesos, propostes de modificació de les lleis estatals que configuren aquest model centralista en moltes d'aquestes institucions i, a partir d'aquí, l'últim punt proposa, doncs, millorar les inversions en els grans temes pendents a Catalunya.

Entenem que aquest és el concepte bàsic d'aquesta Moció i que les esmenes que puguin anar destinades a desnaturalitzar la idea clau, que és el suport al Dictamen del Cercle d'Economia, no les podem assumir. En tot cas, ja ho comentarem al final, perquè desnaturalitzarien la raó primera i última d'aquesta Moció, que és –sempre dic que el Parlament ha de ser reflex de la realitat–, doncs, en aquest cas, fer-se ressò d'una necessitat i una demanda de la societat civil i, si aquest Parlament és insensible a aquesta demanda, crec que avui

seria una mala notícia per a aquest Parlament i per a la societat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i, per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement, majoritàriament, aquesta esmena, perquè, com deia el senyor Huguet, em sembla que és un reflex de la realitat que hi ha en aquests moments al país i fa tot un seguit de propostes de canvi d'aquesta realitat negativa.

Les nostres esmenes són –algunes d'elles– una qüestió més tècnica; quan fem referència a l'estructura multipolar, en comptes de l'actual estructura unipolar, nosaltres creiem que, com que s'està parlant de l'Estat espanyol, és exagerat, evidentment, dir que és unipolar perquè també hauríem de parlar que el País Basc també és una part d'aquest pol econòmic important; València, una altra part important... Llavors, evidentment, és multipolar. És possible que, amb relació a Catalunya, no, però, és clar, estem parlant de l'Estat espanyol, com diu el context, i és més una apreciació més, també, d'aquesta realitat, per dir les coses una mica tal com són, però, en tot cas, no farem qüestió d'aquest aspecte.

Quan es parla de millorar la connectivitat internacional, evidentment, nosaltres hi afegim, també, que tingui un menor impacte ambiental, quelcom imprescindible per no continuar destruint el país amb propostes no excessivament sostenibles.

La número 3 està parlant d'alguna de les inversions que s'haurien de fer. Diu aquí: «La connexió amb el tren d'alta velocitat entre València i Barcelona». Nosaltres creiem que no s'ha de fer amb TGV; continuem insistint que s'hauria de fer amb el sistema de velocitat alta, precisament amb el que hi ha ara –els trens de dos-cents quilòmetres per hora, l'Euromed–, que seria el sistema de connexió més adequat per al corredor del Mediterrani. El nostre pla ferroviari per al nostre país, doncs, així existeix i, per això, demanaríem que se'ns pogués reconèixer. Si no s'acceptés, aquesta, sí que no la votaríem favorablement, com tampoc votaríem favorablement aquest altre punt que parla de la connectivitat de la xarxa viària catalana amb el sud de França, amb el traçat de noves connexions amb els túnels corresponents a través dels Pirineus.

No sabem què vol dir. Vol dir Sallau, això? Vol dir foradar més el Pirineu des del punt de vista viari? Nosaltres, no hi podem estar d'acord; estem radicalment en contra d'aquesta situació o, potser si volgués dir «túnels de Tosses», doncs, ja no seria una connectivitat, sinó que seria un túnel interior i no faria referència a això. Creiem que és una mica perillós parlar d'aquesta connexió. En el que sí que estem d'acord és en la millora de la seguretat en els túnels ja existents. Vol dir, senyor president, que nosaltres demanaríem votació separada

d'aquest punt *d* –al primer guió i al tercer guió, no hi votàrem favorablement. La resta ens sembla, doncs, una proposta important; el que sí que ens estranya una mica –i aprofito, doncs, per dir-ho– les esmenes també del Grup de Convergència i Unió, que fan la sensació que és allò d'una relació de tant bé com estem, en contradicció amb el que diuen, doncs, institucions econòmiques, polítiques, de diferents colors, que diuen que la situació a Catalunya no és bona des del punt de vista econòmic.

Amb aquesta proposta de moció del Grup de Convergència i Unió, sembla que el Parlament vulgui fer història. Aquí, al Parlament, no estem per fer història –això està bé per a les facultats d'economia–; per al que estem és per preparar el futur i, per preparar el futur, és molt més adient la proposta que feia Esquerra Republicana o les que puguem fer Iniciativa per Catalunya - Verd que no pas la que es planteja amb aquesta esmena de Convergència i Unió, perquè, si anem a la situació actual, el PIB relatiu de Catalunya amb referència a les altres comunitats autònomes baixa; si parlem de la renda familiar disponible, que és la capacitat de consum que tenim cada un de nosaltres, també és redueix, i aquesta és la realitat: l'aproximació a Europa és lenta, diu que hem avançat no sé quantes regions... hauríem de veure quines són aquestes regions i quin és el punt de partida d'aquestes regions i haurien d'homologar-se amb altres regions que estan en una situació semblant d'origen com la nostra, i aquí, pel que fa a la situació, ja no n'avancem tantes, sinó molt menys, no?

També es diu que l'exportació catalana augmenta; augmenta perquè som un centre logístic, comprem a la resta de l'Estat espanyol i venem a Europa amb un relatiu valor afegit –alguns productes més importants i, altres, no. Això no és augmentar l'exportació catalana pròpia, sinó que, evidentment, fem aquesta funció de centre logístic.

A més a més, el mateix senyor Homs, en la seva intervenció, deia que el seu objectiu era –ho deia en la resposta que feia al senyor Hugué–: administrar bé el pressupost de la Generalitat. Doncs, estem arreglats! Ara estem veient què passa amb el pressupost de la Generalitat –per cert, que el senyor Homs encara no ha fet acte de presència per dir als ciutadans d'aquest país: «Senyors, haurem de canviar la previsió de creixement», que no és del 2,7, com varen plantejar en el Pressupost, sinó que pot ser del 2,3 o del 2,1. Ho diu tothom; encara ha de sortir el senyor Homs a explicar què en farà, d'aquesta reducció de cinc o sis punts, perquè aquesta reducció també s'aplica, evidentment, a un sistema de finançament. Vol dir que el sistema de finançament serà menor, perquè els ingressos seran menors dels previstos.

Els vuitanta mil milions i escaig que es plantejaven que vindrien a Catalunya es podrien quedar reduïts a 30.000 milions. Això vol dir: menys inversions, o això vol dir més deute. Si, a més a més, han pactat amb el Partit Popular dèficit zero, ja m'explicaran com es lliga tota aquesta situació. És irresponsable per part del conseller Homs que en aquests moments no estigui dient que hi ha canvis en la previsió de creixement al nostre país..., hi ha d'haver canvis en els pressupostos

que s'han d'aprovar durant aquesta setmana, i no han sortit. Vol dir que estem fent uns pressupostos irrealistes, que tindran unes conseqüències molt negatives per al país i que nosaltres no podem acceptar.

Ens sembla, doncs, que la proposta que feia el Grup d'Esquerra Republicana està molt més adequada a la realitat i al futur del país que no pas el que va experimentar o el que va explicar el conseller Homs, i fins i tot l'esmena del Grup de Convergència i Unió. El que sí que li diem és que votarem favorablement aquesta Moció, amb aquestes dues excepcions, que ja li hem comunicat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. També ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Senyor Hugué, entre la seva Moció i l'esmena que ha presentat el nostre Grup, podríem aplicar la teoria del got mig ple i el got mig buit, és a dir, vostès recalquen d'una forma molt (*veus de fons*)... Sí, incideixen –no «recalquen»; té raó–, incideixen molt clarament en els aspectes negatius que en aquests moments es poden veure en el funcionament de l'economia catalana amb relació al pes de l'Estat i al paper que juga la nostra economia en el context, com he dit, de l'economia espanyola, però és evident, també, que la nostra economia, l'economia catalana, està passant per uns moments –no ara, ja fa temps– bons i només les dades estadístiques i aquests indicadors que ens serveixen per a comparar i per anar seguint l'evolució de la nostra economia i de les altres reflecteixen una situació, com he dit, positiva. Per tant, una visió o una altra és la que, probablement, fa o marca la diferència entre la Moció que vostès han presentat i l'esmena de Convergència i Unió.

Vostè parteix, en la seva Moció, primer, d'una motivació i, després, d'unes propostes de resolució. I la seva motivació reflecteix, com vostè ha dit molt bé i va dir en la seva interpellació, íntegrament, el Dictamen del Cercle d'Economia. És evident que el Cercle d'Economia, com totes les entitats serioses del país que opinen i que tenen, també, posicions respecte a les situacions concretes en l'àmbit econòmic i en tots els àmbits són respectables, i és evident que el nostre Grup respecta i coincideix en bona part amb les manifestacions i amb el Dictamen d'aquesta entitat, del Cercle d'Economia, i, de fet, en la nostra esmena hi ha un apartat concret, també –en la nostra motivació– que diu clarament que el Parlament manifesta, en concordança amb el document elaborat recentment pel Cercle d'Economia, el paper de l'Estat en el manteniment de l'equilibri econòmic territorial a Espanya i la conveniència que la pluralitat de l'Estat espanyol es reflecteixi en el model de creixement, basat en una pluralitat econòmica i en una distribució territorial de l'activitat econòmica i empresarial multipolar de tipus europeu.

Per tant, vol dir que no deixem de banda l'origen i la font principal que motiva la seva Moció; la considerem i la tenim en compte, però és evident, també, com he dit abans, que, des de la nostra perspectiva, el got es pot veure mig buit i es pot veure mig ple.

Nosaltres preferim veure el got mig ple. I és per això que en la nostra esmena plantejarem, primer, una constatació d'aquells índexs econòmics que, avui per avui, resulten, si no més, tranquil·litzadors i esperançadors del funcionament i de l'evolució de l'economia catalana. S'ha parlat aquí abans del que representa el PIB; podríem parlar del que representa la població ocupada i del creixement de l'ocupació al nostre país; podríem parlar també de les exportacions, que es poden veure també, senyor Boada, des d'una perspectiva positiva o des d'una perspectiva negativa, com vostè ha plantejat. Però, en definitiva, els indicadors, senyor Boada, els indicadors en general, mostren avui per avui una evolució positiva i una posició forta de la nostra economia, de l'economia catalana, en el conjunt de l'Estat i en el conjunt de la Unió Europea.

I, amb relació a les propostes concretes de resolució, jo no entenc que en la proposta de Convergència i Unió poguéssim desnaturalitzar o mostrar una insensibilitat respecte a la situació de fons que ha plantejat el Grup d'Esquerra Republicana, perquè, mirant les seves propostes i mirant la redacció de les nostres, pràcticament coincideixen en un 90%. Per tant, el que s'ha de preguntar és si Convergència i Unió no és sensible a aquesta situació i vol desnaturalitzar una proposta com la de vostès, o és que vostès són insensibles per trobar aquell punt de consens que permetria manifestar a la cambra..., amb un acord que crec que, fonamentalment i en la base de les resolucions, coincidiria amb la proposta que vostè ha fet.

Per tant, el nostre Grup manté aquesta esmena, i espera que, amb les consideracions que acabo de fer, pugui entendre que ni pretenem desnaturalitzar ni som insensibles a la problemàtica que vostè planteja.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Curto. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem tingut ocasió, amb el titular de la Moció, de discutir en diferents fòrums, en diferents àmbits, la qüestió que avui es tracta en la Moció subsegüent a la interpellació substanciada pel senyor Huguet. El senyor Huguet sap que, sempre que hem tingut ocasió de debatre aquesta qüestió, li hem dit, li hem palesat que no serà pas el Partit Popular de Catalunya qui digui que Catalunya no ha de millorar les inversions que rep de l'Estat; no serem pas nosaltres qui ho diguem. Al revés: el que li he dit sempre i avui reitero solemnement davant d'aquesta cambra és que, si s'han millorat les inversions que fa l'Estat a Catalunya, si per primera vegada s'ha aconseguit que la inversió de l'Estat a Catalunya, terri-

torialitzada, es correspongui a la població de Catalunya, que és el que havíem reclamat des d'aquest Parlament, ha estat per una tasca feta conjuntament per totes les forces polítiques catalanes, li ho puc acceptar, senyor Huguet, però, fonamentalment, pel Partit Popular de Catalunya i per la sensibilitat del Govern del Partit Popular per millorar aquesta inversió en infraestructures a Catalunya. Inversió que vull recordar que en l'etapa socialista estava sobre el 7%; en els moments de millor inversió, 9,5%; amb el Govern del Partit Popular, per damunt del 16%, que és el que representa la població de Catalunya.

Feta aquesta primera manifestació, perquè és el que traspuja de tots els punts de la Moció presentats pel senyor Huguet, desgranaré de forma molt ràpida cadascun dels apartats que es contenen en el punt 1.

Evidentment, l'apartat *a*, el Grup Popular no el pot votar favorablement, perquè es fa un requeriment d'una organització plural de l'Estat que, en la nostra opinió, ja es fa. Ja es fa i, a més a més, ja hi ha instruments econòmics que manifesten aquesta pluralitat de forma claríssima, com és el Consell de Política Fiscal i Financera, per posar-ne només alguns exemples.

El punt *b*, també el votarem contràriament, perquè, que les polítiques estatals vagin orientades a compensar efectes desequilibradors..., vull recordar que s'ha aprovat recentment, fa quatre dies, el nou model de finançament autonòmic, que representa l'avenç més important per al nostre autogovern, tant des del punt de vista competencial, de competència política, de capacitat política de Catalunya, com també des del punt de vista de resoldre aquests desequilibris que, evidentment, s'havien produït en un moment anterior, pel que fa al que és la percepció en diners, els diners que rep Catalunya, en definitiva.

Pel que fa al punt *c*, la pretensió que es descentralitzin i localitzin les noves agències reguladores i organismes estatals relacionats amb el control de l'economia –mercats de valors, etcètera–, jo diria que això va molt lligat amb el punt 2 de la Moció, en el qual s'insta el Govern a presentar tot un seguit de lleis modificadores de la legislació actual, i, per tant, aprofito per tractar també el punt 2 de la Moció en aquest apartat. El punt 2 de la Moció el que pretén, com deia, fonamentalment, és quelcom que vam tots acordar que es tramitaria a partir, a través de la comissió que estudia l'aprofundiment del nostre autogovern. Aquest va ser un acord pres per aquest Parlament, va ser un acord pres per aquesta cambra, va ser un acord trencat –trencat– per interessos conjunturals pels tres grups d'esquerra, en presentar un document al marge de la comissió que estudia l'aprofundiment de l'autogovern. I, per tant, en aquest sentit el Grup Popular anuncia també el vot contrari tant a aquest apartat *c* com al conjunt del punt 2.

Pel que fa a la distribució de despesa en R+D, vull recordar que la despesa en R+D a Catalunya està en el 22,6% de la del conjunt de l'Estat.

Amb relació a la resta d'apartats, fan referència, fonamentalment, a qüestions d'infraestructures. Vull recordar que l'avenç que representaran per a les noves xarxes de transports i d'infraestructures l'AVE i el Pla

d'infraestructures 2001-2007 ha de ser reconegut, senyor Huguet –ha de ser reconegut. L'AVE arriba tard, però en definitiva l'AVE arriba impulsat pel Govern del Partit Popular.

Respecte al transport aeri, el transport aeri ens permetrà l'ampliació del Prat, ens permetrà passar, dels 15-19 milions de passatgers que hi ha ara, a 40 milions de passatgers. Per tant, segur que tots volem la millora de l'aeroport del Prat, però aquesta és una realitat que no ha de ser desconeguda, senyor Huguet.

Respecte als mitjans de transport per carretera, respecte a la necessitat de coordinació, de col·laboració entre els poders públics, aquests dos apartats, senyor Huguet, *g* i *h*, que tanquen el punt 1, considerem que els hem de votar també contràriament, perquè són balders, eh?, perquè senzillament hi ha una actuació, una política de lleialtat entre les administracions que fa balder votar aquests dos punts.

Per tant...

El vicepresident primer

Senyora Nadal, ja hauria d'anar acabant.

La Sra. Nadal i Aymerich

Per tant, anuncio el vot contrari al conjunt de la Moció d'Esquerra Republicana per part del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president... El Grup Socialista votarà favorablement el conjunt de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana. I hi votarem favorablement perquè a Catalunya, afortunadament, hi ha molts de sants Pau que cauen del cavall i s'adonen de la realitat. El Cercle d'Economia ha fet un informe molt solvent de quina és la situació econòmica de Catalunya, de quin és el pes econòmic de Catalunya, i que, vulguem o no, essent un país molt potent, estem perdent força, estem perdent velocitat, i part dels centres de decisió econòmica de Catalunya se'n van cap al centre de l'Estat, se'n van cap a Madrid. I el model d'infraestructures que tenim a Catalunya és insuficient i serà agreujat pel model que està impulsant el Partit Popular.

El Cercle d'Economia, sectors econòmics, cauen del cavall. El Govern no cau del cavall; el Partit Popular segurament tampoc –el senyor Aznar va parlar amb el Cercle d'Economia, i sembla que no es van entendre. Però els ciutadans sí que cauen del cavall, i molts de ciutadans. La realitat del país no és aquella realitat que ens havien pintat, és molt diferent. Jo avui escoltava gent tan poc sospitosa com en Sanuy o com en Foix, que deien que la feina ben feta no té fronteres, que això no era una realitat, que a Catalunya, avui, veien que les coses no anaven bé, que les infraestructures eren insu-

ficients, que el pes econòmic era insuficient. No ho diem uns pocs; ho diu molta gent.

La realitat..., i podem dir, i Convergència i Unió diu: «No, no anem tan malament.» És veritat, Catalunya té força, encara; però en té menys de la que hauria de tenir. Perdem centres de decisió? Perdem força? Escoltin, hi ha dos casos molt concrets damunt de la taula. A mi em preocupa de manera extraordinària que el president de la patronal catalana, el senyor Rosell, se'l conegui sobretot..., també està en altres empreses, però se'l coneix sobretot per una empresa, que és FECSA - Endesa, en la qual, en aquests moments, ja no està ni en el consell d'administració; està en un consell assessor. I és el president de la patronal catalana! És a dir, està en una empresa en què no està ni en el consell d'administració d'aquesta empresa, i això em sembla una pèrdua de pes importantíssima.

Ara estem discutint si hi ha algunes agències europees que vindran a Catalunya o no; l'Agència Alimentària. Llegeixo avui *La Vanguardia*, que diu que el senyor Berlusconi està molt content, que convencerà el senyor Aznar perquè Aznar doni suport perquè vagi a Parma. Hi ha perill de pèrdua de pes econòmic i de pèrdua de centres de decisió. N'hem perdut uns quants, i alguns que estan damunt de la taula els podem perdre. I Convergència i Unió i el Govern sembla que no se n'adonen i ens proposen una esmena a Esquerra Republicana, que comença a llençar encens a la feina feta i diu que tot va molt bé, i a sobre, en alguns temes, com el tema d'R+D, de recerca i desenvolupament, les dades que apunta no són prou exactes, o potser hi ha una confusió, quan diu que tenim un 1,1% del PIB en R+D a Catalunya per damunt de la mitjana de la CEE, que diu «0,9» –deu ser d'Espanya, això, i no pas de la CEE–, i diu «per sota de la mitjana europea, que és 1,8». I llavors diu que, a Catalunya, a l'entorn del 75% de les despeses de recerca procedeixen del sector privat; és el 65%. Per tant, l'esmena de Convergència i Unió tampoc és prou solvent com perquè la puguem assumir.

Però, en el tema infraestructural, el senyor Mas se'n va a anar al Cercle d'Economia i els va dir: obrirem un debat per veure si això que diuen vostès és veritat. I aquest debat, senyora Dolors Nadal, ja està en marxa; està organitzat per Convergència i Unió, pel Govern –per ser exactes, pel Govern–, i és un debat de se'n diu Fòrum del Finançament de les Infraestructures. I, si vostès se'n van al web del Departament, hi poden accedir.

I en aquest Fòrum hi ha un document del Gabinet d'Estudis Econòmics que ens diu què passarà a Catalunya d'aquí a set anys, quan s'hagi acabat el Pla d'infraestructures 2001-2007 del Partit Popular. I ens diu –ho llegeixo–: «El Pla d'infraestructures preveu un augment de la inversió a tot Espanya, de manera que el pes mitjà de Catalunya, amb l'estat d'infraestructures de transport de l'Estat, fins i tot disminueix lleugerament, ja que passa del 13% al 12% durant el període 2000-2007.» Per què? Perquè sí que és cert que hi ha molta inversió a Catalunya, però n'hi ha molta més a la resta de l'Estat. Per tant, perdem pes en infraestructures a Catalunya –Gabinet d'Estudis Econòmics, Fòrum de Finançament de les Infraestructures del Transport, fò-

rum organitzat pel Departament de Política Territorial. Per tant, perdem pes també en infraestructures.

I el model és el model radial. I el model no preveu les connexions, diguem-ne, per al conjunt d'Espanya. La perifèria queda molt marginada. I jo els vull dir una cosa que em sembla que és important. En aquests moments que vostès tindran la presidència de la Unió Europea, el Govern espanyol, i que hi ha el Llibre blanc del transport, per què no aposten decididament perquè en el Llibre blanc del transport hi hagi noves connexions ferroviàries a través dels Pirineus? Només n'hi ha una que ha presentat el Partit Popular per la llista d'Essen, que és una nova connexió ferroviària entre Aragó i França. Jo crec que Catalunya hauria de demanar que en aquest Llibre blanc, a la llista d'Essen, hi haguessin noves connexions ferroviàries, o la millora de les que ja existeixen. La línia de Puigcerdà podria ser una línia que, ben resolta, ben millorada, fent un túnel a Toses solvent, aprofitant ara que fan el túnel de carretera, podria ser un enllaç ferroviari entre Espanya i França d'alta categoria. L'incorporin a la llista d'Essen, recaptin fons de cohesió, i tindrem, per tant, noves vies de travessar els Pirineus per al trànsit de mercaderies.

Nosaltres estem a favor del text de la Moció no de llei d'Esquerra Republicana, perquè ens sembla que està donant el tema allà on s'ha..., donant en el clau.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans que res, pronunciar-me sobre les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. Ja li avanço que acceptem l'esmena 2, sobre el menor l'impacte ambiental, i la 4, sobre la titularitat pública de les inversions, de la majoria d'inversions, i en canvi, no li puc acceptar la desaparició de la idea unipolar, perquè de fet és la que s'està implantant, i nosaltres som partidaris que la línia mediterrània sigui un TGV; en altres àmbits no, però el que és il·lògic és que arribi a Castelló i a Tarragona i a l'entremig no hi sigui –i accepto, per tant..., agraeixo el suport a la resta de punts de la Moció.

Dit això, senyor Curto, la teoria del got mig ple i mig buit està molt bé, però el sentit de la Moció no era demostrar que el got està mig buit –i vostè diu que està mig ple–; el sentit de la Moció és que aquest Parlament es posés d'acord per omplir-lo, el got. M'explico? És a dir, no es tracta que vostè el vegi mig ple i jo el vegi mig buit; es tracta que per primera vegada aquest Parlament digui fins on s'ha d'omplir aquest got. I això ens ho indiquen des de la societat civil; ens ho indica el Círculo de Economía, i vostès tenien una ocasió d'or, després de vint anys, de dir: «Escolti: la societat civil ens empeny».

Quan el president Pujol, fa dos anys, en un cercle d'empresaris diu: «Vostès ens han d'empenyer», i els empresaris diuen: «Per què?, si no ens ha explicat que això anava malament, el finançament...». Doncs, miri: ara, empenyen. I, quan empenyen, els diu: «Escolti: no m'empenyin!». No anem bé. És a dir, escolti: el Cercle d'Economia, grup d'opinió d'empresaris, per primera vegada, després de molt temps de callar, diu: «Això ha d'anar cap aquí perquè no va bé; hauríem d'anar cap aquí per fer que el got s'omplís». No diuen si està mig buit o mig ple, però s'hauria d'omplir el got. I vostès, quan arriben aquí, al Parlament, diuen «no». Desnaturalitza, amb la seva esmena, precisament, l'anàlisi del Cercle, i fa una mena de proposta en què tot és fantàstic... Per tant, és desnaturalitzar la visió del Cercle d'Economia. Per tant, jo no li puc acceptar una esmena que desnaturalitza el Dictamen del Cercle d'Economia, dictamen refermat per estudis, com deia abans, del senyor Manel Nadal, com els del senyor Lleonart i Garola, on avisen que, amb el Pla d'Infraestructures, fins al 2007, l'estoc de capital públic passarà del 13 al 12% de l'Estat. És a dir, encara hi perdrem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo crec que vostès s'estan equivocant políticament. No només no han activat la societat civil perquè prengués consciència i empenyés, sinó que ara, quan comença a empenyer –i no ho pararan–, vostès l'aturen. Vagin fent; crec que els vots s'aniran desplaçant cap a una altra banda. Per tant, jo no li puc acceptar aquesta esmena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per tant, farem dues votacions, separades. En la primera votarem, del punt d, el paràgraf..., el guió que comença amb «la connexió del tren d'alta velocitat», i el punt tercer, que diu: «La connectivitat de la xarxa viària catalana» –tot això, conjunt. No cal dir que s'introdueix en el text original les dues esmenes, la dos i la quatre, d'Iniciativa per Catalunya - Verds. És així, senyor diputat, eh?

Molt bé. Per tant, primer votarem aquests dos epígrafs separats.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor, 66 en contra i cinc abstencions.

A continuació el text de la Moció, amb les esmenes acceptades incorporades.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 66 en contra i una abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 302-00164/06)

Passem ara a substanciar el punt número 26 de l'ordre del dia.

Per tant, ens retrotraiem a la primera moció presentada, que és fruit de la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari.

La presenta, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera. (*Remor de veus i pausa.*) Prego, als senyors diputats que hagin d'abandonar l'hemicicle, que ho facin de seguida i en silenci.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de nou fugides i cent noranta «quebrantaments» de condemna el darrer any, només una persona –el secretari general d'Execució Penal, el senyor Jiménez i Gusi– ha dimitit dintre del Departament de Justícia, assumint així una responsabilitat, honorable conseller, que, des del nostre punt de vista, no li corresponia a ell assumir. El senyor Gusi, des del nostre punt de vista, va dimitir la setmana passada, únicament i exclusivament, per reduir la pressió sobre el Govern de la Generalitat arran de les contínues fugides i «quebrantaments» de condemna.

Nosaltres, avui, amb aquesta Moció que hem presentat no demanem cap reprovació al Govern, ni tampoc demanem avui cap nova dimissió dintre del Govern de la Generalitat. Deixem, honorable conseller, senyores i senyors diputats, per a la compareixença del conseller de Justícia, que ja ha demanat el nostre Grup Parlamentari, a la Comissió de Justícia, la possibilitat de reclamar noves dimissions, si les investigacions que hem reclamat conclouen en negligència per part dels responsables del Departament de Justícia, amb relació a les errades en els sistemes de seguretat de les presons catalanes i també amb relació a les darreres fugides, també, de les presons catalanes.

Aquesta Moció que hem presentat des del Grup Popular demana, entre altres coses, que es creï una comissió, integrada pels Departaments d'Interior, de Justícia i de Sanitat, que estudiï les mesures a desenvolupar per tal de millorar la coordinació de les accions que els corresponen amb la finalitat de garantir la seguretat dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, dels funcionaris i de la resta de personal que treballa a les presons.

Nosaltres creiem, honorable conseller, senyores i senyors diputats, que aquesta comissió hauria d'estar coordinada pel conseller en cap, com a màxim responsable polític del Govern de Catalunya. Volem que aquesta comissió estudiï quins són aquests mecanismes i que trameti al Parlament, en el termini màxim de quatre mesos, aquest estudi, per tal d'implementar les mesures necessàries per tal de redreçar aquestes mesures de seguretat que han produït, doncs, que diferents interns de Catalunya fugissin de les presons.

Hem demanat, també, en la Moció crear mòduls especials de seguretat en aquells centres hospitalaris que encara no en disposin, amb l'objectiu que els interns no comparteixin espais amb el públic i, per tant, es pugui evitar que puguin fugir aprofitant, doncs, la seva estada conjuntament amb persones que van a visitar els seus familiars als hospitals. Demanem, també, revisar els sistemes de classificació interior dels reclusos; garantir, també –i no està..., el conseller d'Interior, sí que ens acompanya–, l'assistència de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en aquelles sortides programades dels interns en què sigui preceptiu l'assistència de força de l'autoritat.

Vostès saben perfectament que, els darrers dos, anys vuitanta-vuit interns que havien de sortir de les presons catalanes acompanyats de força armada no ho van fer per diferents raons: perquè, quan van arribar els mossos, els interns ja havien sortit, o perquè, simplement, no hi havia suficients efectius del Cos de Mossos d'Esquadra per poder fer aquest acompanyament dels interns.

Demanem que es revisi el protocol existent, amb l'objectiu d'incrementar el nombre d'agents encarregats de l'acompanyament dels interns en el trasllat de reclusos i també demanem que es doti, en el termini màxim d'un mes, dels dispositius de seguretat a tots els professionals que tenen contacte amb els interns dels centres penitenciaris de Catalunya, i, en aquest sentit, reclamem completar la dotació d'intercomunicadors a tots els funcionaris i de polsadors d'alarma individuals, alhora que, gràcies a una esmena del Grup d'Esquerra Republicana, també demanem que s'augmentin els controls per evitar el tràfic i el consum d'estupefaents a l'interior de les presons.

Hem demanat, també, en la Moció que s'eviti la concentració d'interns considerats potencialment perillosos –i alertem el Govern de la Generalitat d'aquesta concentració elevadíssima a la presó de Ponent, a Lleida–; demanem que es desenvolupin, també, totes les possibilitats que permet la vigent normativa, amb l'objectiu de garantir, mitjançant bracelets electrònics de detecció, que els interns que gaudeixen de l'aplicació del règim obert puguin, també, ser localitzats en el cas de que decideixin lliurement «quebrantar» la seva condemna. Volem, també, incrementar i adequar el nombre de funcionaris, personal laboral i professionals que treballen a l'interior de les presons, amb l'objectiu de garantir el mandat constitucional de facilitar la rehabilitació i la recessió dels interns.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui hi haurà consens parlamentari a l'hora d'aprovar aquest pla Integral alternatiu que ha presentat el Grup Popular. Hem rebut en aquesta llarga Moció un total de quaranta-una esmenes de tots els grups de la cambra, i, senyor president, si m'ho permet, he de fer referència que hem arribat a un consens, a un acord, en què l'única esmena potser rellevant que queda fora és la que ha presentat el senyor Ridao, pel que fa referència a la necessitat de crear, d'elaborar i aprovar un reglament penitenciari propi

de Catalunya. Jo crec, sincerament, senyor Ridao, que, aquesta esmena, no l'hi acceptarem, simplement perquè estem parlant de seguretat penitenciària, i, si el reglament és el mateix, el que s'aplica a Catalunya, que el que s'aplica a la resta de l'Estat –i a la resta de l'Estat les coses funcionen raonablement bé–, el que falla no és el reglament sinó tots els sistemes de seguretat que en aquesta Moció hem reclamat que el Govern de la Generalitat apliqui.

Per tant, senyor president, li lliuro la transacció que hem signat amb tots els grups parlamentaris, que és la que finalment sotmetrem a la consideració de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Bé, s'ha lliurat aquí, a la presidència, la transaccional entre tots els grups de la cambra, que suposa la retirada de les esmenes parcials de cada grup; no obstant això, els grups que han presentat esmenes tindran l'oportunitat d'expressar les seves opinions des de la tribuna. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, jo el vull felicitar per la Moció que va presentar, però també el vull felicitar personalment des de la tribuna per haver estat pare fa molts pocs dies i crec que també en aquesta casa compta una dosi d'humanisme en les nostres relacions. Amb tot el cor a la mà, el felicito pel segon esdeveniment.

I el felicito per haver aconseguit una esmena que ha estat transaccionada amb molta aportació dels diversos grups, en la línia del que vostè va plantejar després de la interpellació. Vostè va demanar la compareixença aquí a partir dels esdeveniments que s'han produït. Nosaltres també hem demanat la compareixença tant del conseller de Justícia com del conseller d'Interior. Esperem que no siguin compareixences *ad Kalendas Graecas* sinó que siguin aviat. Depèn de tots, però, en primer lloc, dels mateixos consellers, no? Nosaltres ens sumem a la transaccional i ens veiem reflectits en el que s'hi ha incorporat. No vàrem considerar oportú introduir noves esmenes, excepte una que –l'hi explicaré– no vàrem aportar perquè no corresponia en línia coherent amb la seva Moció, però no vull desapropiar l'ocasió per assenyalar que és el centre del problema que tots treballem en aquest Moció.

En primer lloc, podríem parlar de seguretat a les presons. Jo recordo el conseller Guàrdia, quan, en la seva primera compareixença, des del nostre Grup li vàrem plantejar la problemàtica a la presó de Lleida, i ell, al meu entendre –l'hi dic suaument–, amb un excessiu optimisme, ens va dir que no hi havia tal problemàtica. Nosaltres continuem pensant que hi ha problemàtica a la presó de Lleida, però n'hi ha en general a les presons de Catalunya. Hi ha una dotació d'efectius escassos, hi ha una necessitat d'incrementar els recursos materials,

hi ha una necessitat de coordinar-se millor entre Justícia i Interior. I podria citar l'exemple, amb escreix, del que va succeir a Lleida i *a posteriori*, però n'hi ha d'altres, on es demostra que l'Administració i aquests dos Departaments no van prou coordinats en el que afecta la política de seguretat penitenciària. Però li deia, senyor Sirera, que nosaltres, que no hem presentat cap esmena en aquest sentit, estem convençuts que no tindrem seguretat penitenciària –si no anem al model americà i encadenem pels canells i pels turmells els presos–, no tindrem seguretat penitenciària si no encentrem una rectificació molt seriosa en el model penitenciari de Catalunya, com han fet els països més avançats, amb una altra concepció de centres i amb una altra concepció de polítiques preventives i de reinserció, amb centres més petits, més propers i de major capacitat de permeabilitat en la societat –i no em refereixo a la fuga, sinó ans al contrari–, d'assumir, tots, la responsabilitat que tenim pel fet que hi hagi interns, o internes, i amb mesures penals alternatives i amb polítiques de reinserció.

Com diu avui, en una entrevista, una persona que coneix el tema en un mitjà de comunicació important de Catalunya, les penes alternatives són sovint..., explorar aquest tipus de polítiques, són sovint molt més econòmiques que no pas creure'ns que per més mossos, per més torres, per més vigilants que hi posem aconseguirem seguretat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. També, per posicionar-se, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, analitzem amb aquesta oportuna Moció una altra mostra i un nou episodi d'aquest caos organitzat en què s'està convertint el Govern de la Generalitat les últimes setmanes; en aquest cas, la crisi de seguretat a les presons. Una crisi que ha agreujat la situació d'un govern que ha perdut el seu pols polític, definitivament, i que l'està posant en una situació pràcticament d'haver de baixar la persiana, de liquidar les existències a preu de saldo i, fins i tot, de posar el cartell de «Es traspassa».

I no estic dramatitzant, ni estic fent demagogia amb l'infortuni, en aquest cas, a la situació greu de fugides de les presons en aquests últims mesos. Perquè vull recordar que el mateix president de la Generalitat, al conseller en cap, va exigir públicament responsabilitats a l'interior de Justícia. S'ha assumit d'una forma testimonial –jo ho diria–, de cara a la galeria, amb la divisió o el cessament d'un secretari sectorial. I, a Interior, per cert, el mateix conseller Pomés va anunciar, públicament –i no n'hem sabut res més–, el relleu de càrrecs i, també, la reorganització de la política de seguretat de les presons.

I no ha estat per menys, perquè, senyories –vostès ho saben–, el cúmul d'errors en aquestes últimes setmanes ens han portat gairebé com un regal de Nadal anticipat

vuit fugues, d'aquelles més tradicionals, de la llima a la barra del pa i del llençol per la finestra; 184 trencaments de condemna i, fins i tot, una darrera fugida a Can Brians que algú ha jutjat de pel·lícula i que jo més aviat crec que ha estat una fuga més aviat patètica o esperpèntica, no?

I, clar, després hem vist –després ho hem vist– càmeres i sensors que no funcionen, un autèntic clima d'alarma social i de psicosi generalitzats –i al voltant de la fuga de Ponent no n'hi havia per menys. Hem vist caure en molt poc temps el crèdit acumulat per un sistema penitenciari que té moltes bondats i que, fins i tot, ha estat històricament jutjat de modèlic per molts aspectes i per molts professionals, i que ara –ara en aquests moments– ha estat una riota de molta gent i fins i tot d'aquells que, en altres parts de l'Estat, s'han fregat les mans veient que aquesta, l'única administració autonòmica que té competències des de l'any 84 en política penitenciària, potser no és la política més adequada, la del traspàs d'aquestes competències estratègiques, sobretot en una qüestió tan sensible com és la de la política penitenciària.

Anem a pams. Nosaltres volem deixar molt clar i avinent que som els primers a reconèixer el coratge d'aquest Govern a l'hora d'assumir el traspàs de les presons l'any 84. Estem globalment d'acord amb la política de tractament i de rehabilitació del nostre sistema, però el que ningú no ens pot negar, en cap moment, és que si els homes del temps van anticipar, ja fa molts dies –van anunciar-les–, les intenses nevades d'aquest darrer cap de setmana, ningú no ens negarà que nosaltres hem vingut suspensent, juntament amb altres grups de la cambra, suspensent de forma jo diria que clamorosa, any rere any, sobretot amb motiu del debat de pressupostos, la dotació de mitjans materials de personals i d'infraestructures a les presons catalanes. Que això, en definitiva, està en la base, també, del problema de seguretat que s'ha evidenciat darrerament.

I hem vingut anunciant la inversió paupèrrima, aquest any, també, en el pressupost que hem aprovat; la baixa inversió acumulada i, fins i tot, la gasiveria a l'hora de contractar nou personal. I així tenim que, per exemple, les dues presons més modernes, construïdes a càrrec del pressupost de la Generalitat, no han renovat mai la seva seguretat, no han instal·lat les 162 càmeres compromeses, ni entregat els 440 dispositius d'alarma individuals, la massificació producte de la inoperància en la construcció dels nous establiments penitenciaris, etcètera.

Nosaltres hem presentat un total de vint-i-dues esmenes, centrades en tres apartats bàsicament: l'apartat de la inversió, l'apartat dels canvis organitzatius i de gestió i hem plantejat una reflexió més profunda al voltant de la necessària reforma del marc legal penal i penitenciari.

En l'apartat de la inversió urgent a complir el Pla de substitució d'establiments penitenciaris, no només dels tres actuals centres a Barcelona, sinó també per substituir, com deia el senyor Ribó, la previsió inicial de construir el macrocentre de Can Brians per altres centres més petits que evitin el desarrelament sociofamiliar dels interns, però que també facilitin la

seva inserció futura; millorar l'atenció mèdica, millorar també els sistemes de seguretat que s'han revelat obsolets i ineficaços, els controls interns, per exemple, amb relació al consum i al tràfic de drogues, els elements de seguretat perimetrals.

Entre els canvis organitzatius i de gestió hem proposat –i així ha estat acceptat pel Grup Popular en la seva transacció– la incorporació de protocols i identificació dels interns amb necessitat de supervisió per raons de seguretat, per raons d'antecedents amb d'altres fugues, per manca d'adaptació al medi penitenciari o, fins i tot, pel motiu de compliment de llargues condemnes.

També el canvi dels protocols de seguretat, també que s'adopti...

El vicepresident primer

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...i acabo, senyor president, immediatament. Que s'adopti la classificació dels programes necessaris i que s'adaptin a la situació actual i que s'aprovi, també, el Reglament penitenciari. Un aspecte, aquest, que, en tot cas, no tinc temps ara de discutir ni de debatre, però que, evidentment, plantejarem en una iniciativa subsegüent a aquesta Moció.

I, finalment, una reflexió més profunda i estructural, com deia, sobretot al voltant de l'impacte d'aquest nou Codi penal de l'any 95 i, també, lògicament, de la desaparició de mesures de benefici d'estímul als interns. Entenem que una part del problema ve de l'alegria en la concessió de permisos penitenciaris, que, evidentment, s'ha vist obligada, l'Administració penitenciària catalana, a fer, senzillament per evitar que les presons esdevinguin autèntics polvorins.

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. De fet, podríem dir que el temps s'ha encarregat, com ens passa a vegades en aquesta cambra, que el que era una interpellació, en el seu moment, que podia tenir un cert caire oportunista, al nostre entendre, al final pugui esdevenir una moció oportuna. Perquè partíem d'uns fets molt concrets i molt puntuals –molt desgraciats, d'altra banda, tots ho vam qualificar així–, i al final estem veient una moció que va més enllà de l'aspecte purament de trasllat hospitalari i que ha acabat ampliant-se a tota una àmplia qüestió relacionada amb la seguretat a les presons.

Malgrat això, el que nosaltres entenem –i així ho vam entendre a l'hora de presentar les esmenes– és que tampoc podíem anar molt més enllà en la pretensió de la Moció del que era, pròpiament i estrictament, el que es presentava en la mateixa Moció.

És cert que hi ha hagut una paternitat molt clara del senyor Daniel Sirera, que els altres grups hem intentat ampliar en el sentit que es podia millorar la Moció, i crec que entre tots s'ha aconseguit.

I, finalment, el cert és que hi donarem suport –ho suposo– no solament nosaltres, sinó també els altres grups, perquè no hi ha un qüestionament, pròpiament, del model d'apostar per la reinserció i per la rehabilitació de les persones –que això ens sembla que és el fonamental–, sinó una crítica a una execució d'aquest model fins ara, de com s'ha portat a terme i, sobretot, de com no s'ha portat a terme en algun àmbit concret.

Potser el més greu del que està passant aquests dies o aquestes setmanes està sent que, pel que anem descobrint, ja estaven avisats del que podia passar i de la deixadesa que hi havia en alguns àmbits concrets. I probablement amb el que confiàvem tots, i potser el mateix Govern, era que les coses no empitjessin, perquè no havia passat fins ara. Aquest és l'element més greu de tota aquesta situació, en el sentit que, sembla ser –i hi ha hagut evidència que això era així– que molts dels elements de seguretat bàsics que haurien d'haver funcionat no han funcionat. Ni els que eren de direcció de la seguretat, ni els que eren elements tècnics, sobre els quals sembla ser –i aquí em sembla que és on hauríem d'anar realment a veure si és així o no és així– que hi havia avisos de les mateixes empreses de seguretat i d'alguns directius i dels funcionaris dels centres penitenciaris.

De tota manera la Moció és el que és. Entenem que val la pena que es faci el que en aquesta Moció s'indica que cal fer en els pròxims mesos, i, en tot cas, veurem més endavant si això dóna els resultats esperats o no els dóna. Barrejar-hi altres elements pot ser oportú. Nosaltres també hem parlat sovint –i sempre que hem pogut hem aprofitat per fer-ho– que la seguretat no es pot plantejar només en aquests termes, que la seguretat té molt de prevenció, té molt de com són els centres, de quant personal hi ha en els centres, però també té molt de mesures alternatives i d'intentar que moltes persones que avui estan internades en els centres no hi hagin de ser, com més aviat millor. I aquest és un element clau per a la seguretat: si avui hi ha una situació explosiva –i realment entenem que hi és– als centres penitenciaris és perquè no solament perquè hi hagi més o menys seguretat en el sentit que indiquem en aquesta Moció, sinó perquè, probablement, no s'ha fet prou perquè hi hagi garanties d'evitar que els centres arribin a les situacions de deteriorament que avui hi ha.

I, un cop més, com han fet alguns altres diputats, aprofito per recordar que l'actual Pla de centres és inadequat, al nostre entendre. Que no resoldrà els problemes que tenen avui els centres penitenciaris de Catalunya i que valdria la pena, senyor conseller, que intentéssim revisar aquest Pla per no cometre errors i agreujar la situació.

S'ha volgut barrejar diversos aspectes, també, en exposicions que s'han fet abans. Probablement no és el moment de fer-ho, però, si estem parlant de seguretat, revisem, per exemple, què va passar a la presó Model divendres a la tarda. Això també és un tema relacionat amb la seguretat, una presó que es queda sense energia

elèctrica. Ahir ho dèiem, també, què va passar amb els accessos a una altra presó, la de Brians, i com es va haver de fer la neteja d'aquells accessos per poder fer els canvis de torn del mateix personal.

Tot això són elements que –hi insisteixo– no estan en aquesta Moció perquè no tocava, perquè era una moció que, sobretot, va venir en base a una situació que es va produir molt concreta en un trasllat d'interns a un centre penitenciar. Però nosaltres hi insistim: si volem evitar que en el futur haguem de continuar parlant de la manca de seguretat a les presons, el que hem de fer és apostar sobretot per les mesures alternatives i per canviar la concepció dels centres, no per revisar el que és el model d'inserció i de rehabilitació de les persones. Que, d'altra banda, em permeto recordar-li, al senyor Sirera, que si s'ha inclòs aquesta referència explícita a aquest mandat constitucional ha estat a partir d'una esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè entenem que aquest mandat constitucional de la reinserció de les persones és el nord que no podem perdre de vista en cap moment.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. (*Veus de fons.*) Senyor Sirera, em demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, per una contradicció amb el senyor Masllorens.

El vicepresident primer

Bé. Té un minut, atès que em sembla que tampoc intervindrà vostè després, no? Té un minut, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Perquè el senyor Masllorens ha qualificat d'oportunisme el fet que el Grup Popular presentés una interpellació per al procediment d'urgència en el darrer Ple.

I, realment, senyor Masllorens, si vostè considera que és oportunista presentar una interpellació per conèixer el capteniment del Govern quan es fuguen dos interns, quan dos membres del Cos de Mossos d'Esquadra estan ferits greument, quan s'assassina una persona, quan es viola la seva dona... Conèixer quin és el capteniment del Govern en aquesta situació, senyor Masllorens, no és oportunisme. Això és fer la tasca d'oposició que els ciutadans ens han encomanat per controlar l'acció del Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat esmenes a la majoria dels punts presentats en la Moció

subsegüent del Partit Popular, esmenes en la línia de la mateixa Moció amb relació a l'estudi interdepartamental, amb relació als sistemes de classificació, en garantia de l'assistència dels mossos, en incrementar el nombre d'agents destinats a serveis penitenciaris, a l'elaboració d'un nou model de fitxa d'informació bàsica, també sobre les operacions de trasllats, de dotar de dispositius de seguretat tots els professionals que tenen contacte amb els interns, completant els intercomunicadors i els polsadors, revisar el sistema de seguretat estàtica, de completar la implantació de mecanismes de seguretat que impedeixin tancar-se dins les dependències d'activitats conjuntes, incrementar el nombre de personal, executar els programes de formació continuada. En aquells apartats hem basat les nostres esmenes, hem tingut oportunitat de participar en aquesta transacció, i que, per tant, molts d'aquests aspectes han estat continguts o incorporats en l'esmena transaccional. No podia tampoc ser d'altra manera, tota vegada que en la majoria d'aquests aspectes, el conseller de Justícia, en comparança, amb declaracions, havia anunciat que s'hi treballava, ja respecte dels mateixos acords amb els mateixos sindicats, hi ha coordinació amb el Departament d'Interior respecte als Mossos d'Esquadra. És a dir, en definitiva, la filosofia de moltes d'aquestes esmenes i del text transaccional que en resulta va molt en la línia del que s'està treballant en aquest moment.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ens interessa també, però, i crec que és important que hi hagi un suport parlamentari a aquesta política d'aproximar al màxim possible, d'incrementar la seguretat en els centres, partint de la base que el risc zero no existeix; però que sí que, com ha dit sovint el conseller de Justícia, doncs, tot és millorable, tot és perfectible, sobretot després de reflexionar sobre determinades situacions. *(Remor de veus.)*

Per tant, en la línia que té endegada el mateix Departament, jo em voldria referir a algunes de les qüestions que s'han comentat aquí. *(Persisteix la remor de veus.)* A la resta de l'Estat, senyor Sirera...

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyor diputat... Esperis un segon... *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Orriols i Sendra

A la resta de l'Estat, senyor Sirera, no és que les coses vagin millor, perquè els índex de permisos són més o menys semblants, i, en canvi, nosaltres..., aquí hi ha una aplicació de polítiques molt més progressistes, que també comporten els seus riscos, i que, per això, amb aquesta Moció intentarem de millorar. Però no és que a la resta de l'Estat les coses vagin millor, ni tampoc, senyor Ridao, que hi hagi cap caos organitzat. *(Remor de veus.)* Nosaltres no en detectem cap, de caos. Ni es traspassa res, ni el Govern de la Generalitat es traspassa res. El que sí que va fer –i vostè ho ha dit– és assumir la responsabilitat dels traspassos de presons en un moment en què no els volia ningú, precisament, per fer una política nova. Una política nova que fets desgraciats no voldríem que canviés, perquè –també s'ha dit– ha estat model i ha estat reconeguda.

Jo només els citaré dos exemples de res, de la premsa actual. Un funcionari del Rosario, de Tenerife, no?, que diu, entre altres coses: «Desde otros lugares hemos visto la evolución del sistema penitenciario catalán y hemos aprendido constantemente de él. Este aprendizaje no sólo alcanza España, sino que también ha llegado a otros países de Europa.» I una carta d'un dels fundadors de l'associació, aprovada pel Consell d'Europa, pel treball social en justícia també diu: «Pero la política actual es un modelo en Europa, Cataluña tiene la valentía de tratar la delincuencia bajo una óptica social que puede chocar si se analiza sólo superficialmente, pero que es reconocida en Europa como una apuesta justa.» Els parla un diputat que l'any 84 va inspeccionar totes les presons de Catalunya, i els puc dir que no vaig sentir ni vergonya, simplement no vaig poder dormir aquella nit. *(Remor de veus.)*

La situació dels centres penitenciaris avui, des de tots els seus punts de vista, de tractament i de règim, que ara millorarem, és inqüestionable, és indiscutible i pot ser utilitzada oportunament per qui vulgui, però no és veritat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Passem, ara, a la votació del text transaccional per tots els grups parlamentaris. Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment dels regadius (tram. 302-00168/06)

El trentè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment dels regadius. La presenta la il·lustre diputada senyora Marta Camps, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula. *(Remor de veus.)*

Pot començar senyora diputada.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en aquesta Moció concretem el que ja vam apuntar el dia 7 de novembre amb la interpellació sobre el que creiem que havien de ser les línies bàsiques de l'autèntica política de foment dels regadius a Catalunya. Una política de foment dels regadius que creiem que, ni de bon tros, s'està duent a terme en aquests moments.

Per tant, en aquesta Moció –i entraré directament al text que presentem– demanem que el Govern presenti en un termini de sis mesos, davant d'aquest Parlament, un pla de regadius de Catalunya amb un horitzó d'actuació fins a l'any 2008, que inclogui les actuacions a fer i el sistema de finançament, tant per part de les administracions implicades com dels mateixos beneficiaris.

Aquest Pla de regadius de Catalunya, que nosaltres considerem imprescindible i que en aquests moments no tenim, hauria d'incloure una sèrie d'objectius, cinc línies bàsiques que passo a detallar a continuació. La primera seria una aposta clara i decidida per la modernització dels regadius tradicionals, dels regadius històrics. Una aposta clara que no inclogui ni excuses, ni condicionaments previs, ni condicions que s'han de fer abans d'abordar aquest tema, perquè considerem que la modernització, la millora dels regadius històrics suposa per si mateixa clars beneficis econòmics, ambientals i socials, que hauria de tenir una prioritització per part del Govern de la Generalitat. Per tant, aquests projectes de millora dels recs històrics, que són la majoria de les 250.000 hectàrees que actualment tenim en regadiu a Catalunya, s'haurien d'incentivar amb el mateix percentatge d'ajut de les administracions que els recs nous; és a dir, amb un 30%; o sigui que els beneficiaris només paguin un 30% dels costos.

El segon punt d'aquest Pla de regadius hauria d'incloure el foment tècnic i econòmic dels regadius de suport, dels anomenats regadius socials i dels regadius de muntanya. És a dir, tots aquells destinats a reforçar les produccions existents i, sobretot, a fixar la població en zones rurals desfavorides. Aquestes actuacions haurien de ser subvencionades per l'Administració pública en un 85% del cost de la inversió. Aquest és un punt que, d'altra banda, aprovarem a través d'una proposició de llei de reforma de la Llei d'infraestructures hidràuliques de l'any 90, que debatrem probablement aquesta tarda o demà al matí.

El tercer punt fa referència a la necessitat d'establiment de mesures complementàries en l'execució dels nous grans regadius que vagin destinades a garantir la seva viabilitat econòmica. És a dir: garantir que els nous regadius, que estan projectats a Catalunya, estiguin encarats, orientats al mercat, al foment de les produccions i de la indústria agroalimentària, tal com vam parlar en la interpellació.

El quart punt seria establir un nou règim jurídic per tal de facilitar el pagament als regants de la part a què han de fer front de les obres. És a dir que no s'estableixin garanties prèvies a l'hora d'executar les obres o que el pagament de la part dels regants es pugui fer un cop estigui en servei l'obra, un cop es puguin beneficiar de les millores.

El cinquè punt, i no menys important –jo crec que té una importància molt assenyalada en aquests moments–, seria que la Generalitat hauria de suplementar les aportacions econòmiques que vindrien de l'Administració general de l'Estat en aquelles obres, en aquells projectes de regadiu que estan inclosos en el Plan Nacional de Regadíos o en el Plan Hidrológico Nacional.

I m'explicaré: donada la diferència de legislació, la diferència d'ajut públic entre la legislació estatal i la legislació catalana, creiem que en aquests moments és més favorable la catalana. És a dir, en la legislació estatal es pot dir que els regants paguen més percentatge, encara que el paguen en millors condicions, i en la legislació catalana paguen menys percentatge del cost de les obres. Creiem que per evitar aquest desfasament i perquè no hi hagi un cost afegit, un cost suplementari

dels regants, la Generalitat hauria d'implementar aquest percentatge de les obres que vinguin assumides com a obres d'interès general.

El mateix conseller Grau en la seva resposta a la nostra interpellació es va referir a la possibilitat d'implementar aquest percentatge per tal que els regants no es vegin perjudicats. No és un tema sense importància perquè ja Unió de Pagesos ha advertit, ha alertat que si això es duu a terme, que si les obres del Plan Hidrológico Nacional les duu, les executa l'Administració general de l'Estat podria representar un sobrecost de 40.000 milions de pessetes per als nostres regants, per als regants catalans. Per tant, creiem que aquest punt és important.

Aprofitaré, senyor president, per posicionar-me sobre les esmenes, ja que no hi ha gaire esmenes –suposo que és per la unanimitat de tots els grups respecte a la nostra Moció. Només crec que és manté viva una esmena d'Iniciativa per Catalunya a la qual nosaltres donarem suport, malgrat que creiem que ja va inclosa en el primer punt, sobre la modernització de regadius. Però no està de més concretar en quins punts –com, per exemple, en l'aigua recuperada de les depuradores– es podria incentivar, fins i tot amb incentius fiscals... –que aquí no en parlem, però es podria debatre–, es podria incentivar l'estalvi d'aigua, i, per tant, la modernització dels regadius.

Per tant, a l'única esmena que crec que quedarà viva, senyor president, que és la segona del Grup Iniciativa per Catalunya, nosaltres hi donarem suport.

I suposo que la resta de grups se sumaran als punts que presentem en aquesta Moció, que considerem essencial per fomentar els regadius en els propers anys.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Una pregunta..., un moment, senyora diputada. Senyora diputada, l'esmena número 1 d'Iniciativa... (*Veus de fons.*) La retiraran... Ah!, molt bé. Esperarem notícies sobre l'esmena 1.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, perquè aquest és un tema que durant aquesta setmana, potser avui o demà, en parlem, i en la Llei d'acompanyament en tornarem a parlar, dels regadius, de les infraestructures hidràuliques. I, per tant, entenc que la senyora Marta Camps vulgui tirar endavant aquesta proposta, perquè, de fet, parlem quan tinguem oportunitat de debatre o d'analitzar què va passar amb la ponència de la Llei d'infraestructures hidràuliques. La senyora Marta Camps ja va fer tot un seguit d'esmenes que queden més o menys referides en aquesta Moció i que no se li va fer cas. Per tant, s'entén que torni a insistir-hi en aquests moments.

Per part del nostre Grup, en la primera esmena, que és la que retirarem, tal com ja avançava la senyora Marta

Camps, nosaltres el que preteníem era de posar èmfasi en la importància de la concentració parcel·laria en el moment de fer la millora o la modernització dels regadius. El que passa és que –amb la senyora Marta Camps abans en parlàvem– hi han situacions en què potser és difícil de fer aquesta concentració parcel·laria i, en canvi, és important igualment tirar endavant la modernització. Com que això també quedarà reflectit en la Llei que modificarem aquests dies, doncs, hem preferit retirar aquest apartat, de manera que ja quedarà concretat més endavant.

I, en canvi, en el segon punt –que sí que agraïm que des del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi s'hagi acceptat la nostra esmena– el nostre objectiu era, a part de concretar quan, què paga el Govern en les obres de regadiu, per nosaltres, és molt important que es promoció l'eficiència en l'ús de l'aigua. És a dir que, a part de dir a la gent «si teniu aquests diners disponibles», potser s'ha d'anar una mica darrere els regants perquè vegin la importància d'estalviar aigua i de millorar-ne l'eficiència en l'ús. Perquè d'estalviar, doncs, es pot fer a través de les millores, però també aprofitant aigües procedents de depuradores, que esperem que cada vegada sigui un fet més habitual.

Sigui com sigui, nosaltres creiem que aquesta promoció no ha de ser només a partir dels ajuts que s'estableixen en la Llei, sinó que ha de ser una mica, també, a partir de pedagogia, a partir de mesures fiscals, com deia la senyora Marta Camps, amb un ventall d'accions, al més ampli possible, per fer que realment es modernitzin els regadius.

Aquesta era la nostra aportació. Agraïm, com deia, que s'hagi acceptat. I, per part nostra, donarem suport a la resta de punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per posicionar-se, pel Grup d'Esquerra Republicana el senyor Ausàs té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per anunciar, per expressar que el nostre Grup votarà favorablement en la seva integritat la Moció que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la diputada portaveu dels temes de regadiu d'aquest Grup, la diputada Marta Camps, així com de l'esmena que resta viva del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Ho farem perquè estem d'acord –ho hem expressat en moltes ocasions– que el Govern presenti, al més aviat possible, un pla de regadius propi de Catalunya; un pla de regadius que sigui clar, que sigui concret, que determini detalladament quines actuacions ha de contenir, ha d'incorporar aquest Pla; que prevegi, també, la programació, el calendari d'inversions, la planificació, les aportacions econòmiques que queden ben definides per part de les diferents administracions, què correspon a cadascú d'aportar. A més a més, doncs, també, que quedi ben clar quina ha de ser l'aportació dels benefi-

ciaris d'aquest Pla de regadius de Catalunya. Un pla de regadius que en el Projecte de Llei de modificació de la Llei d'infraestructures que previsiblement posarem a debat i a votació avui o demà mateix, havíem consensuat amb una transaccional els diferents grups que tingués un horitzó per al 2008. Aquest és l'acord, el consens general. En primera instància, nosaltres pensàvem que hauria estat més encertat que fos el 2010; però, en tot cas, aquest acord, aquest consens és del 2008.

Pensem que aquest Pla de regadius s'ha de presentar tan aviat com sigui possible. La proposta del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi marcava tot un seguit d'objectius que ha de contenir aquest Pla. Nosaltres estem d'acord amb aquests objectius, i, a més a més, de manera especial pensem que no es pot retardar per més temps la presentació d'aquest pla, perquè sabem, com saben vostès, senyores diputades i senyors diputats, que la transformació en regadiu de molta superfície que avui no ho és, o bé que està en unes condicions complicades per practicar l'agricultura –la Marta Camps, la diputada Marta Camps parlava dels regs de les zones de muntanya, també..., transformar un regadiu suposa, dic, un espectacular canvi social, alhora que defineix, també, un nou model de pagesia, perquè el que fa és posar damunt la taula una alternativa real on poder-se agafar els joves que es volen incorporar a l'activitat agrària perquè, en definitiva, ve a millorar les perspectives de futur per a aquests joves i els permet fer previsions, no pas per al dia a dia, sinó per al futur.

Per tant, el nostre vot serà favorable a aquesta Moció, i, a més a més, tindrem ocasió d'estendre'ns més en el debat de la modificació del Projecte de Llei que substanciarem més endavant.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Dir-li a la senyora Marta Camps que la seva Moció arriba tard. Arriba tard perquè s'ha recordat –per part d'altres intervencions que s'han produït abans de la del Grup Popular– que el Projecte de Llei d'orientació agrària, que serà objecte de votació previsiblement demà mateix, va ser justament una esmena del Partit Popular que va ser acceptada, votada per tots els grups parlamentaris en Comissió i, per tant, una esmena del Grup Popular, incorporada al text del dictamen, que preveu, exactament, el que planteja la senyora Marta Camps en la seva Moció.

Els llegiré, literalment, el contingut de la proposta que fa la senyora Marta Camps i el que ja, amb tota seguretat, senyora Camps, estarà incorporat, ja no només en un mandat polític, sinó en un mandat legal que aprovarà aquest Parlament.

La Moció del Grup Socialista ens diu que: «S'insta el Govern –el Consell Executiu– a presentar, en el termini

de sis mesos, un pla de regadiu de Catalunya, amb calendari detallat de les actuacions i la programació de les aportacions econòmiques de totes les administracions i dels beneficiaris en l'horitzó de l'any 2008. I després detalla tot un seguit d'objectius.

La disposició addicional setena, que –hi insisteixo– és una disposició addicional que surt d'una esmena presentada pel Grup Popular, que va ser votada en Comissió per tots els grups parlamentaris, diu el següent: «Disposició addicional setena. Elaboració d'un pla d'actuacions. El Govern ha d'elaborar un pla d'actuacions de nous regadius per al període 2002-2008, i l'ha de presentar al Parlament abans del 30 de juny de l'any 2002.»

Per tant, senyora Camps, la seva Moció, que persegueix el mateix objectiu plantejat pel Grup Popular, el que passa és que arriba tard. En qualsevol cas, s'ha esmentat també per part dels altres grups parlamentaris, que aprovarem també en aquest Ple la Proposició de Llei de modificació de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, que justament ve a cobrir les altres qüestions de finançament que també es plantegen en la Moció del Grup Socialista. Per tant, i en aquest sentit, Proposició de Llei, senyor president, senyores i senyors diputats, que també ha estat impulsada pel Grup Popular.

Per tant, senyora Camps, anuncio el vot contrari del Grup Popular a la seva Moció perquè, en definitiva, les seves propostes quedaran incorporades a través d'un mandat legal impulsat pel Grup Popular en aquest mateix Ple.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín. *(Pausa.)*

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. També des de l'escó, perquè la meua intervenció serà breu. Serà breu perquè –i en algun sentit ja s'ha dit– tant en la forma com en el fons i en el contingut, votar aquesta Moció avui és realment innecessari.

Per una banda, des del punt de vista del contingut, podríem estar d'acord amb moltes de les coses que es proposen, i podríem entrar al debat..., i de fet, aquest debat, l'estem tenint. I l'estem tenint perquè –tal com s'ha dit– estem veient, paral·lelament al debat d'avui d'aquesta Moció, la reforma, a través d'una proposició de Llei presentada pel Grup Popular, de la Llei d'infraestructures hidràuliques, que vam discutir ja també en Comissió, on vam estar discutint algunes d'aquestes qüestions que es proposen avui a la Moció, i també a través de la Llei d'ordenació agrària, aquesta proposta que acaba d'explicar, també, la portaveu del Grup Popular, amb el sentit que es faci un pla de regadiu amb horitzó 2008, que és precisament el títol de la Moció que es presenta avui.

Fins i tot, ni que volguéssim entrar en el contingut de la Moció i en els aspectes puntuals que ja he dit que en alguns hi podríem entrar i hi podríem estar més o menys d'acord, ja he dit abans que reproduiríem el mateix debat que estem fent amb altres iniciatives parlamentàries, però jo crec que no només això no seria correcte des del punt de vista formal i fins i tot parlamentari, perquè aquestes altres iniciatives les veurem en aquest mateix Ple, sinó que, com ja s'ha dit, no té sentit que a una cosa que li podem donar un rang legal, que li donarem un rang legal, que l'aprovem també en una moció parlamentària. O, fins i tot –ja ho he dit abans–, simultàniament.

Per tant, per motius de forma, de procediment, de moment, i també de contingut, votarem que no a la proposta d'aquesta Moció, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora Camps, té la paraula per posicionar-se.

La Sra. Camps i Torrens

Sí, senyor president. Només..., ja m'he posicionat que acceptaríem l'esmena d'Iniciativa, que és l'única que queda. I només per al·lusions al senyor Gavín i a la senyora Nadal, només dir-los que molts dels objectius que proposem no queden pas incorporats ni al Projecte de Llei d'orientació agrària, ni en la Proposició de Llei de reforma de la Llei d'infraestructures hidràuliques de l'any 1990, en absolut. I si hi hagués tanta coincidència, senyor Gavín, senyora Nadal, entre el que vostès proposen i aquesta Moció, suposo que no tindrien cap inconvenient a votar-la.

Gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)*

El president

A vostè, senyora diputada. Per tant, ara, passem a la votació, que és el text original incorporant-hi l'esmena número 2, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària (tram. 302-00169/06)

El punt trenta-unè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària. La presenta l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula. *(Pausa.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Per presentar la Moció que el nostre Grup desitjaria que es votés, a partir de la interpellació que vam fer sobre la Llei d'estabilitat pressupostària. De fet, des del 8 de novembre que vam substanciar la interpellació fins avui que veurem la Moció han passat coses importants en relació amb la Llei d'estabilitat pressupostària. Hi ha hagut diferents debats sobre aquesta, i segurament el més important és que aquestes lleis ja estan aprovades. El Butlletí Oficial de l'Estat dels dies 13 i 14 de desembre ha publicat ja les lleis que, en el seu dia, van aprovar les Corts Generals –i això probablement requerirà alguna modificació tècnica que en el seu moment, senyor president, li intentaré esmentar–, i, per tant, ja no estem parlant de projectes de llei, ja no estem parlant de projectes polítics, sinó que estem parlant de quelcom concret, d'una llei aprovada, i aprovada amb un debat important a la societat.

De fet, el mateix diumenge, aquest passat, en un diari de difusió nacional, podríem trobar dos articles –interessants tots dos–, un, signat pel senyor Losada, director d'ESADE; i un altre, signat pel senyor Xavier Vives, prou conegut en els àmbits de debat econòmic, on continuaven..., jo crec que feien una síntesi interessant de tot el que significa el problema del dèficit i l'error –el greu error– que signifiquen les lleis d'estabilitat pressupostària que el Govern del Partit Popular intenta aprovar.

Ja vaig fer-los, en aquests moments... –intenta aplicar, perdó–, tenen raó, estan aprovades, ja..., intenta aplicar. En el debat de la interpellació ja els vaig fer esment de les raons que el nostre Grup tenia, unes raons d'índole de política econòmica. És la confusió entre una eina i un objectiu, l'estabilitat pressupostària és una eina, no pot ser un objectiu en si mateix, sinó per fer i per portar endavant determinades polítiques. I, evidentment, també, el problema que ens plantejava sobre el respecte de les competències tant de la Generalitat com de les corporacions locals.

No reincidiré, perquè, en tot cas, ho poden trobar vostès en el *Diari de Sessions*, i seria absurd intentar plantejar-ho. Sí que segurament té més sentit plantejar el tema de la posició de Convergència i Unió. En el debat vam manifestar els nostres dubtes sobre la seguretat de la posició de Convergència i Unió i la seguretat de la posició del Govern. De fet, durant el tràmit parlamentari a les Corts Generals la posició era una, i semblava que al final aquesta posició era una altra. Però jo diria que el conseller va ser relativament rotund en les seves manifestacions, quan el conseller deia: «El Govern està en contra del contingut d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, o de les dues lleis d'estabilitat pressupostària, i hi està en contra per molts motius, sobrerament exposats a l'opinió pública i posats de manifest en moltes instàncies polítiques i en moltes oportunitats i ocasions que hem tingut de fixar la posició del Govern al respecte.» Per tant, en contra de les lleis, posició clarament manifestada pel conseller d'Economia i Finances, aquí, al faristol. I més endavant diu: «Si la Llei, tal com està redactada, no es mou o no es rectifica, no es reconduïx, doncs, previsiblement, previsiblement

–repeteix–, haurem de posicionar-nos per portar aquesta Llei al Tribunal Constitucional, perquè aquesta Llei no contempla el respecte a les competències, ni el marc estatutari constitucional.»

Per tant, el conseller diu dues coses que a nosaltres ens semblaven clares i contundents: el Govern està en contra de la Llei, i aquesta Llei ha d'anar al Tribunal Constitucional. Com que el nostre Grup està d'acord amb aquesta posició, i no volem remenar les cendres de l'anterior posició de Convergència i Unió, la Moció que els hem presentat i la Moció que voldríem que es votés seria una moció que digués aquestes dues coses. Primer, constatar que aquest Parlament està en contra de les lleis d'estabilitat pressupostària, perquè són una greu agressió a les competències de la Generalitat, i no solament de la Generalitat, sinó, també, totes les corporacions locals. I, segon, instar el Govern de la Generalitat perquè prengui les mesures necessàries conforme es correspon i es diu a la Llei, perquè es presenti, si s'escau i a partir dels informes que convinguin, el recurs al Tribunal Constitucional per a defensa de les facultats i de les competències de la Generalitat i també de les corporacions locals.

Com que, senyor president, hem intentat reflectir quasi textualment les pròpies paraules del conseller d'Economia i Finances en la nostra Moció, estem segurs que aquesta serà una moció que tindrà el suport majoritari de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. Per als grups que han presentat esmenes, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Carnicer, amb molt de gust recolzarem a la seva Moció, per les raons que després donaré. Però anuncio ara mateix, senyor president, la retirada de l'esmena que ha presentat el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds.

Fa una estona el senyor Boada es preguntava on era el conseller Homs. Sembla que està *missing*, i és que tot indica que no s'ha recuperat del profund calbot que el ministre Rato li va donar l'altre dia, rebaixant les previsions de creixement de l'economia.

Genial la finta del senyor Rato, cosa que em recorda aquella famosa frase de Don Quijote, quan deia: «Quien con infantes se acuesta, excrementado alborrea.» (*Rialles*.) És una frase famosa del Quijote, que jo trec com a cita d'autoritats per no ofendre ningú.

Genial la finta del senyor Rato, si no fos també perquè ha trucat tot el debat del pressupost general de l'Estat, de *los Presupuestos Generales del Estado*, i tota la relació que aquests grans números tenen amb els nostres comptes.

Per quina raó nosaltres recolzem la Moció del senyor Carnicer? En primer lloc, perquè no ens creiem aquest

diluvi de fallàcies a què ens té acostumats el conseller Homs, que té una paraula molt devaluada. És veritat el que deia els senyor Martí Carnicer fa uns moments: «No m'agrada això..., farem un recurs al Tribunal», deia el senyor Homs, però és una persona que té una paraula molt devaluada i no ens la creiem, però també pel caràcter, diguem-ne, ontològic, de la mateixa Llei d'estabilitat. És una llei socialment injusta, no reitero els arguments que durant tot aquest període han donat els meus companys, tant aquí al Parlament de Catalunya com al Congrés dels Diputats. És una llei socialment injusta encara per una raó, i és perquè es manté amb tota la força el diferencial amb la Unió Europea de les tuteles de l'estat del benestar, en vuit punts menys de despesa social.

I també perquè és incompatible –ho hem dit també– amb la vida municipal. I la pregunta metodològica que jo em faig és que no hauria estat millor tancar tot el discurs, tota l'arquitectura financera, també aquesta Llei, després de resoldre –és una forma de parlar– la Llei de finances municipals. Dic això perquè estem parlant, primer, d'uns números molt esquifits per part dels ajuntaments, un per un, però en el seu global, en l'import, superen els 5 bilions de pessetes.

De manera que, per aquestes raons i totes les que hem donat al llarg de l'itinerari des que es va posar en marxa aquesta Llei, des que es va anunciar fins ara, nosaltres recolzem amb molt d'èmfasi la Moció del senyor Martí Carnicer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat esmenes, també té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Senyor Martí Carnicer, evidentment, tal com va plantejar a la interpellació i tal com planteja avui la Moció, vostè parteix de dos problemes que li justifiquen aquesta Moció, que entenem que es produeixen amb l'aprovació de les lleis d'estabilitat pressupostària.

El problema és que nosaltres coincidim, és a dir, vostè entén que aquestes lleis, en aquests moments, poden ser un inconvenient per aplicar una política econòmica anticíclica, i, per un altre costat, aquestes lleis poden limitar la capacitat financera de la Generalitat i de les corporacions locals. Aquesta és una posició que vostès han defensat i que nosaltres també. De fet, no fa gaire, el Ple de la cambra, en el debat de política general, ja va prendre una resolució en aquest sentit. Va acordar una resolució que, de forma clara i rotunda, manifestava la valoració que es feia d'aquesta Llei que, per un altre costat, no ha tingut cap modificació.

Per tant, la posició de la cambra, la coneixem de fa pocs mesos; no arriba a dos mesos. I en aquell moment es deia que el Ple del Parlament, el Parlament de Catalunya, mostrava el seu rebuig al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària.

Per tant, nosaltres ens mantenim en aquesta posició que va defensar al seu dia el Ple, i que ha defensat el Govern i el nostre Grup Parlamentari a Madrid. Vam votar també en contra d'aquestes lleis al Parlament, a les Corts Generals. Coincidim en el fet que la política econòmica, com vostè ha dit, és un instrument dels governs, i, per tant, no és un objectiu en si mateix, no és un fi en si mateix, i que, en tot cas, la política d'estabilitat pressupostària és un instrument i, per tant, no un mitjà, perdó, és un mitjà i no un objectiu.

Coincidim també, però, amb la bondat de l'aplicació –i també s'ha dit aquí, i crec que també vostès hi coincideixen– de polítiques fiscals i pressupostàries, encaminades a l'eliminació del dèficit públic estructural. Hi estem d'acord, no al conjuntural. Per tant, la cerca de l'equilibri pressupostari com una tendència i com una evolució a llarg termini. I per tant, parlem que això, aquest objectiu és un objectiu que té una bondat avui, amb els plantejaments de política macroeconòmica, però que és evident que pot tenir la necessitat, en determinats moments, conjunturalment, de no ser assolits totalment.

Fins i tot és possible perfectament assumir avui que..., es pot argumentar que economies amb dèficit d'inversió pública i infraestructures, en educació, en I+D, doncs, que han de poder endeutar-se fins que aquest dèficit pugui estar corregit. Per tant, estem d'acord amb aquesta filosofia, amb aquest plantejament, i, per tant, vam dir-ho, es va manifestar al Ple, ho hem manifestat al Govern i ho hem manifestat també al nostre Grup Parlamentari, a Madrid, aquesta posició.

El mateix conseller en la substanciació de la interpellació en l'últim Ple va dir –i així consta en l'acta del Ple– que amb la seva visió, en aquell moment, que hi havia preceptes d'aquestes lleis que entenia que van més enllà del que entenem que ha de ser respecte estricte al marc estatutari i al marc institucional.

Hi ha articles que no compartim d'aquesta Llei, tot i que es podria parlar d'una llei d'estabilitat pressupostària amb uns altres paràmetres, i que aquests que avui tenim aprovats no són ni els que va aprovar el pacte europeu. Per tant, el conseller ho va dir, i precisament va dir també que a partir de l'aprovació de les lleis, i d'acord amb el marc legal avui vigent, i d'acord amb les competències que tenim en base al nostre Estatut procedirem a fer l'anàlisi del contingut de la llei i procedirem a prendre el posicionament formal que correspon.

Bé, doncs, coherent amb aquest discurs, amb aquesta posició, hem plantejat unes esmenes que vénen a dir dues coses. Per una part, donar explicacions, per dir-ho d'alguna manera, en el tema d'una llei pressupostària, perdó, d'estabilitat pressupostària catalana, que requereix prèviament analitzar el contingut d'aquesta llei aprovada per l'Estat, i per tant, com pot això condicionar una llei catalana al respecte. I en segon lloc, doncs, dir el que no caldria dir; és a dir, és una obvietat. Si realment hi ha indicis d'inconstitucionalitat, doncs, és evident que el Consell Consultiu haurà de pronunciar-se, i el Govern, actuar. Per tant, fins i tot el segon punt de la nostra esmena és, com he dit abans, una obvietat similar al que vostès plantegen en el segon punt.

Per tant, el nostre Grup crec que es manté amb tota la coherència, i la coherència de la cambra si defensa la posició que marquen aquestes esmenes, i espero, senyor Martí Carnicer, que tot i que el redactat exacte, a excepció del primer punt que –torno a dir– no creiem que haguéssim de repetir avui quan ho vam fer...

El vicepresident primer

Senyor Curto, hauria d'acabar ja...

El Sr. Curto i Forés

Acabo, acabo, senyor president... Quan ho va fer la cambra, fa escassament un mes i mig..., creiem que, a excepció d'aquest punt, torno a dir que seria repetir-nos en una posició clara que va marcar la cambra; en la resta, crec que estem totalment d'acord.

Per tant, vostès valoraran si accepten, en tot cas, aquestes esmenes. Si les accepten, nosaltres hi votarem a favor, i, sinó, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Curto. Per fixar la seva posició, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja avanço que la postura del Grup d'Esquerra serà donar suport a la Moció del diputat Martí Carnicer, perquè coincidim clarament amb l'exposició de motius que es va fer, i també en el seu contingut.

Seré breu. De fet, el que està clar és que amb la Llei d'estabilitat pressupostària el Govern del Partit Popular, el Govern de Madrid, ha practicat, un cop més, el que ja he denunciat algun altre cop en aquesta cambra, que és que el que dona amb una mà s'ho pren, amb escriu, amb l'altra.

En el mateix moment en què s'estava pactant el nou model de finançament, que ha estat un avenç relatiu positivament en relació amb l'anterior, tot i que dista molt del que hem reclamat des d'aquest Parlament; en el mateix moment en què s'estava fent aquest acord per al canvi de model de finançament, s'engegava aquesta Llei d'estabilitat pressupostària que, de fet, talla les ales a la capacitat d'endeutament de les administracions públiques, considerant els municipis també –no ens n'oblidem–, en general a totes les administracions subestatals, com a menors d'edat; és a dir, com a ens irresponsables. Perquè, en definitiva, si s'han de complir normatives europees, els municipis i la Generalitat són prou adults per saber de quina manera s'han de complir les normatives europees, i no necessitem un estat tutelar que faci de tutor de les administracions subestatals.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És tota una concepció que hi ha de fons, que aquests dies cada cop, cada cop més, s'està imposant. Aquestes reticències, aquesta desconfiança de l'Estat centralista en relació amb els ens subestatals, que fa que sis-

temàticament s'hagi de tutelar i s'hagi de controlar les accions d'aquests ens, amb la qual cosa s'acaba qual-sevol concepte d'autonomia real. Passem a una pura descentralització administrativa, on des de Madrid els inspectors controladors, doncs, defineixen fins on es pot arribar i fins on no es arribar.

Per tant, doncs, el que donen amb una mà ens ho prenen amb l'altra, i no només a través de la Llei d'estabilitat pressupostària, sinó a través –com ja vam tenir ocasió de discutir en els pressupostos– de l'impost de gasolines, l'impost que es van inventar sobre el tren, i l'impost, també, que canviaran de mòduls. És a dir, en definitiva, en quantitat, el que han donat s'ho recuperaran amb escriu; i en filosofia, l'augment de capacitat normativa queda compensat per la limitació, brutal, de la capacitat d'endeutament. Per tant, com a mínim, i en el millor dels casos, un *fifty-fifty* que demostra que no hi ha un augment real de la capacitat d'autogovern, sinó tot el contrari, un retrocés.

És per això que nosaltres donarem suport al contingut exacte de la proposició de la Moció del Grup Socialista, perquè, efectivament, doncs, creiem que són les lleis d'estabilitat una agressió a les competències de Catalunya i dels ajuntaments, i creiem que s'ha de presentar recurs i, per tant, cal anar al Consultiu per veure'n la constitucionalitat, des d'un punt de vista d'invasió de competències; recurs que, molt em temo –no sé si tindrem un gener, en aquest sentit, doncs, actiu– que s'haurà de presentar a una altra sèrie de lleis com la LOU, etcètera, etcètera. Per tant, em temo que les vacances parlamentàries d'aquest any no sé si s'acabaran de completar, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El senyor Carnicer afirmava –quan va substanciar la interpellació i avui ho repetia– que el Partit Popular té una concepció errònia de la política econòmica i de la política pressupostària. Una concepció completament errònia de la política econòmica i de la política pressupostària, perquè el senyor Carnicer ens atribuïa, a nosaltres, que fèiem, de l'estabilitat pressupostària, un objectiu, eh?; que no sabíem utilitzar l'estabilitat pressupostària com una eina, sinó que per a nosaltres el primer, el primer desig que tenim cada matí quan ens llevem és l'estabilitat pressupostària, sense cap més objectiu polític.

Miri, senyor Martí Carnicer, això deia que, a més a més de ser un gran error polític, és una gran equivocació econòmica. Jo, senyor Carnicer, només li donaré un parell de dades, eh? En l'etapa socialista, en què s'aplicaven polítiques socialistes, l'atur estava per damunt del 20%, no complíem cap, cap ni un dels objectius de Maastricht, no haguérem pogut formar part dels països capdavaners de la Unió Europea, i, en qualsevol cas, es

penalitzava els ciutadans a una inflació que representava l'impost més injust que havia de patir tota la ciutadania.

Per tant, senyor Carnicer, com a política econòmica equivocada complir tots els objectius de Maastricht, estar entre els països capdavaners d'Europa, tenir un nivell d'atur que a Catalunya, en moltes comarques, se situa al voltant del 6%, doncs, vol que li digui, és una política econòmica que, excepte per al Partit Socialista, està reconeguda per tothom.

I, a mes a més, li voldria recordar a vostè –segur que ho sap– que aquest any es commemora l'aniversari del naixement de Bastiat, un gran economista que deia que hi ha bons economistes i mals economistes, eh? Els mals economistes prenen mesures a curt termini, que poden ser lluides per la població en un primer moment però que tenen efectes desastrosos per a l'economia i per a la població a mitjà i llarg termini. Hi ha bons economistes, hi ha bons governs que prenen les mesures que s'han de prendre per aconseguir un creixement sa i per aconseguir un benefici per a la societat, també, a mitjà i llarg termini.

Per tant, senyor Martí Carnicer, evidentment, la política econòmica del Partit Socialista i la política econòmica del Partit Popular són completament diferents. I, si em permet que li ho digui, els ciutadans es volen quedar amb la política econòmica del Partit Popular.

El Partit Popular anuncia, com no pot ser d'una altra manera, el vot contrari als dos punts de la proposta que fa el Grup Socialista. I, en qualsevol cas, hi ha una afirmació que no puc deixar d'esmentar, senyor Martí Carnicer. Diu: «Nosaltres volem estabilitat pressupostària. També la volem, l'estabilitat,» –diu– «però el que no volem és una llei d'estabilitat pressupostària.» Vostè sap que estem en un estat molt descentralitzat i que l'estabilitat pressupostària ha de vincular tot el sector públic: ha de vincular l'Estat, ha de vincular les comunitats autònomes i ha de vincular les corporacions locals. Estem en un importantíssim grau de descentralització política i administrativa. I hi ha d'haver mecanismes perquè es puguin complir els objectius d'estabilitat pressupostària, objectius d'estabilitat pressupostària, no pas objectius de política econòmica. No confongui els termes, senyor Martí Carnicer. Per tant, hi ha d'haver un compromís de totes les administracions, que s'ha de fer a través d'una llei d'estabilitat pressupostària, justament, per poder tirar endavant aquesta política econòmica beneficiosa per al conjunt dels ciutadans.

Respecte a..., insistint en el que és la seva afirmació d'invasió competencial, les lleis d'estabilitat pressupostària s'han elaborat d'acord amb el Dictamen del Consell d'Estat i, en qualsevol cas, hi tindrà un paper preponderant el Consell de Política Fiscal i Financera on hi estan representades totes les comunitats autònomes.

Jo mateixa deia, en el debat de pressupostos, que amb les lleis d'estabilitat pressupostària no es tracta en cap cas de sacralitzar una dècima. No es tracta d'això. Vostè sap, perfectament, que les lleis d'estabilitat no fixen un objectiu de dèficit, no prohibeixen estrictament, el que farà serà aplicar un acord que es prengui en el Consell de Política Fiscal i Financera i, també, d'acord amb les

normes que fixen la Unió Europea. El que es fixa és un sostre de despesa perquè totes les administracions en un estat fortament descentralitzat assumeixin aquest objectiu de tot el sector públic en benefici, com deia, dels ciutadans del país.

Reiterar, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el vot en contra del Grup Popular.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor Martí Carnicer, per posicionar-se...

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyora Nadal, el tràmit no em permet contestar-la i no ho faré. Però, en tot cas, no passarà un termini massa llarg de temps sense que vostè hagi de justificar el contrari del que ha dit, segurament.

Però, en tot cas, el que sí m'interessa, senyor president, és parlar de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja que el Grup d'Iniciativa les ha retirades. No els les acceptarem, senyor Curto –no els les acceptarem–, perquè vostès amb aquestes esmenes pretenen allò que no diuen. Vostès, amb aquestes esmenes, el que pretenen, en realitat, és un aval de la cambra per no complir el seu pacte amb el Partit Popular. Vostès es van ficar en un embolic pactant una llei d'estabilitat catalana amb el Partit Popular. I ara han fet una esmena perquè la cambra els manllevés d'aquella obligació.

Nosaltres, vostè ho sap, podríem estar d'acord amb això sempre que Convergència i Unió ratifiqués aquí el que va dir el conseller en la seva intervenció: que no estan d'acord amb la Llei i que volen presentar recurs d'inconstitucionalitat. Vostè s'ha negat a fer això. Amb aquesta negativa és la seva coherència, votar en contra del que va dir el conseller d'Economia i Finances en aquesta cambra. Votar en contra de les propostes que, amb una gran exuberància, com acostuma a fer el conseller Homs, va manifestar des d'aquest faristol. Votin en contra d'això i l'únic que estan fent és tornar a desautoritzar el conseller Homs. Tornar a dir, com ha dit el senyor López Bulla, que finalment no ens podem creure el que diu el conseller d'Economia i Finances perquè després, quan arriba l'hora de votar, la veritat, en aquest Parlament, mocions que diuen textualment el que va dir el conseller, vostès hi voten en contra. I per què ho fan? Això no ha explicat. Per què ho fan? Perquè tenen altres acords, perquè tenen altres pactes que els obliguen? És aquesta supeditació al Partit Popular el que, a vostès, els impedeix, avui, aquí, prendre aquella decisió que és necessària per al país, aquella decisió que és necessària per a Catalunya. (*Remor de veus.*)

Però, senyor Curto, n'haurem de tornar a parlar. No pensin els diputats de Convergència i Unió –no ho pensi el Govern– que amb això s'estalviarà continuar parlant de la Llei d'estabilitat pressupostària.

Ja li anuncio des d'aquest moment que el nostre Grup intentarà promoure la iniciativa, juntament amb altres grups parlamentaris, si ho volen, que aquesta cambra demani informe al Consell Consultiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària, i que, consegüentment, després

d'aquest informe, també, que aquesta cambra presenti el recurs d'inconstitucionalitat davant del tribunal corresponent per tal de delimitar les responsabilitats.

A veure què faran en aquell moment. Ja hauran trencat relacions? Ja els permetrà, la nova situació política, la llibertat de moviments que en aquest moment no tenen? (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Passem, per tant, ara...

(*El Sr. Curto i Forés demana per parlar.*)

Em demana la paraula per...?

El Sr. Curto i Forés

Per contradiccions, senyor president.

El president

Han de ser contradiccions sobre el fet, eh?, no sobre el... A veure, expliqui's.

El Sr. Curto i Forés

Senyor Martí Carnicer, he dit, textualment –i li ho repeteixo en aquest moment–, que el nostre Grup vota amb absoluta coherència amb el que va dir el senyor conseller, amb el que vam aprovar en el Ple d'aquesta cambra, fa un mes i mig, en el debat de política general i amb el que ha aprovat el nostre Grup Parlamentari, a Madrid. Per tant, no puc admetre que digui que el nostre Grup ha votat en contra del que va dir el conseller.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Martí Carnicer...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, en la meua intervenció inicial jo he llegit, textualment, el que va dir l'honorable conseller en la seva intervenció. I la Moció que hem presentat és una reproducció de... –literal, no, però n'és una reproducció–, de les propostes del conseller (*remor de veus*) en contra de la Llei i a favor del recurs d'inconstitucionalitat. I vostès, ara, votaran en contra del que va dir el conseller. Aquesta és la força que vostès donen a les paraules de l'honorable conseller. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. (*Persisteix la remor de veus.*)

Passem, ara, per tant, a la votació del text de la Moció en la seva versió original.

Comença la votació.

Ha sigut rebutjada per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 302-00170/06)

A continuació, el trenta-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies. La presenta la il·lustre diputada senyora Marina Geli, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Les polítiques de suport a les famílies sembla que han entrat amb força en l'escenari polític tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. És com si, després de molt de temps, reconeixem que tot allò que passa a dintre a casa, en això que en diem a l'espai privat, té a veure amb el que passa a fora.

És cert que tots, totes les formacions polítiques havien anat fent algun tipus de política familiar, però no un projecte global de polítiques de suport a la família. Aquesta és una prioritat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. És una prioritat clara que va quedar expressada en la Moció de censura de Pasqual Maragall per al govern alternatiu. La família, a Catalunya, no està en crisi; el que està en crisi és la conciliació de la vida familiar i la vida laboral.

Amb aquestes propostes, amb mesures molt concretes, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi vol deixar per al passat la solitud de les famílies, la solitud del pes de les dones de la història on la integració emocional, la provisió de béns i serveis era patrimoni pràcticament exclusiu d'elles. Decidim, amb aquestes mesures, que ha d'haver-hi polítiques públiques valentes, cares, però que aquesta inversió és una inversió importantíssima, perquè allò que passa en l'espai privat té molt a veure en el que passa a la societat. Per tant, una inversió que és despesa, però que és una inversió amb cohesió social molt important, amb seguretat a les famílies i amb autonomia i llibertat a les famílies i a tots els seus membres. Estem plantejant mesures que permetin que aquesta família que estem construint, democràtica, on s'aprèn a casa la coresponsabilitat, on s'aprenen valors d'igualtat d'oportunitats, on tots compartim, tots els membres de la unitat familiar han d'aprendre a compartir les responsabilitats d'aquest espai privat.

Però li demanem –i avui ho decidim– que el Govern ha de plantejar mesures molt concretes, que tenen quatre paraules, que jo crec que les defineixen: prestacions econòmiques amb caràcter universal per a totes les famílies que tinguin fills a càrrec de zero a divuit anys. Segon, serveis..., serveis de suport a les famílies. Tercer, canvis en la gestió del temps, perquè les famílies tinguin tranquil·litat. Els seus membres han de tenir temps per estar-hi. I aquesta no és només una responsabilitat individual del pacte entre persones, sinó que és una responsabilitat comunitària de la societat. I, el quart, que l'economia, la precarietat laboral i que la dificultat per obtenir un habitatge és un dels greus inconvenients per a la creació de noves famílies.

Per tant, amb aquestes mesures ens dirigim a totes les famílies, a les que es volen crear i que tenen dificultats;

a les que tenen desig de tenir fills, però que es frenen, retarden la maternitat i la paternitat per inconvenients socials, per precarietat laboral, per dificultats en el preu de l'habitatge, per dificultats de compaginar l'horari laboral amb l'horari que requereix amb responsabilitat el fet de tenir fills. Ens dirigim a les famílies que tenen fills, ens dirigim a les famílies que tenen persones amb dependència al seu càrrec i ens dirigim, òbviament –perquè no podia ser d'una altra manera des d'un projecte de mesures concretes socialistes, que totes aquestes mesures han d'afavorir més i millor– a les famílies més pobres, a les famílies amb més dificultats, a totes les famílies, però, especialment, i també, a les famílies amb més dificultats.

Per tant, avui hem ensenyat totes les cartes, les vam ensenyar. I jo crec que el nostre Grup ha estat coherent amb la Ponència que ha estat creada durant aquests dos anys, no sé si dir creada, però que, en tot cas, ha existit en aquest Parlament. Nosaltres sempre no ens n'hem amagat, hem ensenyat les nostres mesures, les vam ensenyar en la Moció de censura i avui els les portem a votació. Per tant, aquesta és la nostra proposta des del Govern Socialista o des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en vint anys d'autogovern Catalunya no té encara una llei que reculli les prioritats, els eixos d'acció política, les actuacions que ha de tirar endavant el Govern per protegir el que és el nucli essencial de la nostra societat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Vull recordar, en aquest sentit, un important estudi que va publicar la Fundació Jaume Bofill en el qual quedava molt clar que, a Catalunya, les polítiques familiars havien estat una mena de calaix de sastre en el qual es feia passar com a política familiar, per exemple, els tiquets per visitar algunes instal·lacions, algunes instal·lacions esportives, sense encarar el que és una veritable política familiar.

El Grup Popular ha presentat, per tant, una esmena en el sentit que el Govern presenti un projecte de llei de protecció a les famílies amb objectius que pot ser que no tinguin una voluntat exhaustiva, però sí amb l'objectiu de fomentar la solidaritat intergeneracional, de reconèixer el paper de la família com a garant de la cohesió social. Aquest país hauria rebentat per les seves costures si no hagués estat per la tasca de suplència que han fet les famílies, i ho vull recordar. I, també, protegir les famílies que es trobin en unes situacions específiques que no es corresponen amb el que s'ha entès tra-

dicionalment com a família. Estem parlant de les famílies monoparentals. Estem parlant d'aquelles famílies que tenen avis a càrrec. Estem parlant d'aquelles famílies que tenen persones amb disminució a càrrec.

És necessari, també, contemplar en el Projecte de llei de protecció a les famílies, la necessitat de conciliar vida familiar i vida laboral. És ja reconegut per totes les administracions que aquestes tasques de tenir cura de persones, de criar les criatures, de tenir cura de persones grans recau, fonamentalment, en les dones. Les dones hem anat aconseguint drets de ciutadania, però ens falta molt encara per arribar a la plena equiparació. I, justament, per passar d'aquests drets de ciutadania a la plena equiparació, és una assignatura pendent que hem d'encarar en la conciliació de la vida familiar i laboral, que, en opinió del Grup Popular, s'hauria de tractar també en una llei de família i no de forma compartimentada, de forma parcial, com ha estat enviada pel Govern en la Llei de conciliació, que tracta específicament de la conciliació de vida familiar i vida laboral pel que fa als funcionaris.

En definitiva, també hauria de ser un objectiu que ningú no hagi de renunciar a la paternitat i a la maternitat per manca d'infraestructures, per manca de serveis. Les dones no volem renunciar a ser mares per haver de treballar; no volem haver d'escollir entre ser mares i poder treballar. Aquests objectius –ho considera el Grup Popular– s'han de tractar en el Projecte de llei que envii el Govern. No té una voluntat exhaustiva els punts que hem posat en la nostra esmena, sinó que té una voluntat senzillament de recordatori.

Em sembla de justícia recordar que hem estat treballant en ponència una proposició de llei impulsada per Esquerra Republicana per tal d'intentar elaborar un text conjunt. Realment les dificultats per arribar a una definició del mateix concepte de família que ens permetés una aproximació racional o la sistemàtica, perquè el Grup Popular considera que realment és molt i molt i molt important definir allò que es vol regular per, després, encarar quins són els..., la sistemàtica de regulació, els objectius a tractar en la Llei, ens ha impedit avançar; la qual cosa no vol dir que, per part del Grup Popular, no vulgui fer reconeixement exprés, esment exprés, de la proposta presentada per Esquerra Republicana.

Nosaltres demanaríem, senyora Geli, que acceptés la nostra esmena per tal que el Govern enviés aquest Projecte de llei; perquè, en definitiva, moltes de les qüestions que vostè planteja en la seva Moció, doncs, han estat impulsades pel Partit Popular. Vull recordar que les trenta mil places públiques de guarderies és una proposta de resolució del Partit Popular, la desgravació per primer i ulteriors fills en el tram autonòmic de l'IRPF és una proposta del Partit Popular, les desgravacions en l'impost de transmissions patrimonials per a les famílies nombroses és una iniciativa del Partit Popular.

Ho deixo aquí perquè s'ha acabat el temps, però sí reiterar la sol·licitud a la senyora Geli que accepti la nostra esmena en el sentit que puguem treballar conjuntament un projecte de llei; perquè, en definitiva, altrament con-

siderem que les propostes que fan estan ja impulsades pel Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyora diputada. Té la paraula, per exposar les seves esmenes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la senyora diputada Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, pel que es pot comprovar en les intervencions que es van fent entorn del tema del suport a les famílies, en aquests moments hi ha un acord de tots els grups parlamentaris sobre què cal fer; és a dir, sobre que cal impulsar, millor dit, tota una sèrie de mesures de suport a les famílies. En això, hi estem tots d'acord; ara, en com fer-ho, sembla que aquí ja hi apareixen diferències.

En aquest sentit, nosaltres hem de dir que ens sembla molt bé la proposta que fa el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el seu contingut i en la forma. En el seu contingut, perquè participem de les línies mestres de la filosofia, per dir-ho així, que hi ha al darrere d'aquestes propostes; en la forma, perquè pensem, justament, que es tracta de mesures concretes, aplicables ja a curt termini; que, per altra banda, no es contradueixen amb l'elaboració d'una llei. Podem fer la llei, hem de fer la llei, però l'interessant és que no depenen dels anys i panys que puguem trigar a fer la llei, perquè de moment ens hem entretingut molt en aquesta Ponència sense que hi hagi una plasmació concreta en els seus resultats.

El nostre Grup entén que les polítiques de suport a les famílies s'han de centrar en quatre eixos bàsics. Per una banda, la prioritat dels serveis públics per poder afavorir, a través dels serveis de suport a les famílies, el que és una àmplia gamma d'oportunitats que facilitin no només donar suport a les famílies, sinó també garantir els drets individuals, cosa que evidentment no volem renunciar o no volem suplir una cosa per l'altra. Per altra banda, les prestacions econòmiques, afavorint els ajuts directes. En tercer lloc, el temps. La senyora Geli ho citava. La qüestió de la gestió del temps, de poder tenir temps per dedicar-se a l'atenció i assumir les responsabilitats familiars és importantíssim. I una altra quarta dimensió, la dimensió jove, com fer-ho per fer possible la independització dels joves i que aquests puguin, si així ho desitgen, crear noves famílies o establir nous llaços i formes de convivència.

És en aquest sentit que hem presentat les diverses esmenes al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per —hi insisteixo— compartir molt de la filosofia que hi ha darrere del conjunt de propostes que s'assenyalen. I en comentaré unes quantes, perquè, si no, no quedarà temps per fer-ho, però.

Una del primer punt, on s'estableixen o es proposen les prestacions econòmiques directes quantificades. Nosal-

tres estem en aquesta línia, també. Però pensem que aquí ens falta un debat i un debat important. I això és el que, d'alguna manera, plantegem en aquesta esmena; és a dir, el que no podem, a partir del reconeixement que les famílies necessiten diferents prestacions econòmiques i que en aquest terreny el nostre país és a la cua dels països de la Unió Europea —és a la cua—, el que no podem és, per una banda, doncs, anar impulsant desgravacions, ajuts directes, polítiques de taxes i preus públics, qüestions específiques per a les famílies nombroses.

D'alguna manera caldria veure què és el que s'afavoreix. Nosaltres, a partir de l'actual sistema que hi ha de desgravacions, entenem que els ajuts directes són més clars, més justos, però no vol dir que no hagi d'haver-hi desgravacions. El que no pot és ser-hi tot. Per tant, el que hem de veure és com s'unifiquen les diferents prestacions econòmiques a partir de què és el que s'afavoreix. Cal un debat en aquest sentit, perquè, evidentment, cal assumir-ne el finançament i els períodes d'implementació.

Altres esmenes tenen a veure amb les polítiques de serveis públics, que, en la mesura que estan recollides, nosaltres hi estem d'acord. I hem fet algunes esmenes amb relació a ampliar l'oferta d'educació infantil, respecte al que aquí es preveu, també, d'atenció domiciliària, doncs, i fer unes previsions amb relació a la gent gran més enllà del que aquí es preveu. En aquest sentit, també, una altra cosa que destacaria és que s'estenguin els programes d'accés a l'habitatge de lloguer per a joves i l'impuls a l'ocupació juvenil.

I, també, pel que fa referència al tercer punt, que és el del model de gestió del temps i millora de la conciliació de la vida familiar i laboral, que estem d'acord, per exemple, íntegrament en el que es diu en el punt 3.1, doncs, hi afegim alguna altra esmena en el sentit d'ampliar els permisos actuals. I, també, que quan es parla de contractes a temps parcial i d'afavorir-los, hi ha una cosa que ens preocupa molt que és que acabin sent les dones les úniques que els acabin fent servir. I, per tant, que s'impulsi, també, que hi puguin accedir tant els homes com les dones.

Dit això, moltes gràcies, i el nostre Grup votarà a favor de la proposta del Grup Socialista, en espera, també, de quines esmenes es recullen.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Joaquina Alemany.

La Sra. Alemany Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió per posicionar-nos davant de la nostra esmena i, també, de la Moció que ha presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

És ben veritat que estem davant d'una societat en canvi i també és veritat que la família es troba en una situació de canvi. El progrés, l'evolució d'una societat comporta la resolució de tota una sèrie de problemes i

també el sorgiment d'uns altres de nous, als quals caldrà donar noves respostes i noves solucions.

És, precisament, aquesta capacitat d'adaptació i de resolució de nous conflictes el que defineix i caracteritza la modernitat i l'empenta de la societat. Així, doncs, podem dir que la família continua sent una peça clau de la societat i que la família continua modificant-se, estructurant-se al llarg dels segles.

Cal continuar treballant, per això, en una doble via, no podem deixar a la societat ni a la família soles. Hem d'impulsar la via pública, impulsar infraestructures socials adients, polítiques públiques i d'una manera també privada, conscienciar l'opinió pública. L'avenç d'una societat no és possible si no avancem conjuntament totes les persones que la integren. Cal aconseguir en el si de la família un nou equilibri. I això tampoc es pot fer per lleis. Això s'ha de fer d'una manera molt conjunta entre la societat, la família, les modificacions legals. Mai ens havíem trobat en una situació de transversalitat tan gran com pot ser aquesta Llei de la família.

En el si de la família trobem implicacions importants: el relleu generacional. En poc temps dintre d'una família poden viure tres i fins i tot més generacions. La incorporació de les dones a la societat és un dels reptes que en aquest moment té la nostra societat. En aquest moment les dones són les que estan sovint en aquest doble treball, públic i privat; la compartició del treball laboral, conjuntament amb responsabilitats familiars, i molts altres canvis que fan necessari un tractament específic, però també «novedós», dia a dia. Ben segur que amb aquesta Llei..., que els grups d'aquesta cambra estan treballant, i estem en aquesta Ponència, doncs, s'ha dit que no s'havia fet massa, però sí que jo el que he de dir és que cada Grup ha presentat un document explicant quins eren els punts que ells assumien i que ells volien que aquesta Llei tractés.

Per tant, podem dir que, en aquests moments, i dintre d'aquest marc gran de canvi de la nostra societat, tenim ja sobre la taula algunes eines eficaces. Una d'aquestes és la Llei estatal de conciliació de la vida familiar i vida laboral, de l'any 99, que el que fa és obrir un camí; obre un camí de millora i d'equilibri entre la feina i entre la vida familiar. No podem obviar que aquesta incorporació de la dona al món del treball fa necessària una flexibilitat horària. Fa necessari aquest compartir, homes i dones, la vida privada i la vida pública. I que aquestes dificultats per compaginar les responsabilitats familiars amb les laborals són la supervivència d'un substrat cultural que comporta la distribució de rols en funció de gènere. Per això, l'objectiu s'ha de situar en modificar aquest substrat a través d'accions de sensibilització.

I, en aquest sentit, des del Govern de la Generalitat de Catalunya s'han dut a terme diferents actuacions de conscienciació social.

Hem de distingir entre les actuacions de sensibilització de caire general, que s'emmarquen en l'impuls del procés d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones, i aquelles altres més específiques, que volen provocar un canvi d'actituds envers un model de relacions socials i

personals, basades en el respecte, en la diversitat, en la paritat, d'entre les actuacions generals adreçades a conscienciar la societat que fomentar la coeducació, per exemple, entre nois i noies, és necessària i és imprescindible perquè vagin assumint aquests nous valors que potencien la igualtat, el respecte, l'aprenentatge, la diversitat.

Per tant, no entraré, punt per punt, en tots els punts –perquè se m'està acabant el temps– que la senyora Marina Geli no ha esmentat, però sí que ha posat en la Moció, perquè veritablement tenim contestació per a tots ells. Són polítiques que estem fent, senyora Geli, i són polítiques que vostè mateixa, en el document que va presentar a la ponència, era senzillament el mateix. Per tant, jo, ara aquí, segurament després tindrè més temps i podré esmentar-li el que s'està fent ja, i, pràcticament podem dir que hi ha un acord en la visió, però que no estem d'acord en el contingut. O sigui, no estem d'acord com vostè ha presentat aquest programa, com una alternativa...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyora diputada.

La Sra. Alemany Roca

Sí, acabo, senyora presidenta..., com una alternativa de govern, i jo aquí no veig cap alternativa de govern. Totes les accions que vostè presenta són accions que s'estan fent des del Govern de la Generalitat, el que sí que podríem estar d'acord és que la societat és una societat de canvi, és una societat que necessita una..., no solament una visió legal, sinó també un acompanyament, perquè cada vegada i perquè en cada procés hi ha col·lectius i hi ha persones individuals, dintre de la família, que necessiten aquesta col·laboració.

Moltes vegades serà en polítiques públiques, però d'altres, senyora Geli, també serà, d'alguna manera, en relacions personals. Un nou contracte entre homes i dones és una cosa necessària, una nova relació, una nova...

La vicepresidenta segona

Si us plau, hauria d'anar acabant...

La Sra. Alemany Roca

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, i pot intervenir per fixar la seva posició, el Grup que no ha presentat esmenes, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyora presidenta. Precisament el nostre Grup Parlamentari no ha presentat esmenes perquè el punt subsegüent és una moció del nostre Grup Parlamentari en relació amb la mateixa qüestió, per tant, hauria estat bastant absurd.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit això, també és cert que el nostre Grup Parlamentari comparteix, essencialment i en la globalitat, la Moció presentada pel Grup Socialista, així com les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya i, per tant, en aquest cas, el nostre Grup Parlamentari es limitarà a votar a favor d'aquesta Moció i, en tot cas, el posicionament el faré després, en la Moció que ha presentat el nostre Grup.

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se en les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyora Dolors Nadal, no li acceptarem la seva esmena; no la hi acceptarem perquè nosaltres pensem que el Govern ha tingut, no dos anys, vint-i-un anys, eh?, per fer una política de suport a les famílies molt més sòlida de la que tenim aquí. Jo he estat la ponent d'aquesta ponència conjunta que parteix d'un text inicial d'Esquerra Republicana, i jo crec que no hi havia voluntat política de tirar endavant. Això no vol dir que nosaltres continuarem estant absolutament presents i actius en aquesta ponència, perquè valorem, extraordinàriament, l'activitat parlamentària. Però, hi ha una altra idea, senyora Nadal. Nosaltres no tenim perquè, des de la política, definir què és el que entenem per família. Jo he dit des d'aquí que ens dirigim a totes les persones i grups de persones que se sentin família, és tan simple com això. Però és veritat que en un subjecte, quan parlem d'una llei, clarament ens hem de dirigir, ho hem de definir i aquest va ser un dels problemes inicials.

En relació amb les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds, acceptarem totes les esmenes. Hi ha una transacció, que ara passaré a la Mesa, a l'esmena número 3. Senyora Joaquina Alemany, si vostès fan totes aquestes polítiques, com que deu convenir amb mi que, de fet, com a mínim, plantegem increments, les pot votar. No tinc temps per explicar-li que és fals el que acaba vostè de dir, mesura per mesura; n'hi ha que les fan parcialment i n'hi ha moltes que ni tan sols les han plantejat en vint-i-un anys de govern, però, senyora Joaquina Alemany, aquí el que els plantegem és passar del discurs a l'acció; passar de la retòrica a mesures polítiques concretes. Jo he dit que governar, en el cas de suport a les famílies, vol dir fer polítiques públiques, però també afavorir que l'espai privat tingui escenaris per al pacte. També que l'espai dels mercats, de les empreses, vegin la conciliació com una feina seva, etcètera, etcètera.

El nostre és un projecte global, un projecte de polítiques públiques, enteses les polítiques públiques –com sempre en què no hi ha una línia divisòria entre l'espai privat i l'espai públic– i que des de la política també s'ajuda que aquest espai privat de les famílies tingui més llibertat en el seu conjunt individualment, i més seguretat.

Moltes gràcies.

El president

Un segon, senyora, un moment senyora diputada. Aquesta és la transaccional sobre la número 3, d'Iniciativa per Catalunya...

La Sra. Geli i Fàbrega

I la resta són acceptades íntegrament, senyor, també d'Iniciativa.

El president

Les d'Iniciativa per Catalunya i no la de Convergència i Unió, ni tampoc la del Partit Popular.

Molt bé.

La Sra. Geli i Fàbrega

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, al Grup Popular li sembla que quan es fa una llei, el primer que s'ha de definir és l'objecte d'aquesta Llei, és a dir, a quin col·lectiu de ciutadans ha d'afectar, i és en aquest sentit que ho havia plantejat el nostre Grup.

En qualsevol cas, dir-li, amb tota cordialitat a la senyora Marina Geli, que vostès van trigar molts anys a descobrir, per exemple, la Guàrdia Civil. Fins a l'any 82 que no van governar no van... (*Remor de veus.*)

El president

Senyora, senyora diputada... (*Forta remor de veus.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

...descobrir la Guàrdia Civil, eh? I ara han trigat molts més anys, han trigat molts més anys a descobrir la família.

Moltes gràcies senyor president. (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. En l'intent de no confondre la Guàrdia Civil amb la família, prego a la senyora Marina Geli que... (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, si us plau!

La Sra. Geli i Fàbrega

Li posaré un exemple, senyora Dolors Nadal...

El president

Per un minut...

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyora Dolors Nadal: Qui ha fet la major part d'escollir el bressol de titularitat pública a Catalunya? (*Rialles.*)

Per tant, és reconegut que nosaltres, estant en el govern, a nivell de l'Estat no vam fer una política global de suport a les famílies. He dit que tots, tots, ens els diferents governs, hem fet programes, algunes mesures, però sense una visió d'integralitat que ara –no ara, sinó quan ens vam presentar l'any 99, ho teníem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

I que, per tant, em semblen molt injustos aquests comentaris, perquè jo he estat molt rigorosa en les meves apreciacions.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a la votació del text. (*Pausa.*) A vostè també se l'ha alludit?

La Sra. Alemany Roca

Tres vegades... (*Rialles.*)

El president

Escoltin, a veure... (*Fortes rialles.*) No, jo ara..., de debò, lògicament tinc per costum donar-los uns minuts, però, de debò que estem exagerant les al·lusions i les..., això, d'una manera excessiva. Senyora Alemany té mig minut.

La Sra. Alemany Roca

Se m'ha alludit tres vegades. Per tant, senzillament, jo crec que se m'ha alludit, i a més ha dit, i hi ha tornat a insistir...

El president

Vagi al gra...

La Sra. Alemany Roca

... que nosaltres no teníem polítiques públiques per a la família. Jo li he de dir que el programa més antic que en aquests moments hi ha a tot el Govern, tant a Catalunya com a tot el Parlament de Madrid, són les propostes que nosaltres hem presentat, des de fa molts anys. (*Remor de veus.*) Per tant, jo crec que això és una cosa que no es pot mantenir. A part de tot, tenim una etapa llarga, ara, amb la ponència, i podrem parlar, perquè jo crec que tots els punts que posem sobre la taula estem disposats a tirar-los endavant. Per tant, allà en parlarem, de tot això.

El president

Moltes gràcies. Passem ara a la votació, que és el text original introduint-hi totes les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, excepte la número 3, que sustenta la transaccional.

Comença la votació.

Ha estat: 66 vots a favor i 66 en contra.

Que no entri ningú a l'hemicicle, prego als serveis de la cambra.

Passarem a una segona votació. (*Remor de veus.*)

Prego atenció a les senyores i als senyors diputats.

Comença la votació.

Ha acabat rebutjada per 66 a favor, 67 en contra i cap abstenció. (*Forta remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política familiar (tram. 302-00174/06)

A continuació tractarem el trenta-tresè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política familiar. La presenta l'Il·lustre diputat senyor Ernest Benach, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que mentre abandonen l'hemicicle, si han de fer-ho, que ho facin en silenci.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Com he dit abans, el nostre Grup Parlamentari, en haver substanciat una interpellació en el darrer ple i haver presentat la seva pròpia Moció, ha preferit, potser, carregar més la seva intervenció en aquests moments que no pas en l'anterior intervenció, entre d'altres coses, perquè com he dit abans, també hi havia una certa..., molts punts d'acord, també de discrepància, però, en qualsevol cas, globalment, molts punts d'acord amb la filosofia que expressava la Moció.

El que és evident també és que cada grup parlamentari té la seva estratègia, i nosaltres respectem, absolutament, totes les estratègies; totes són legítimes, en qualsevol cas, nosaltres tenim la nostra.

Esquerra Republicana, com ja s'ha dit i agraeixo els reconeixements que s'han fet en aquests sentit, en el seu moment va presentar una proposició de llei de suport a les unitats familiars.

Han passat dos anys i mig d'aleshores ençà i, en aquest sentit, el que nosaltres sí que hem fet és una valoració crítica i, alhora, autocrítica, de la tasca que s'havia fet aquí al Parlament. No vol dir que no s'hagi fet res, jo no ho he dit mai això i, en tot cas, si algú ho ha interpretat, en aquests moments, deixo clar que no és així. La ponència ha fet coses, entre altres coses, com a mínim, el que sí que ha fet és posar damunt la taula la proposta de cada grup parlamentari en relació amb la família. Per tant, això ja és un avenç, és un pas important i que sustenta, d'alguna manera, la proposta de resolució que finalment demanarem que es posi a votació.

Per tant, des d'aquest punt de vista, dir que ja està tot fet, i la ponència, nosaltres, formalment demanem i proposem que no acabi aquí, entre d'altres coses perquè si hi ha un projecte de llei que finalment presenta

el Govern, s'haurà de constituir una ponència, lògicament, i per tant, si ja en tenim una de constituïda, el que es pot fer, fins i tot, és un treball en paral·lel que seria, des del nostre punt de vista, bastant lògic.

S'ha dit abans, en tots els discursos –si no m'equivoco, més enllà de les discrepàncies– que la família havia esdevingut una prioritat política per a tots els grups parlamentaris, per a tots els partits polítics, i sembla ser que és així. És cert que en els discursos que els principals líders polítics fan en debats de política general, etcètera, etcètera, la família hi té un pes cada cop més important, i això ha anat passant gradualment.

Per tant, el que és evident i la reflexió que nosaltres vam fer l'altre dia és que calia una reconducció de la situació en què ens trobàvem; calia, d'alguna manera, trencar amb la dinàmica que es portava aquí, i calia, doncs, avançar per tal d'aconseguir tenir aquesta Llei que permeti establir les bases de les polítiques familiars que es podran fer en aquest país; polítiques familiars que les pot fer el Govern, que les haurà de fer el Govern, que, de fet, algunes les fa el Govern, però, polítiques familiars que també faran d'altres administracions. I de vegades això sembla que ho oblidem i, per tant, la importància de la Llei rau, precisament, en això, a deixar clares i establertes les bases de quina política familiar volem que es faci, globalment, a Catalunya i, a partir d'aquí, després, cadascú actuarà en conseqüència, cadascú actuarà en funció de les seves competències i, fins i tot, dels colors polítics que governin, etcètera, etcètera.

És evident que s'han fet passos, nosaltres això ho hem reconegut del dret i del revés, és evident que nosaltres també entenem que se n'han fet pocs i que caldria, d'alguna manera, avançar molt més.

Per tant, en aquesta reconducció de la situació que proposem, valorem el fet que el Govern –així ens consta– s'ha plantejat estudis seriosos, rigorosos, científics, fins i tot en relació amb el tema de la família, alguns dels quals estan en procés i sembla que aviat seran realitat, que, a més a més, els grups parlamentaris han expressat criteri en relació amb aquesta qüestió i, a més, ho han fet per escrit. Per tant, d'alguna manera, el que nosaltres entenem és que faltava la mà redactora, i el Govern és qui té la primera responsabilitat en aquest sentit.

Per tant..., també penso que hi ha un factor molt important, no? És el paper que juga la Secretaria General de la Família en tota aquesta qüestió, i, d'alguna manera, almenys la confiança que al nostre Grup Parlamentari li ha inspirat la seva actuació, en el sentit de voler avançar en aquesta Llei i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres el que proposem, en definitiva, és que el Govern presenti una llei, que la presenti aquí al Parlament, que el Parlament la tramiti amb la màxima urgència, i que ben aviat puguem, no només treballar en la Llei, sinó tenir-la aprovada perquè sigui una realitat.

Com he dit abans, nosaltres entenem que seria bo un treball en paral·lel, entre altres coses, si finalment s'acaba encarregant al Govern aquesta Llei, seria bo un treball en paral·lel dels redactors de la Llei, en aquest cas la Secretaria General de la Família i de les persones que hem format part de la Ponència conjunta, perquè això permetria, segurament, avançar després en la tramita-

ció. És a dir, fer molt més fàcil, d'alguna manera, el que després haurem de fer aquí, al Parlament. Penso que seria, com a tàctica, una bona tàctica perquè al final de tot plegat poguéssim, doncs, tenir una bona Llei en relació amb aquesta qüestió.

S'han fet moltes valoracions en relació amb quines polítiques s'havien de fer, de deixar de fer, jo no vull entrar en aquest debat avui, entre altres coses perquè ja ho vam fer a la interpellació, ho vam fer en d'altres moments, i ho hem expressat de moltes maneres. Jo vull entrar només –i prioritzar sobretot– en la necessitat política que aquest país té de tenir una llei de suport a les unitats familiars, a les famílies. En qüestió de noms no ens barallarem –jo penso que ens arribarem a posar d'acord, tot i que no serà fàcil, en som conscients, entre altres coses, perquè segurament que tots plegats no tenim el mateix concepte del que és una família o no ho és.

En qualsevol cas, aquesta és una llei absolutament necessària per al país i, per tant, com a necessària per al país també és una llei que seria bo que tingués el màxim consens polític a l'hora de tirar-se endavant i a l'hora de fer-se. És en aquest sentit que nosaltres hem fet aquesta iniciativa, atípica, és en aquest sentit que hem fet l'autocrítica, atípica, i és en aquest sentit que demanem el vot favorable dels grups parlamentaris a la Moció presentada.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula, i per defensar les seves esmenes, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Per no reiterar tots els arguments que ha utilitzat en la Moció que ha precedit a la que estem substanciant en aquest moment, reitero perquè l'esmena va en el mateix sentit, és a dir, que el Govern, que el Consell Executiu presenti un projecte de llei de protecció a les famílies.

Aquesta esmena, a diferència del que ha passat amb el Grup Socialista, ha estat transaccionada entre el Grup proponent, el Grup d'Esquerra Republicana, també l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, i l'esmena presentada pel Grup Popular. En aquest sentit, si es confirma l'acceptació d'aquesta transacció per part del Grup proponent, naturalment, el Grup Popular hi votaria favorablement.

I jo per acabar aquesta intervenció, senyor president, només puntualitzar que en la meua intervenció anterior, el que he volgut palesar és que hi ha forces polítiques que han descobert molt recentment les polítiques de família, que ho he fet amb tot respecte, i era la meua intenció fer-ho d'aquesta manera, és a dir, palesar que l'any 82, quan es va arribar al Govern, es va dir una cosa del següent estil: «Hem descobert la Guàrdia Civil!» I està molt bé, i es va dir –i està recollit a les hemeroteques– i, per tant, es va trigar força anys a descobrir la Guàrdia Civil, i només en aquest sentit ho deia, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Marina Geli.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Joaquina Nadal, ai! perdó, Alemany. Estava pensant en les festes, jo...

La Sra. Alemany Roca

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats, per posicionar-nos davant d'aquesta Moció presentada per Esquerra Republicana. Agrair al senyor Benach aquesta transaccional, conjuntament amb la senyora Dolors Nadal, perquè jo penso que recull, d'alguna manera, l'oportunitat i possibilitat de fer un treball en aquesta Ponència, continuar un treball –insisteixo, com he dit abans– amb els documents que cada Grup Parlamentari havia presentat. Per tant, estem debatent un posicionament que ens tornarà a portar a la mateixa situació, a un treball de Ponència, però hem incorporat que aquesta redacció d'aquest Projecte, d'aquesta Llei, es faci per part del Govern i que després aquesta Ponència pugui continuar i pugui treballar.

Jo crec que això serà molt positiu, perquè parlar... Jo, de vegades, m'espanto quan veig que fem tantes lleis. Hem fet sobre la família, al Parlament de Catalunya, en poc temps, la Llei del Codi de família, la Llei d'unions estables de parella, la Llei sobre situacions convivencials d'ajuda mútua, la Llei de mediació familiar. Lògicament, eren lleis que socialment es demanaven, per exemple, la Llei de mediació familiar era una recomanació del Consell d'Europa, de la Comissió Europea. Tot això, jo crec que és molt positiu, però hem de pensar, com hem dit abans, que la família va fent el seu camí, que les necessitats són canviants, que fa uns anys no podíem pensar que hi hauria un col·lectiu nou, com són les famílies emigrants, i que, per tant, tot això demana un treball serè i un treball poc partidista.

A mi m'agradaria que en aquesta propera etapa, dintre d'aquesta Ponència, es pogués fer un treball a nivell jurídic, el millor possible, perquè després no et trobis, quan vas a taules i debats, que hi ha algun catedràtic de dret civil, que diu: «No legislin tant, no vagin tan de pressa, per favor, siguin més curosos», i, al mateix temps, poguéssim recollir tota aquesta situació que té la família en la nostra societat. Però bé, les polítiques familiars del Govern de la Generalitat de Catalunya ja fa molt temps que estan encaminades, i des del Decret –en aquesta nova etapa de sessions– des del Decret que va constituir crear la Secretaria de la Família, l'any 2000, el 22 de febrer, fins avui, doncs, les polítiques familiars han fet un gran canvi.

En aquests moments veiem que, des de l'any 2002, s'establirà, com a polítiques familiars, un ajut per a les famílies amb infants menors de tres anys, com ja venia fent als darrers anys, i un ajut per a les famílies nombroses amb infants menors de sis anys. En ambdós casos l'ajut serà de 80.000 pessetes per a la família amb ingressos de fins a 6 milions de pessetes, ponderades en funció del nombre de membres de la unitat familiar.

Continuarem amb la promoció de places d'educació infantil de zero a tres anys, d'acord amb ajuntaments i associacions de pares. S'ha seguit donant suport al pro-

grama d'atenció domiciliària a les persones grans amb dependència, mitjançant els convenis de col·laboració del Departament de Benestar Social amb els ens locals. S'està potenciant el programa *Viure en família*, amb la finalitat de facilitar ajuts a les famílies amb persones grans dependents, amb persones disminuïdes al seu càrrec.

Aquests ajuts formen part del programa que està gestionant ICASS de *Viure en família*, i té com a objectiu promoure la permanència de la persona gran amb disminució a la seva llar, de les grans i les persones amb disminució, en l'entorn familiar, en l'entorn social, procurant el manteniment, si és possible, la millora de la seva autonomia personal, i la integració social. Es tracta d'uns ajuts que es donaran a les famílies, mensualment, i que, segons el límit de renda, podran ser beneficiaris persones que fins i tot tenen uns límits de 6 milions de pessetes anuals.

Quant a les mesures fiscals per a les famílies, la deducció de 50.000 pessetes per fill o filla, en el tram autonòmic de l'IRPF, per segon fill i ulteriors. La reducció del 7 i el 5% del tipus aplicable a l'impost de transmissions patrimonials per a famílies nombroses. Altres mesures, com la nova targeta T familiar, destinada a famílies, que permet viatjar diferents persones a un preu pràcticament igual al d'un desplaçament abonament mensual, i permetre, lògicament, l'horari d'obertura de les escoles, l'ús social dels centres, programes d'orientació familiar, dintre del Pla integral de suport a la infància i a l'adolescència, i dins de les actuacions de la Secretaria de la Família.

Pel que fa al Pla d'habitatges, concedeixen ajuts per a la promoció, destinats a lloguer, els quals consisteixen en préstecs qualificats en subrogació de les quotes d'amortització i subvencions a fons perdut. La promoció d'aquests habitatges va destinada a persones que no superin uns ingressos determinats.

Quant a les famílies monoparentals, a les famílies amb rendes baixes i famílies amb persones amb dependència, el Govern de la Generalitat ha encomanat un estudi sobre la situació de les famílies monoparentals a Catalunya, fruit...

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant...

La Sra. Alemany Roca

Sí, senyor president, ja estic acabant..., fruit d'una resolució del Parlament de Catalunya. Es preveu que aquest estudi finalitzi el proper mes de maig del 2002, i que serveixi per anar analitzant els canvis, les necessitats que tenen les famílies a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fer una llei sobre política familiar o sobre suport a les unitats familiars va ser un dels acords del Pacte d'investidura entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió. En aquest sentit, fa bé el senyor Benach, veient que les coses no tiren endavant, de recordar aquest compromís, i de recordar-lo al Govern en forma d'aquesta Proposició no de llei. I fa bé, també, en el sentit que –i comparteixo la preocupació–, en la mesura que és important que puguem tenir definida una política familiar, i veient també que no surt, presenti també aquestes propostes.

En tot cas, jo abans m'he referit que hi ha un acord entre tots els grups que és que cal fer polítiques de suport a les famílies. Quelcom ja, les estratègies, veiem, s'estan configurant de manera diferent. I ara els plantejo: i els continguts? Possiblement, siguin també diferents, perquè si estiguéssim d'acord amb els continguts, si estiguéssim d'acord amb allò que hem de prioritzar, la Llei ja haguera sortit, la Ponència ja se n'haguera sortit, ja haguera fet la Llei, i vostès ho saben millor que jo, els que són més antics en aquesta cambra, que quan hi ha un consens de veritat, les coses surten i es posa màquina.

Aquí no hi ha consens, sinó ja haguera sortit. Aquesta diputada ho va tenir molt clar i assumeix la part de responsabilitat que li toca, eh? Vull dir que en aquest sentit, com a membre de la Ponència, si no ha sortit la Ponència, com un més tinc responsabilitat que no hagi sortit aquesta Llei, però en el moment en què vam preveure, per exemple, fer unes jornades perquè ens ajudessin a l'elaboració de la Llei, quan aquestes jornades, resulta que cada u de nosaltres teníem una responsabilitat de fer els contactes per tirar-ho endavant, quan jo mateixa ja havia fet tots els contactes i algú havia decidit que no es farien, sense ni tan sols dir-ho a altres, o almenys a mi mateixa, de tal manera que aleshores vaig haver de tornar a contactar per dir: «No es fa», i, al cap d'uns mesos, el Govern feia unes altres jornades de naturalesa similar, aquesta diputada va tenir molt clar que la Ponència no funcionava. I altres indicadors, doncs, els podem afegir.

Amb la qual cosa vull dir que desconfio també, fins i tot, que el Projecte que ens presenti el Govern pugui ser objecte de consens, perquè és que si poguéssim tenir el consens, insisteixo, segurament ens n'hauríem sortit. Jo crec que no és sols un problema de desídia, que no hàgim treballat, segurament potser hi pot haver això, però crec que sobretot hi ha hagut la falta de consens, perquè en el fons, el que no falla són les coses a prioritzar.

En aquest sentit, doncs, lamento que la Ponència no se n'hagi sortit, però és un fet. I aquesta proposta ens diu que el Govern ho faci, doncs que el Govern ho faci, malament se n'ha sortit la Ponència, doncs, almenys, que ho faci algú. Nosaltres no hem presentat esmenes, perquè es veia molt difícil que quan aquí s'està dient que aquest Projecte de llei tingui en compte «consideracions» –es diu– no «mesures», poder, aleshores, fer esmenes a aquestes consideracions, perquè aleshores era com fer esmenes al Projecte de llei, i, aleshores, és

en aquest sentit que no ho hem presentat, però donarem suport a aquesta proposta.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Nosaltres donarem suport a la Moció d'Esquerra Republicana, i podria semblar contradictori amb la meua intervenció inicial, però intentaré explicar que no ho és.

Estar en un Parlament i estar a l'oposició et legitima, o t'obliga, fins i tot, a impulsar i controlar el Govern, a presentar, des de l'oposició, alternatives, i, alhora, evidentment, de donar suport a aquestes iniciatives, que, com a mínim, en el traç gros, hi estem d'acord. Nosaltres varem intentar fer una moció de censura, per tant, presentàvem un projecte alternatiu, perquè no crèiem que governés, diríem, de la manera que consideràvem que havia de governar el Govern, la vam perdre amb respecte democràtic, per tant, nosaltres insistim presentant les nostres propostes alternatives, però això no desdii, de cap manera, que nosaltres estarem absolutament presents i actius en la Ponència conjunta, o ens llegirem molt bé el Projecte de llei de suport a les unitats familiars, i ho intentarem esmenar i aprovar.

Hi ha un debat pendent, que jo crec que sí que l'hauríem de fer, i quan escoltava la senyora Dolors Nadal m'agradaria que aquesta Ponència, o que aquest Parlament el debatés: drets individuals o drets familiars? Per a nosaltres no són contradictoris. És veritat que en els primers temps de la democràcia, quan estàvem construint, des del Govern Socialista, també, diríem, les bases de polítiques públiques varen prioritzar els drets individuals: el dret a l'educació, el dret a la sanitat, el dret a una prestació econòmica d'atur, el dret a una pensió, eh?, i per què no varem potenciar polítiques globals de suport a la família?

Doncs, probablement, perquè la proximitat d'un intrusisme polític en el model de família del dirigisme polític del franquisme era molt recent. És un error polític des de la història, eh?, des del punt de vista analític, i no justifico el que no varem fer, intento analitzar-ho. I ho dic perquè té a veure amb el primer punt del que planteja Esquerra Republicana.

No és contradictori parlar de suport de projectes, de programes, de prestacions econòmiques de suport a la família i avançar en els drets individuals de tots els seus membres. Crec que una cosa beneficia l'altra. Si som capaços de dir que els nens i les nenes de Catalunya tenen dret a una escola bressol de qualitat i de serveis, diguem-ne, complementaris a la petita infància, igual que tenen dret a un temps per viure la vida familiar, els pares tenen dret a tenir un fill que desitgen, en el moment que desitgen. I això és un dret individual, també, la mare sola o el pares adoptants, etcètera, qualsevol model de família.

Dic això perquè jo crec que estem en un punt importantíssim de debat polític d'alçada de dir que les polí-

tiques a favor dels individus, les polítiques a favor de la família, les polítiques a favor de la societat no són contradictòries, sinó que són absolutament complementàries.

Per tant, he intentat explicar perquè nosaltres avui no exercirem cap contradicció política a l'hora i en el mateix dia que presentem la nostra proposta alternativa, però que estarem presents amb la nostra responsabilitat d'oposició a millorar el text legislatiu que encarregarem al Govern que porti.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo penso que no estem tan lluny. Voldria dir que no tinc la sensació..., tampoc no hauríem de ser derrotistes, en el sentit que els discursos que s'han fet aquí no són tan llunyans com pugui semblar.

Per exemple, la senyora Geli acaba de fer, ara, una reflexió amb relació al tema dels drets individuals absolutament important. Nosaltres, en el primer punt, parlem de drets individuals. La mateixa senyora Alemany en més d'una ocasió m'ha insistit moltíssim en el concepte de drets individuals com a concepte important en aquesta Llei. Per tant –i els altres grups parlamentaris també hi han fet reflexions al respecte–, no estem tan lluny.

Jo crec, també, que voldria, en tot cas, matisar que no considero en absolut que la Ponència que es va crear en el seu moment hagi fracassat, al contrari. La Ponència ha fet una feina que en aquests moments està damunt la taula i que, si s'aprova el que avui diem aquí, el Govern haurà de tenir en compte a l'hora de fer aquesta Proposició de Llei. Per tant, s'ha fet feina.

I, a més a més, hi insisteixo, hi ha una qüestió important: nosaltres no podem parar aquí. La Ponència no té perquè dissoldre's. En definitiva, són cinc persones o sis que el que hem de fer és continuar treballant i continuar treballant de comú acord amb la Secretaria General de la Família i amb el Departament de Benestar Social. I, per tant, treballant paral·lelament a aquesta Llei, perquè es compleixi el que demanem aquí. Què demanem al final amb la transacció, senyor president, a què hem arribat els tres grups parlamentaris, en aquest cas, el que proposava la Moció i els dos que feien esmenes?

El que diem és que el Parlament insta al Govern que presenti per la seva tramitació abans que acabi el proper període de sessions, per tant, el Govern ha de presentar un projecte de llei i nosaltres, Parlament, l'hem d'intentar tramitar també abans que s'acabi aquest període de sessions, el Projecte de Llei de suport a les unitats familiars. I diem també: «El Govern tindrà en compte els textos presentats pels diversos grups parlamentaris a la Ponència conjunta creada en el Parlament de Catalunya.»

Per tant, jo penso que les coses no estan tan malament, i, des d'aquest punt de vista, i mirant-ho de manera positiva, el que està clar és que el que fem és un pas més de cara a intentar avançar en aquest sentit.

Nosaltres, jo no voldria tampoc ara entrar en el detall i en els matisos que s'han fet amb relació a les polítiques familiars que cal fer o que s'han de fer o que s'han de deixar de fer, no?, el que està clar –i penso que això ho hem compartit tots– és que aquesta és una llei absolutament necessària en aquests moments, i que no podem perdre pas temps –no podem perdre pas temps– en la seva tramitació.

Em sembla que era la senyora Alemany que feia referència a algun catedràtic de dret, no sé de quina mena de dret, és igual, que deia que hem d'estar alerta amb el que es legisla en aquest Parlament. No recordo exactament quin títol exacte li ha posat. (*Remor de veus.*) Segurament que és cert –segurament que és cert– en el sentit que els catedràtics han de vetllar per la puresa, però nosaltres hem de vetllar per una cosa més important encara que és que la gent no entén –la gent no ho entén– que no es facin polítiques familiars determinades i concretes en aquests moments. És a dir, la gent no entén, per exemple, que en aquest Parlament hi hagi a tramitació en aquests moments una llei, que dóna tot un seguit d'avantatges –i que es vol que així sigui–, que es conciliï la vida familiar i laboral dels funcionaris, però, en canvi, de la resta de la població no.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, la gent el que reclama ja són mesures concretes, i per les mesures concretes –hi insisteixo– no només el Govern, sinó que per les administracions que actuen a Catalunya és important que aquesta Llei sigui una realitat al més aviat possible. Per tant, a la demanda dels catedràtics de més lleialtat jurídica, doncs, jo hi posaria, també, la demanda de la gent de polítiques familiars més concretes i sobretot d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Li entrego, senyor president, el text signat de l'esmena transaccional.

El president

Moltes gràcies. Per tant, ara, sotmetrem a votació el text de la Moció, incorporant-hi l'esmena transaccional. (*Veus de fons.*) Doncs, d'acord; votem el text de l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, dels consellers de

Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i d'Interior.

(El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident primer

S'obre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer (tram. 302-00171/06)

El trenta-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per exposar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, substanciem aquesta Moció com a conseqüència de la interpellació que varem presentar en el darrer Ple i amb unes propostes que esperem que siguin..., que puguin ser votades majoritàriament i que es pugui aprovar la Moció; ja que entenem, des del nostre Grup, que la majoria de diputades i diputats comparteix les nostres preocupacions per al tema dels menors al carrer.

Diríem que aquesta Moció té un eix o un objectiu, un objectiu prioritari, que seria aconseguir una atenció immediata i continuada d'aquests menors que estan al carrer, possibilitar que s'agilitzés la tutela, perquè, si això no és possible, aquests problemes no queden estancats, la problemàtica s'intensifica i el següent camí, quan no se soluciona el problema dels menors al carrer, és que aquests mateixos menors, alguns d'ells, acabin sent objecte de la Llei de justícia juvenil. Per tant, és el gran objectiu evitar l'empitjorament de la situació d'aquests menors i aconseguir el redreçament fins arribar a la reinserció sociolaboral. Aquests són els objectius prioritaris pels quals varem presentar aquesta interpellació, i les propostes que fem en la Moció van en aquest sentit.

Pensem que s'han d'adequar els recursos a les diverses tipologies que provoquen aquestes situacions i que porten a aquests menors a una situació de risc social o, en alguns casos, d'alt risc social. Per això creiem que el nou model ha de contemplar un mapa de recursos que permeti una revisió, també, dels objectius de la Direcció General d'Atenció al Menor, que es basin en una bona política o en bones polítiques de prevenció, en bones polítiques de protecció. La tutela en els menors i en els menors immigrants és un tema de gran importància i que hi haurem de trobar solucions ràpides, d'acord amb la Llei, i forçar fins al límit aquesta mateixa Llei. La formació: no es pot pensar en una reinserció sense un procés de formació; formació que implicaria educar en la proximitat i en l'autonomia, i el pas final seria possibilitar la reinserció sociolaboral.

Per fer tot això, que són els grans objectius, pensem que s'ha d'aconseguir una millora de les relacions amb les entitats i els sectors que gestionen recursos i programes d'atenció als menors desemparats, tot ajustant els mòduls del finançament amb un tracte igualitari i que, una vegada s'hagin ajustat aquests mòduls de finançament, s'iniciï un procés, al més ràpid millor, per arribar a aquest tracte igualitari de què fins ara parlava.

Més enllà de..., que escoltarem les esmenes, l'argumentació de les esmenes que han presentat els diferents grups, nosaltres sí que ja anunciem –ho anunciem–, després ens manifestarem sobre les esmenes, que retirem el punt cinquè.

I el punt cinquè el retirem per una raó: no perquè no estiguem convençuts del perquè el vam posar, sinó perquè, des del moment que vam presentar la Moció, hi ha hagut la Comissió on s'ha presentat..., hem defensat una esmena de retorn de la Llei del menor, esmena que vam perdre. Per tant, aquesta Llei entrarà en Ponència i ara no tindria sentit mantenir aquest punt.

Però sí que volem remarcar i volem posar molt d'èmfasi que nosaltres, tal com ha arribat la Llei del menor, no hi estem d'acord. I ho varem explicar en la interpellació, també. No hi estem d'acord, perquè és una llei que ha tingut en els inicis una voluntat de convertir, de «criminalitzar» –i agafin aquesta paraula amb el to que vull dir en aquests moments– aquells menors que estan al carrer per facilitar no sé quin tipus d'accions que –ho entenem, nosaltres– serien més pròpies de la Llei de justícia juvenil per a aquells joves que, desgraciadament, ja han delinquit que no pas per a aquells menors que estan al carrer. I aquesta línia ha de quedar nítida, diàfana i clara, perquè, si no, no ens en sortirem. Aquesta és la nostra impressió.

Les nostres esmenes van en aquest sentit, van en el sentit que aquesta línia quedi nítida i diàfana. I per això vam presentar aquest punt cinquè, i per això hem presentat les esmenes que hem presentat i que tindrem un treball tan lúcid com puguem en la Ponència per col·laborar, juntament amb el Grup de la majoria i amb els altres grups, a la millora de la Llei del menor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Martí Sans. Ara, pels grups que han presentat esmenes, en nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, recentment s'ha presentat, primer, davant de la Comissió de Política Social i, posteriorment, la consellera de Benestar Social i el conseller de Justícia, davant la Comissió de Justícia, el que és el nou model d'atenció a la infància. Un nou model d'atenció que ha estat presentat complint un mandat d'aquest Parlament, complint la Resolució 6/VI d'aquest Parlament.

La Moció que ens presenta avui el senyor Martí Sans recull novament el que és el contingut d'aquella Moció.

El senyor Martí Sans en el que és el text de la Moció, que s'incorpora al punt 3, recull, repeteix literalment el contingut de la Moció que ha donat lloc a presentar en aquest Parlament el nou model d'atenció a la infància.

Donat que el nou model s'havia presentat ja i que, respecte del nou model, el Grup Popular, igual que la resta de grups parlamentaris, quan va comparèixer l'honorable conseller davant de la Comissió de Justícia, vam posar de manifest, per una banda, que el model contenia errors, que contenia errors greus, que contenia no pas un mapa de recursos, com li demanava la Moció, sinó que el que recollia era simplement un catàleg dels recursos actuals i no un mapa dels recursos necessaris per tirar endavant aquest nou model d'atenció que requereix la infància a Catalunya, complint la Resolució d'aquest Parlament.

Però és que, a més a més d'això, la pega més important, el problema més important, l'escull més important, que vam veure tots els grups parlamentaris en la compareixença del conseller en la Comissió, va ser que les entitats que han d'aplicar, justament, aquest model –allò que es coneix com el tercer sector–, les entitats que treballen en infància, en risc, les entitats que tenen al seu càrrec els menors en centres residencials estan..., no acceptaven, no havien estat objecte de negociació d'aquest nou model –no havia estat objecte de la suficient negociació.

Per una altra banda, també, el traspàs de competències que es preveu en el nou model d'atenció a la infància cap als ajuntaments vam rebre, també, de les principals associacions municipalistes, unes consideracions, també, respecte a la proposta de nou model d'atenció a la infància que se'n feia per part del Govern, en el sentit que s'havia de negociar com es feia aquesta descentralització, amb la qual estem d'acord, com es feia aquest traspàs de competències de l'Administració de la Generalitat als ajuntaments. Perquè, en qualsevol cas, el traspàs dels EAIA a l'atenció social i primària cal, necessàriament, suposa, necessita buscar un acord amb els ens locals.

Això se li va plantejar a l'honorable conseller i, per tant, és en aquest sentit que el Grup Popular ha presentat una esmena a la Moció del Grup Socialista per tal que el Govern, el Consell Executiu, negociï amb les entitats municipalistes, amb el tercer sector i amb la resta d'agents socials implicats el nou model d'atenció als menors desemparats i en situació d'alt risc social per tal de poder complir les previsions del nou model, tot tenint en compte el mapa de necessitats i de recursos i, fonamentalment, com deia, les noves atribucions competencials.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Per tant, aquesta esmena del Grup Popular va dirigida a aconseguir que aquells que han d'aplicar el nou model tinguin els mecanismes, els recursos econòmics, sobretot, per poder-los aplicar.

El Grup Popular també ha presentat esmenes en el sentit que les entitats que tenen cura d'aquestes criatures, que estan en situació de desemparament, rebin la contraprestació econòmica que es correspongui amb el cost de tenir aquestes criatures en el centre. Ho hem dit

moltes vegades, esperem que es pugui resoldre a través de les esmenes del Grup Popular a la Llei de pressupostos que aprovarem en aquest mateix Ple, a continuació dels debats que estem tenint avui, en el sentit que cap, ni una, de les entitats que treballen, que tenen criatures en els seus centres, cobren el cent per cent –cap, ni una, cobra el cent per cent. I el ventall pot anar entre les que cobren el 50% i les que arriben a percentatges més alts.

I això, honorable conseller, vol dir que hi ha criatures que serà la sort la qui decidirà si estaran en un centre en el qual podran ser millor atesos, perquè comptaran amb recursos, o, senzillament, hauran de conformar-se amb una atenció de segona perquè la sort, o en aquest cas la mala sort, els haurà portat a un centre que no compta amb els recursos necessaris per cobrir les necessitats d'aquests menors.

Per tant, el Grup Popular demana al Grup Socialista que incorpori les esmenes que li hem plantejat a la seva Moció per tal de poder arribar a una resolució conjunta, senyor president, com sempre hem procurat fer tots els grups parlamentaris en matèria d'infància.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el nostre Grup Parlamentari en aquesta Moció presentada pel Partit Socialista, al primer punt, nosaltres no hi hem presentat cap esmena. Perquè creiem que a això ja s'hi està donant compliment i que la Direcció General d'Atenció al Menor ja està desemparant, o sigui, ja està procedint a la tutela de tots els menors dels quals es demostrï la seva situació de desemparament.

Per tant, aquí creiem que l'actuació del Departament de Justícia en aquesta matèria ja es desenvolupa dintre del que marquen els paràmetres legals i que això és exactament el que demanava el punt de la Moció. Per tant, nosaltres, a aquest punt no hi hem presentat esmenes; però, lògicament, segons es desprèn de les meves paraules, hi votarem afirmativament.

Quant als altres punts de la Moció, nosaltres hem presentat una esmena als punts 2 i 3 de la Moció socialista, perquè els hem ajuntat, els hem refós. Creiem que el text, en aquest sentit, queda potser més entenedor i queda, sobretot..., perdó, el punt número 2, són el 3 i el 4 els que hem ajuntat. Al punt número 2 només hem presentat una esmena de substitució de la paraula, que demanàvem... –en el dia que es va presentar aquesta Moció encara no s'havia presentat aquí, al Parlament, el nou model d'atenció a la infància–, i nosaltres només hem demanat canviar la paraula «futur model» per «nou model», del qual ja en tenen coneixements els senyors i les senyores diputades d'aquesta cambra.

Els punts números 3 i 4 són els que havia començat a referir-m'hi anteriorment, que són els que agrupem,

tots aquests punts, ajuntar-los en un, i que lligar-los, també, amb el compromís que va adoptar el conseller de Justícia a la Comissió en la presentació d'aquest nou model, i en el qual, en aquest punt, la nostra esmena insta el Govern a consensuar la participació de les forces, juntament..., «amb la participació de les forces parlamentàries, les administracions locals i les entitats amb iniciativa social» aquest nou model de menors deseparats i en situació de risc social, i que comprengui el mapa de recursos i programes destinats als menors, la revisió d'aquests objectius de la Direcció General d'Atenció al Menor, identificant els programes, els recursos i el finançament pel que fa a la prevenció i, també, agilitzant els tràmits de tutela.

I en el punt c, s'assumia el compromís de potenciar les relacions, també, amb les entitats i els sectors que gestionen aquests recursos, amb tots els termes previstos en aquest nou model.

Li voldríem agrair, en nom del nostre Grup Parlamentari, al ponent o al que ha presentat aquesta Moció, la retirada del punt cinquè, perquè realment ja es va debatre en la Comissió, en les esmenes a la totalitat, tot el que fa referència a la Llei del menor. I li ho agraïm perquè creiem que aquesta Llei és important que s'abordi..., no es pot esperar la revisió de tota la Llei completa, 37/91, per revisar alguns criteris, que hi hem de donar compliment avui, donat el canvi de tipologia i donades les circumstàncies actuals que s'estan donant en els centres d'infància. Per tant, creiem que amb el debat d'aquesta Llei, d'aquesta reforma, es podrà arribar a consens, es podrà arribar a acords i es podrà fer efectiva aquesta revisió, que avui dia crec que es necessita i que, també, és molt necessària.

Si em permet, el senyor president, també em manifestaré respecte a les esmenes que ha presentat el Partit Popular, només dient que de part nostra, en nom del nostre Grup Parlamentari, aquestes esmenes ens sembla..., o sigui, les votarem afirmativament, ja que hem vist que són pràcticament gairebé una còpia d'una proposició no de llei que també va presentar la diputada del Partit Popular en una comissió fa molt pocs dies, a la Comissió de Justícia. Per tant, allí la vàrem votar afirmativament, i, aleshores, aquí i en aquest Ple, doncs, nosaltres també, si el ponent, l'autor de la Moció els ho accepta, nosaltres també els donarem recolzament i la votarem afirmativament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Vull manifestar el suport del nostre Grup als continguts d'aquesta Moció, i, per tant, anuncio que la votarem afirmativament.

És una moció que tracta el mateix tipus de qüestions que tractarem després, també, en una altra moció presentada pel nostre Grup, i que hi han molts aspectes que

són coincidents i hi han altres aspectes que són complementaris. En tot cas, precisament, perquè des del punt de vista de plantejament hi ha una coincidència, nosaltres, el que assenyallem, justament, és aquest vot positiu a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, gràcies, senyor president. De l'escó estant, per la brevetat de la intervenció. De fet, nosaltres ja anunciem el nostre vot favorable, perquè el que ens planteja el senyor Martí Sans és una cosa que s'hauria d'haver plantejat el Govern abans de tirar endavant la reforma de la Llei de menors amb desamparament i amb risc social, i abans, també, de tirar aquest nou model d'atenció a la infància i adolescència, perquè, com ja s'ha dit, tot i que és reiteratiu, és un model sense consens i un model ple d'errors.

Nosaltres pensem que el que es diu, el mapa de recursos, és imprescindible per actuar responsablement i donar resposta a una situació que s'està patint, que pateixen els menors i les menors deseparats, siguin immigrants o no; i, de fet, el que hem de tenir és capacitat per acabar amb l'estigma que pateixen aquests menors de ser considerats una nosa i ser tractats com a delinqüents.

Pensem que aquesta revisió, i per descomptat, també, el consens del sector que planteja la Moció i que esperem que es tingui en compte, és imprescindible. I pensem que evidentment es tindrà en compte, donat que s'ha arribat a transaccions interessants, i que nosaltres, evidentment –ja ho he anunciat–, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Martí Sans. (*Remor de veus.*) Senyor diputat, té la paraula. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, moltes gràcies...

El president

Prego silenci, si us plau!

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. A veure, després d'haver escoltat les argumentacions del Grup del Partit Popular i de Convergència i Unió sobre les esmenes i el que diuen aquestes esmenes, la veritat és que pensem que el concepte no varia en res del que nosaltres hem presentat, i entre elles també es complementen una mica.

Per tant, senyor president, nosaltres acceptaríem, de Convergència i Unió, l'esmena número 1, que afecta el punt 2; l'esmena número 2, que aniria, que modificaria els punts 3 i 4, i el punt 5 queda retirat. I quedaria un quart punt on aniria l'esmena número 3 del Partit Popular. Les esmenes 1 i 2, del Partit Popular, no les acceptaríem, simplement perquè es trepitgen una mica amb les que ja hem acceptat de Convergència i Unió. I a l'esmena que acceptem del Partit Popular hem fet una transacció, que en l'apartat *a* substitueix l'últim paràgraf on diu: «...amb independència de quina sigui la seva titularitat.» I, en l'apartat *b*, canviaríem l'expressió «la subvenció que atorga l'Administració per finançar la prestació del servei» per «els convenis entre l'Administració i les entitats». Així és com quedaria la transacció, senyor president.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Prego que les senyores diputades i els senyors diputats hagin estat atents a aquestes precisions, especialment, el Grup Popular, que ho ha seguit en la seva transacció que se'ns ha donat ara, en aquest moment.

Per tant, ara, sotmetem a votació el punt 1, que queda igual; el punt 2, introduint-hi l'esmena número 1, de Convergència i Unió; els punts números 3 i 4, introduint-hi l'esmena número 2, de Convergència i Unió; queda retirat el punt 5, i, el punt 4, en els termes en què s'ha expressat fa un moment el senyor diputat.

Per tant, comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 302-00172/06)

El trenta-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social. La presenta, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

Prego als senyors diputats i a les senyores diputades que hagin d'absentar-se de l'hemicicle que ho facin en silenci, i ràpidament, si us plau!

(*Persisteix la remor de veus.*) Esperí's un segon, senyora diputada!

Pot començar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en qüestions d'atenció... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Esperí's un segon, senyora diputada... (*Pausa.*) Pot reprendre.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé. Jo crec que estem d'acord, si no tots els grups parlamentaris, almenys la majoria, que en les polítiques d'atenció als infants desemparats i en situació de risc social tenim un dèficit històric. Un dèficit històric que prové de la manca de recursos, que prové, fins i tot, de la mateixa concepció amb què s'han abordat les polítiques d'atenció als infants desemparats. Aquest canvi mateix d'entendre la infància, passar-ho a menor a partir, també, de l'antiga concepció de protecció al menor és un tema que ha preocupat sempre el nostre Grup.

I, per altra banda, aquests dèficits històrics també han fet que aquells sectors que treballen en l'atenció als infants desemparats hagin anat reclamant en els darrers anys un canvi en les polítiques amb relació a aquest sector; i no solament un canvi en les polítiques, sinó una major atenció: més recursos.

Durant anys s'ha estat d'acord que calia un nou model d'atenció als infants desemparats. S'havia pres el compromís, en aquesta mateixa cambra, de fer aquest nou model. Un compromís que s'ha reiterat en diverses ocasions. I, per això, veient com s'estava configurant la redacció d'aquest nou model de l'atenció a la infància, al nostre Grup li preocupaven els resultats que podien venir-nos a les mans.

I és per aquest motiu que nosaltres plantejàvem, com a primer punt de la Moció, la reprovació a la Conselleria de Justícia per incomplir les expectatives i el compromís d'elaborar aquest nou model d'atenció als menors desemparats i en situació d'alt risc social. I no tant perquè ens el fes arribar una mica més tard del que s'havia acordat. No era aquest el tema, sinó perquè allò que ens feia arribar –i així s'ha demostrat en els grups parlamentaris–, allò que se'ns ha presentat en aquesta cambra, no es pot aplicar a curt termini –no es pot aplicar a curt termini. I el mateix conseller ho reconeixia en la seva compareixença i ho deia d'una altra manera, deia que es tractava d'un document obert. Per què no es pot aplicar a curt termini? Per tres raons: una, perquè aquest document que se'ns va presentar és un inventari de recursos, en el qual, per cert, hi ha errors. En segon lloc, perquè no hi ha un mapa de necessitats; per tant, un element bàsic per poder treballar de cara al futur és poder saber quines necessitats s'han de cobrir. I, en tercer lloc, i molt fonamental, perquè aquells que l'han d'aplicar no han estat consultats suficientment, o almenys no s'ha pogut aconseguir la complicitat, l'acord, el consens suficient com per poder-lo tirar endavant.

De tal manera que podem dir que els sectors que treballen en aquest terreny han mostrat, fins ara, el desacord amb allò que s'ha fet i la manera en què s'ha fet. En aquestes condicions a nosaltres ens semblava que no podíem aprovar com s'havia fet aquest nou model, sinó que havíem de plantejar aquesta desaprovació.

Ja diré després com, sobre la base que nosaltres entenem que a partir d'algunes esmenes presentades i el

que després aprovarem, es podrà arribar de nou a trobar el consens sobre aquests temes, cosa que és molt important, nosaltres retirarem aquest primer punt, eh?

Pràcticament m'he passat la major part del temps de l'exposició per explicar, per justificar la seva inclusió, però també per dir que positivitzem el fet que tenim entre les mans un document obert, per fer possible que sigui aquest nou model aplicable, d'ara endavant, a partir d'implicar-hi els sectors socials que hi puguin participar, i que es pugui negociar amb ells la seva aplicació, que tinguem un mapa de necessitats, i, a partir de la redefinició de les competències de les diferents administracions, es pugui acabar de perfilar, el puguem acabar de tenir, i es pugui aplicar.

Nosaltres hem presentat altres punts en aquesta Moció, com són els relatius al fet que passin les competències de Justícia a Benestar Social. Un quart punt que fa referència als centres i serveis d'atenció als menors de cara a poder acabar amb aquelles disfuncions que contribueixen a la precarització del sector i al fet que hi hagi una gran heterogeneïtat en el cas d'aquest tipus de serveis. En aquest sentit...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, doncs, acabo. Estan plantejades, estan escrites les propostes, i, en tot cas, en el torn d'acceptació de les esmenes ja acabaré de presentar-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Ara, pel Grup Popular, i per defensar les seves esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal, que avui té molta feina.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular ha presentat les esmenes a aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds, en la mateixa direcció que abans he defensat respecte a la Moció del Grup Socialista, perquè, en definitiva, el que es tracta també és el nou model d'atenció a la infància.

Per tant, el Grup Popular considera que el punt número 1 de la Moció —n'ha fet esment la senyora Comas d'Argemir— conté una reprovació al conseller de Justícia, una reprovació encoberta, però una reprovació; en cap cas el Grup Popular la votarà. Primer, perquè considerem que el nou model d'atenció a la infància no és que sigui susceptible de millora, és que realment ha de contenir un mapa real de recursos; podem compartir-ne els objectius, però, en qualsevol cas, és un model que, a hores d'ara, és inaplicable, però que la necessitat de millorar el nou model d'atenció no fa, en cap cas, que considerem que sigui adequat, que sigui oportú passar..., que aquest Parlament es pronunciï en un sentit tan contundent respecte a l'actuació de la Conselleria de Justícia, en matèria d'infància.

Pel que fa al punt número 2 de la Moció, el Grup Popular ha presentat una esmena. Entenem que el text amb el qual hem estat treballant seria un text que donaria satisfacció al Grup Popular, en el sentit que el Parlament de Catalunya encomanés al Govern que desenvolupi el nou model d'atenció dels menors desemparats i en situació d'alt risc social, amb la participació de les entitats municipalistes i dels agents socials implicats, i negociar amb aquests mateixos sectors la seva aplicació per tal de poder-ne complir les previsions, tenint en compte el mapa de necessitats i recursos, així com les competències de les diferents administracions.

Per tant, en aquest text quedarien incloses les tres qüestions que preocupaven, que estan contingudes en l'esmena presentada pel Grup Popular. Per una banda, el que és el mapa de recursos; per una altra banda, la garantia que les administracions implicades aplicaran el model, i, per una altra banda, el finançament.

Pel que fa al punt 3, el Grup Popular comparteix amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya que es produeix un desgavell competencial. Nosaltres hem presentat iniciatives, concretament, una proposició no de llei perquè tenim la impressió que entre els departaments no saben ben bé qui ha de fer què. En definitiva, tenim la sensació que hem tornat uns vint anys endarrere. Però aquest fet no vol dir que nosaltres estiguem d'acord que les competències de Justícia s'hagin de retornar a Benestar Social. Per tant, tot i compartir que hi ha un desgavell competencial, votariem en contra d'aquest punt 3 de la Moció.

Pel que fa al punt 4, tornem novament a la necessitat de revisar els criteris i mòduls econòmics que actualment estan vigents per als centres col·laboradors, perquè, en qualsevol cas, considerem imprescindible que es procedeixi a la seva homologació, atenent a les plantilles corresponents de cada centre, segons la tipologia de centre, els criteris de retribució del personal, el mòdul diari per menor i les necessitats d'infraestructura. En aquest sentit, aquesta redacció donaria satisfacció al Grup Popular. És el mateix objectiu que perseguïem amb l'esmena presentada no només en la seva Moció, sinó també en la Moció del Grup Socialista.

Pel que fa al punt 5, realment, entenc, senyora Comas d'Argemir, que és una incorporació completa de l'esmena presentada pel Grup Popular, amb un petit afegit al final que vostè ens ha proposat i que considerem adequat. Considerem que el criteri de prioritat pressupostària que va establir la Llei 8/95, d'atenció i protecció als infants i adolescents, s'ha de fer efectiu. Aquesta prioritat pressupostària que estableix la Llei d'atenció a la infància i l'adolescència s'ha de materialitzar, ha de tenir constància en les lleis de pressupostos que aprofitem en aquest Parlament.

El Grup Popular considera que s'ha de mantenir aquest increment de gairebé el 25% que ha tingut la Direcció General d'Atenció al Menor i, en aquest sentit, hem volgut que consti en la Moció que aquest esforç pressupostari que es fa respecte a l'atenció dels menors en aquest pressupost per al 2002, es mantingui també per a propers exercicis. En aquest sentit, hi ha un reconeixement d'un esforç en aquest exercici pressupostari per

a l'any 2002 i també, a suggeriment de la senyora Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, hem pogut acabar d'arrodonar la redacció en el sentit que l'increment no sigui inferior a un 25...,

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...i que es mantingui el ritme de creixement per als propers anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la intervenció ara, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats. En nom del nostre Grup Parlamentari som aquí per defensar les esmenes que hem presentat en aquesta Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El punt número 1 de la Moció, del qual ha fet esment àmpliament la diputada senyora Comas, jo no tinc cap més remei i em plau defensar aquí el criteri contrari al que ha presentat..., que ha manifestat la senyora Comas.

Aquí, en aquest punt, expressava la seva desaprovació per l'incompliment de la Conselleria de Justícia en la presentació del Pla d'infància, i vostès saben que l'honorable conseller de Justícia, juntament amb la consellera de Benestar Social, el passat mes de setembre –abans que s'acabés el termini de les pròrrogues que havia ja concedit aquest Parlament o la Mesa d'aquest Parlament, que vencia el 30 de setembre–, abans, van presentar la sol·licitud de compareixença per presentar, des de la part de Benestar Social, tot el tema de l'Observatori, de tot el Pla integral de la infància i, per part de la Conselleria de Justícia, el nou model.

Aquest nou model es va confirmar –ho he dit abans en la meva anterior intervenció– el dia 13 d'aquest mes, la passada setmana, durant la Comissió de Justícia, i aquest nou model va ser presentat a la Comissió. És aquí, està escrit i tenim aquí les línies base. D'acord que aquest és un model que resta obert, que en aquest model ja pactem amb les altres esmenes, ja li proposem amb les esmenes a la seva Moció, que, per exemple, al punt número 2 ja veiem que aquest nou model sigui debatut i es pugui comptar amb els interlocutors socials i amb totes les administracions implicades i els serveis implicats, també parlar de mapa de necessitats.

Aquí parlava de mapa de recursos, vostè parlava d'errades... Hi ha algun error, a vegades és molt difícil quan es fa un document d'aquesta envergadura, amb tota aquesta gran quantitat de serveis que aquí surten, que hi hagi alguna errada, però aquí està la nostra esmena a la seva Moció, per donar compliment, per deixar constància de l'obertura d'aquest document i perquè

aquest document sigui pactat amb les entitats municipals, amb les entitats socials, per poder-lo portar a terme, tal com és la voluntat de la Conselleria de Justícia.

Per tant, el nostre punt número 2 a la seva Moció em sembla que ja ha quedat explicat. Quant al punt número 3, vostès demanen que totes les competències en infància passin a la Conselleria de Benestar Social. Miri, jo crec que hi ha raons a favor i hi ha raons en contra sobre quina Conselleria ha de tenir la titularitat de la Direcció General d'Atenció al Menor. En trobaríem a favor d'unes i en trobaríem a favor de les altres. Com en molts casos passa i com en moltes direccions passa, són transversals. En la infància també influeixen en aquesta Direcció General no solament la Conselleria de Benestar Social, com la Conselleria de Justícia, sinó també Sanitat, Educació... Totes aquestes conselleries tenen una gran influència i qualsevol d'aquestes conselleries pot ser, si ho anéssim a mirar en alguns aspectes determinats, tindria raó de ser de poder-ne tenir la titularitat.

Nosaltres creiem que aquest no és el moment de debatre ara on ha d'estar situada la Direcció General del Menor, creiem que en aquests moments és a Justícia i hi ha de continuar, de moment, allí, sobretot perquè tenint en compte que aquest model el que desplega és descentralitzar moltes competències. Algunes d'aquestes competències han d'anar als ajuntaments, algunes d'aquestes competències han de passar a l'atenció primària i, lògicament, aleshores, potser aquella part de competències haurà d'estar sota la titularitat de Benestar Social. Però creiem que aquest no és el moment, tot això encara està en marxa, tot això s'ha de debatre, s'ha d'arribar a acords i, aleshores, potser serà el moment que nosaltres podríem parlar-ne. Per tant, nosaltres, aquest punt número 3, lògicament, es desprèn que no l'hi votarem a favor.

A la resta –veig que se m'està acabant el temps– de les esmenes que hem presentat a la Moció, crec que ja hem arribat a unes transaccionals, juntament amb el Grup Popular, el Grup d'Iniciativa i el nostre Grup. Per tant, crec que si aquestes transaccionals són acceptades, lògicament, votariem d'acord a la resta de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, gràcies, senyor president, també de l'escó estant. El que planteja aquesta Moció, de fet, és reiteratiu aquests dies en què hi ha hagut compareixences del conseller i que hem debatut àmpliament en la Comissió de Justícia, però em sembla importantíssim destacar alguns punts.

El primer punt, per exemple, que parla d'un nou model d'atenció a la infància, consensuat, a nosaltres ens sembla que és un punt importantíssim, perquè com es pot tirar endavant –i així ho hem plantejat també en repe-

tides ocasions— un model que no planteja canvis de fons i els que planteja, els pocs canvis que planteja, no es consensuen ni amb els municipis ni amb el sector.

De fet, nosaltres pensem que això és un error. Se segueix amb la manca d'homologació dels centres i convenis que no són equitatius i hi ha grans diferències entre els centres propis i aliens, però també en diferències en els convenis.

De fet, per tot això, ens alegrem, francament, de les transaccions a les quals s'ha arribat, perquè pensem que si realment es desenvolupen posen les bases per esmenar aquestes mancances i, precisament, aquest consens demanat per tot el sector, des dels sindicats, la Fedaia, els diferents col·legis professionals, la Federació de Municipis, i, per tant, ens alegrem, francament, que, encara que sigui, *a posteriori*, i a partir d'una moció, es puguin posar les bases perquè això sigui possible.

La llàstima, al nostre entendre, també, és que el punt 3, que és una demanda que aquest Parlament ha fet de forma repetida en les darreres legislatures, possiblement no s'aprovarà, però bé, en tot cas, nosaltres sí que votarem favorablement tota la Moció, amb les transaccions a les quals s'ha arribat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president, des de l'escó estant, per donar suport a la Moció i fer meves les paraules que ha dit la senyora Comas, quan ha donat suport a l'anterior, a la nostra: que aquesta Moció presenta alguns elements que nosaltres no havíem presentat i altres els complementa.

Per tant, el que sí que està clar és que ambdues mocions, juntament amb les intervencions i les esmenes de la resta de grups, donen una mica el nivell de la importància que es dona, des d'aquest Parlament, a un tema tan complicat i que representa un repte per a tots nosaltres, com és el tema de menors.

En aquest sentit, senyor president, donarem suport a aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora diputada, per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Respecte al primer punt, m'hi he estès abans, pràcticament he gastat el meu temps en l'exposició del primer punt. Penso que ha quedat clar que quan nosaltres parlàvem d'incompliment no ens referíem tant a terminis com a continguts, i al fet que aquell nou model que la senyora diputada Tarruella ens ha ensenyat, ens ha materialitzat, no es pugui aplicar ja d'immediat.

De tota manera, ja he anunciat que retirem aquest primer punt. I el retirem, precisament, per què?, perquè hem pogut arribar a acords, i això és el que hem valorat. Hem valorat que hàgim pogut avançar a partir de les propostes de la Moció i de les esmenes que s'han presentat, que agraeixo en el seu contingut.

Pel que fa referència al punt 2, hem arribat a una proposta de transacció amb les esmenes presentades pel Grup Popular i pel Grup de Convergència i Unió, que insisteixen en la necessitat de fer aquest mapa de necessitats i recursos, i també que el nou model sigui desenvolupat a partir de la participació i de negociar-se amb aquells que l'han d'aplicar als municipis i al sector.

Pel que fa referència al punt 3, el mantenim.

El punt 4, que té tres punts, al punt *a* hem arribat a una transaccional, també a partir de fer una proposta amb les esmenes del Grup de Convergència i Unió i del Partit Popular, en què s'insisteix també amb el que és l'eix central d'aquesta proposta, que és l'homologació.

Pel que fa referència al punt *b*, acceptem l'esmena del Partit Popular, que incorporem, perquè respon a una proposta que ja va ser aprovada fa pocs dies en una comissió, si no recordo malament, de Justícia, en el sentit que s'avanci en el fet que es cobreixi íntegrament el cost real dels que presten els seus serveis en l'atenció a la infància.

Pel que fa referència al punt *c*, es manté amb la redacció que està proposada.

Al punt cinquè, finalment, hi ha una esmena transaccional entre el nostre Grup i l'esmena del Partit Popular, en el sentit que abans expressava la diputada Dolors Nadal, que aquest any que ja hi ha una proposta del Partit Popular d'incrementar la Direcció General d'Atenció a la Infància amb un 25%, es tingui en compte aquest increment en els propers dos anys; és el que hem afegit.

I finalment, el punt número 6, el retirem.

Això és tot.

El president

Perdó, el punt 6?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

El retirem.

El president

D'acord. Moltes gràcies, senyora diputada.

Per tant, prego un moment d'atenció. Es manté el text original del primer punt, del tercer punt (*Veus de «No!»*.) Ah?, el primer queda retirat. Molt bé. Del tercer punt, del 4.c, i el sisè queda retirat. I el punt 2 és la transaccional entre el PP i Convergència i Unió i vostès. El punt 4.a, també, la mateixa transacció, Convergència i Unió i el PP. Al punt *b* acceptem l'esmena del PP. I el cinquè és una transacció entre vostès i el PP.

D'acord. Hi estan d'acord? (*Pausa.*) Molt bé.

Per tant, votació separada del punt 3, que és el que votarem ara, el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt 3 ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text, amb les esmenes acceptades i les transaccionals també incorporades.

Comença la votació.

Ha estat acceptada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques (tram. 302-00173/06)

El punt trenta-sisè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques. La presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que té la paraula.

Esperi's un segon, senyora diputada... Prego als senyors diputats que en aquests moments estan parlant, que tinguin l'atenció de fer silenci. Gràcies.

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que va donar després objecte a aquesta Moció va ser presentada poques setmanes després que hi hagués a Tolosa un terrible accident, que encara en la ciutat manté alterat el seu ritme normal. Un terrible accident provocat per una explosió en una indústria química.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres, en el nostre país tenim diferents zones on hi ha la implantació d'indústries químiques, i més en concret a Tarragona i als seus entorns hi ha un important polígon petroquímic, que és el més important del sud d'Europa, justament, que va fer valorar la importància de tornar a reflexionar sobre aquestes qüestions.

No perquè pensem que s'estigui, en el nostre país, més endarrerit o en pitjors condicions que altres a l'hora de preveure les situacions de risc que presenten aquestes indústries, sinó per un convenciment, que és que tot allò que pugui implicar relaxar les mesures de seguretat, pel que fa referència en aquest cas a aquest tipus d'indústries, té conseqüències funestes. I així ho mostren els diferents tipus d'accidents que s'han produït. Citava el de Tolosa, però n'hi ha hagut d'altres que han marcat història, com és el cas de l'accident que va haver-hi, per exemple, als Alfacs, com va ser el cas a Seveso, a Bhopal o altres que en podríem fer una relació important.

Sempre hi ha hagut implicat, sigui la falla que sigui, una certa relaxació en mesures de seguretat.

És per això que la Moció que presentem té tres grans apartats. Dos d'ells tenen a veure amb la prevenció, amb aquesta alerta constant que cal tenir en qüestions de seguretat, amb aquesta idea que sempre es pot millorar allò que puguem fer en seguretat.

El primer punt té a veure, precisament, amb mesures de prevenció i seguretat en les empreses químiques mateix, i té a veure amb plans d'inversió, té a veure amb el paper de l'Administració pel que fa referència a les activitats inspectores, té a veure amb regular la intervenció de diferents tipus d'empreses amb una mateixa activitat, a partir de la subcontractació, que és una pràctica habitual d'aquestes empreses.

Hi ha un altre grup de propostes que són mesures de tipus urbanístic. I és que hi ha una realitat que és present a molts països i al nostre també, que és que encara que hi han moltes mesures de protecció ambiental que s'han anat configurant, i és el cas del nostre país, en canvi, no hi ha el mateix tipus de mesures pel que fa referència a qüestions urbanístiques. És a dir, que la mateixa Administració pot estar posant molts condicionaments per a la implantació d'una indústria, però, en canvi, un cop implantada, no exerceix el mateix tipus d'alerta i vigilància per evitar que la població, a través dels habitatges, a través dels equipaments, a través de les infraestructures viàries o d'altres tipus, es vagi acostant a la indústria.

De tal manera que a nosaltres ens semblava que, tot agafant el que emana de la directriu Seveso 2, que incorpora precisament la necessitat d'incorporar, en tot el que és la gestió del sòl i l'urbanisme, aquestes qüestions i, per tant, les normatives que evitin l'apropament dels equipaments i dels habitatges a les indústries, a això ens semblava que nosaltres hi havíem de fer propostes, i també incorporar algunes d'aquestes propostes a la Llei d'urbanisme que actualment està en procés de tramitació parlamentària.

I un últim apartat, finalment, fa referència al Plaseqta, i, per tant, a la situació d'emergència. La situació d'emergència ja és l'últim que cal aplicar, és allò que cal posar justament de manera operativa en el moment que es produeix un accident. I en aquests moments que s'està fent la revisió del Plaseqta, pensàvem que podríem fer tota una sèrie de propostes de cara a incorporar-les, que tenen a veure amb un major control, amb una major periodicitat en el ritme d'actualització del Plaseqta, amb el tema del simulacre, la participació de la població, i també, això, incorporar-ho als altres plans d'emergència d'altres indústries que hi ha en el context de Catalunya.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas d'Argemir. El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat esmenes. Té la paraula per a la seva exposició i defensa la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Al Camp de Tarragona, ja fa unes dècades que vivim una realitat complexa, jo penso que desenvolupada amb un grau de satisfacció general; una situació complexa que ve del fet que l'establiment de la indústria química, a partir dels *Planes de desarrollo de los polígonos y de los polos de desarrollo*, suposa un progrés econòmic, un desenvolupament industrial per a un territori que no ho estava, però, simultàniament, això comportava la necessitat d'afrontar cultura de risc en seguretat i costos ambientals.

Van haver de passar molts anys perquè això es canalitzés, i la veritat és que no és fins a la creació de la directiva Seveso del 82, producte, com sempre en aquests temes de seguretat, producte del greu accident que es va produir a Seveso l'any 76, que no hi comença a haver una legislació comunitària al respecte. És en aquest context que, vuit anys després –vull insistir en el tema–, vuit anys després de la directiva Seveso apareixerà un conveni del Ministeri de l'Interior i de la Generalitat de Catalunya que donarà lloc a la creació del Plaseqta. L'any 93, el Parlament de Catalunya crea una Comissió específica de seguiment de seguiment del Plaseqta, l'any 96 ens trobem amb una directiva Seveso 2 nova, que està transposada a l'ordenament jurídic espanyol en un Reial decret del 99 i en un decret de la Generalitat de Catalunya d'aquest any 2001. Ens sembla molt important aquest darrer decret, per tal com les indústries químiques han de presentar un seguit d'informes de seguretat, que han de ser avaluats, justament abans que acabés aquest any.

Tot sembla lògic, i penso que aquest és l'esperit amb què la diputada Comas, del Grup d'Iniciativa - Verds, ha plantejat aquesta interpellació, com nosaltres vam presentar una proposició no de llei fent ús d'una altra modalitat parlamentària. Penso que hi ha acord, que ciutat de Tarragona hi ha acord, fins i tot entre la majoria de grups municipals, que segurament, a la vista també de l'accident de Tolosa, és convenient plantejar-se una revisió del Plaseqta, d'acord amb aquells informes i avaluacions que són preceptius en compliment del Decret del 2001, i atesa, també, l'evolució tecnològica i els nous imperatius que genera una cultura de protecció civil i de risc industrial. S'han realitzat simulacres que han posat en evidència diversos elements, diverses mancances en relació amb la informació a la població, etcètera.

És des d'aquesta perspectiva que a nosaltres ens sembla pertinent la Moció que presenta la diputada Comas, que recull..., és molt exhaustiva, tradicionalment ella té costum de fer iniciatives parlamentàries omnicomprensives, i, en aquest cas, la Moció planteja mesures de prevenció i seguretat de les empreses químiques, pròpiament de les empreses, altres de tipus urbanístic i altres referides al que és pròpiament el Plaseqta, perquè el Plaseqta és un pla d'emergència exterior.

Nosaltres estem *grosso modo* d'acord amb aquesta iniciativa, sempre es podria considerar si una iniciativa d'aquestes característiques seria millor que hagués sigut objecte d'una iniciativa conjunta, però, en qualsevol cas, estem molt d'acord amb aquesta iniciativa, i el

que hem plantejat són dues esmenes concretes. No sé si és preludi o pronòstic d'alguna cosa que només hagi estat el nostre Grup el que hagi presentat esmenes a aquesta Moció.

Nosaltres diem, respecte al primer punt, quan parla d'elaborar un pla plurianual d'inversions en seguretat, nosaltres fem penjar aquest Pla d'inversions, justament del compliment d'aquest Decret, ens sembla que són justament aquests informes i aquestes avaluacions les que determinaran les necessàries inversions a efectuar.

I després, respecte a les mesures de tipus urbanístic, estant d'acord amb totes les que es plantegen, nosaltres pensem que en el context de maduresa institucional i política del Camp de Tarragona, és necessari, d'alguna manera, que un instrument tan important per al nostre futur com és l'elaboració del Pla territorial parcial del camp, incorpori, en les mesures d'ordenació del territori i planejament urbanístic, el factor de risc industrial químic. Per això era una esmena d'addició que esperem que pugui ser recollida.

I volia dir a la Mesa que hi ha una errada tècnica, i és que nosaltres diem, a la segona esmena, al punt 6: «en ordenació del territori "i"» –falta una «i»– «en el» no: «"planejament" urbanístic», sinó «"planejament" urbanístic».

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Duch, ja es fa la correcció corresponent que vostè ens ha indicat.

Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. És per expressar que el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Moció, en especial perquè considerem que, efectivament, el risc s'ha de preveure, hi ha d'haver previsió de les situacions que poden esdevenir. La Moció és molt completa; tan complexa que possiblement vàrem considerar que no valia la pena de fer-hi cap esmena, atès que ho comprenia tot.

El primer punt és el de mesures de prevenció i seguretat de les empreses químiques, en la qual..., possiblement, com a referent del que va passar a Tolosa de Llenguadoc, que hi ha va haver una explosió molt greu, i que nosaltres ens hem de posar en remull.

La segona part parla de les mesures de tipus urbanístic; hi estem absolutament d'acord, i possiblement nosaltres entenem que l'últim punt, el cinquè, que parla d'impulsar pactes territorials en els indrets on s'ubiquin indústries químiques, aquí caldria potser qualificar polígons industrials de caràcter químic, amb la certesa que allà ja estaria tot preparat perquè aquesta mena d'indústries poguessin reinstal·lar-s'hi. Nosaltres entenem que les indústries perilloses han de tenir polígons específics, perquè hi vagin. Jo, que he estat al Consell

d'Administració d'un polígon industrial..., hem tingut molts problemes, no en la depuració de les aigües, sinó precisament amb la instal·lació d'indústries que les feien fora de les ciutats i havien d'anar als polígons, i als polígons també creaven problemes, perquè eren perilloses i molestaven les empreses veïnes, la qual cosa, això..., s'hauria de qualificar alguna mena de polígons en els quals o totes són perilloses o el perill està preservat.

Al darrer punt, nosaltres també hi estem d'acord, que són les mesures amb relació als plans d'emergència exterior; en el Plaseqta, que fa temps que se'n parla, hi entren moltes administracions, i també hi ha d'entrar el simulacre, que són tots els veïns. Tant de bo amb les nevades també haguéssim fet algun simulacre, i possiblement ara no ens en queixaríem. Simulacre de nevada.

Moltes gràcies, senyor president... Nosaltres votarem a favor... Moltes gràcies per haver-nos escoltat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer i Gironès. En nom del Grup Popular, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, la veritat és que, quan va haver-hi aquesta interpellació i, fruit d'aquesta interpellació, se va presentar la Moció, el primer que aquest diputat va fer és ficar-se en contacte amb el grup municipal de l'Ajuntament de Tarragona, per saber quina impressió havia tingut el grup, i molt especialment pel que era la visita que es va fer a Toulouse –o Tolosa, com en volguéssim dir–, per veure'n realment les conseqüències. La veritat és que van arribar a un acord..., no un acord: jo penso que tots els que hi van anar van estar d'acord que no era el mateix el que havia passat a Toulouse, no eren el mateix els sistemes de seguretat que hi havia a Toulouse, no eren el mateix els sistemes d'ubicació, de renovació, d'inspecció de Toulouse que els de Tarragona. I això, sens dubte, a molts ciutadans i ciutadanes de Tarragona els va deixar molt tranquils, molt tranquils, que nosaltres a Tarragona, al nostre país, a Catalunya, estiguéssim per davant, realment, del que són les instal·lacions i del que són les químiques a França. Per tant, nosaltres, d'alguna manera, vam respirar tranquils.

Però, així i tot, nosaltres vam agafar la Moció, i, la veritat, senyora Dolors Comas, vostè ha fet aquí un desenvolupament molt ampli, ha volgut ficar moltes coses, i la veritat és que la voluntat que vostè hi ha ficat de ficar-hi tantes coses ha comportat, realment, que algunes s'estan realitzant, unes altres estan en projecte, i algunes d'elles, amb contradiccions. Per tant, nosaltres podíem haver fet tantes esmenes com punts ha fet vostè, però hem considerat que el millor que podíem fer era, realment, portar un vot, votar en contra de la seua Moció.

Vostè ha fet tres apartats molt diferenciats: un, que ha sigut les mesures de prevenció i seguretat interna; vostè n'ha fet un altre, que és el tema d'urbanisme, i després vostè ha fet mesures amb relació als plans d'emergèn-

cia exterior. Miri, jo m'he preocupat molt de mirar el que vostè hi ha ficat, i la veritat és que hi ha lleis..., hi ha un reial decret, el 1254/1999, que a la primera part ja ve a desenvolupar molt del que vostè està dient i, pel temps que tinc, no li ho puc reflectir punt per punt. Però si vostè se'l mira, aquest Reial decret, moltes de les qüestions que vostè està ficant aquí van enllaçades amb el que mana aquest Reial decret.

El segon punt..., escolti'm, jo penso que nosaltres aquí, amb aquesta Moció, no podríem votar un aspecte d'urbanisme quan aquí al Parlament hi ha una ponència que està tractant el Projecte de llei d'urbanisme. Per tant, no féssim dos camins, no fiquem una cosa damunt de l'altra, i deixem sense dubtes que sigui aquesta Ponència d'urbanisme la que hagi de parlar, i, evidentment, el seu Grup, com el meu Grup, com el Grup de Convergència, tindrà la sensibilitat d'aportar a aquesta Ponència d'urbanisme aquells aspectes que tenen una relació directa amb el que són les químiques.

I el tercer punt o el tercer bloc que vostè, senyora Dolors Comas, aporta nos parla de la seguretat externa. Vostè sap molt bé que ara, en aquests moments, el que s'està fent és una revisió del Plaseqta que ve, realment, pel que ha sigut el Pla o han sigut les indicacions de Seveso 2, i en aquests moments s'estan aplicant totes aquestes modalitats i s'està ficant tota aquesta renovació del Plaseqta. També, pel temps que tinc, m'és impossible poder, a vostè, punt per punt, especificar-li-ho, però sí que li he de dir que al tercer bloc hi ha moltes coses que tenen poca coherència interna, que no depenen dels plans d'emergència exterior, malgrat haver estat posades en aquest capítol, i, d'altra banda, alguns casos contenen errors conceptuals. I jo podria afegir que, per exemple, al primer punt, diu que al Consell Assessor hauria d'estar la representació dels sindicats. Home, el Consell Assessor és un consell executiu de gestió d'emergència i de caràcter tècnic. Parlem, si de cas, que els sindicats estiguin al que és –i hi donin la seua opinió– la revisió del Plaseqta.

Però així podríem estar parlant dels diferents punts. Cregui'm que vostè ha fet un gran treball de voler ficar-hi tot això, com si fos un poti-poti, però la veritat és que és molt difícil poder estructurar aquesta complexitat que vostè, senyora Dolors Comas, ha fet.

A nosaltres ens hauria agradat, amb el temps i a mesura que es vagin fent les revisions i les aplicacions de les normatives corresponents, tornar a parlar d'aquest tema. I la veritat és que hi ha una sensibilitat en el tema de les químiques de Tarragona, però és una decisió que els ciutadans i ciutadanes de Tarragona, com deia molt bé la senyora diputada del Partit Socialista, la Montse Duc..., deia que, en un moment donat, se va prendre la decisió de tindre aquesta sortida que són les químiques i crear –ho ha dit molt bé– la cultura, realment, de viure amb el risc. El risc mai està totalment mesurat, el risc mai és exacte i segur. Jo recordo molt bé que quan se feia la central nuclear d'Ascó, que va haver-hi un gran debat intern, va haver-hi uns pares jesuïtes de l'Observatori de l'Ebre..., el pare Romanyà concretament, que, quan va acabar de fer la seua dissertació en una assemblea del poble, un dels ciutadans d'Ascó va aixecar la mà i li va dir: «Però, pare Romanyà, les centrals nucle-

ars són segures, sí o no?», i ell, amb la seua intel·ligència, va contestar: «Benaventurats els que creuen en el passos zebra, perquè ells estan a prop del regne dels cels.»

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Miquel Nadal.

El Sr. Nadal i Malé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria reclamar de la cambra o demanar a la cambra, almenys, si pogués ser, un concepte nou: jo crec que, quan l'11 de setembre les Torres Bessones de Nova York van caure, ningú va pensar en les torres Kíó, de Madrid, i ningú va pensar en la Torre Mapfre ni en la torre de l'Hotel Arts. I té una certa injustícia que, cada vegada que existeixi o es produeixi al món un accident químic, el reflex immediat sigui Tarragona. I és evident que, d'una manera o d'una altra, aquest reflex pot ser lògic pel potencial econòmic, per la capacitat de progrés, per la situació urbanística, però no és just des de la perspectiva estrictament estructural o de referència de la ciutat. Jo crec que el que és evident és que al Baix Llobregat, que al Vallès Oriental, que al port de Barcelona, que a la Zona Franca hi han altres llocs que tenen indústries químiques i que tenen risc.

Jo voldria dir cinc raons per les quals he demanat als meus companys de grup que votessin que no. La primera és que fa molts anys a Tarragona, l'any 1979-80, amb l'alcalde Recasens, i justament amb el conseller de llavors de la Generalitat, el conseller Armet, se van prendre unes decisions sobre aquell territori, i ningú, des de llavors fins ara, s'ha mogut el més mínim del que era el Pla general de la gran indústria, de com havíem de tractar la responsabilitat de la gran indústria, i com ho hem anat fent. I això no ha estat tant una política de partits, sinó una convicció ciutadana del que havíem de fer nosaltres al voltant. I ara i aquí se trenca aquest sentit, s'escapa un dels representants, i apareix en una multiescena que, lògicament, no crec que estigui en el camp d'allò correcte, o almenys no està en el camp de l'herència que vam rebre.

Segona qüestió: aquest mateix tema se planteja a l'Ajuntament de Tarragona, i quan a l'Ajuntament de Tarragona s'arriba en un àmbit d'unitat, aleshores s'utilitza aquesta segona cambra com un cambra de rebot, com si fos una mena de segona instància.

Tercer, nosaltres estem aprofundint en el Plaseqta; no l'estem revisant: l'estem conformant dia a dia, perquè el Plaseqta creix dia a dia, no es modifica, sinó que creix dia a dia, en funció de la renovació tecnològica o en funció de les noves produccions. Però el Plaseqta és un pla d'Ajuntament - Generalitat, d'ajuntaments - Generalitat, no és un pla que tingui a veure amb tota Catalunya.

Però és que, a més, es produeix un fet que m'agradaria que quedés clar aquí i en aquesta cambra. Si s'aprova

aquesta Moció, estem parlant de desqualificar territori; de desqualificar territori per allunyar-lo d'una indústria química. I això és perillós dir-ho així, perquè, per exemple, si en comptes de posar o en comptes de relacionar Tarragona nosaltres parlem del port de Barcelona o de la Zona Franca, s'està produint gas, s'està produint soja..., i aleshores què farem?: desqualificar un quilòmetre al voltant del port de Barcelona? Senyor president, lamento comunicar-li que, si això es fa així, el Parlament haurà de desaparèixer.

La qüestió no és aquesta; la qüestió és molt més real que aquesta. La qüestió és que no hem de parlar tant de l'àmbit urbanístic, sinó de les garanties que la producció, els elements de producció tenen. No cal tant parlar de si un veí està aquí o està allà, si el Parlament està aquí, o la Generalitat, o l'ajuntament, que estan a menys d'un quilòmetre de l'àmbit del port de Barcelona, sinó quines són les garanties essencials que les indústries que treballen al port de Barcelona tenen i posen. I aquesta és la qüestió. I amb aquesta Moció el que es fa es oblidar-se de quina és l'obligació de totes aquelles persones que estan treballant i que estan produint al voltant de la química o al voltant del gas, i es trasllada el tema a allò simplement urbanístic. No es pot parlar ni de mil, ni de dos mil: s'ha de parlar de les garanties de producció.

Quarta qüestió: és evident que la subcontractació és un element essencial i que és un element que s'ha de vigilar, però és que la subcontractació no s'ha de vigilar solament en el camp de la indústria química, s'ha de vigilar en tots els camps, especialment en la conducció de vaixells. Volen que analitzem quin és el nivell de vaixells que estan entrant al port de Barcelona amb persones subcontractades o que no tenen els diplomes de professionalitat essencials? I aquest és un altre tema.

I, finalment, dir-los que fa molts anys a Tarragona es va imposar el que denominem nosaltres «el pacte del progrés», el pacte de progrés o el *responsible care*, la conducta responsable de tots plegats. I aquesta és essencial.

Ara, si tot això que he dit no els convenç, jo tinc una solució més fàcil, dirigida a la senyora Comas: faci cas del que diu Comissions Obreres, i exactament el senyor Viñas. I, si això tampoc la convenç, faci cas del que diu UGT i el que diu el senyor Rigau. I, si malgrat tot això, no acaba de convèncer-se, jo no tinc solució per al que vostè planteja.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, voldria començar dient que..., utilitzant una dita castellana, que diu que *a buen entendedor, pocas palabras bastan*. Les poques paraules, pel temps de què es disposava, per part del senyor Luna —que l'ha esgotat— i que ha fet servir el senyor Nadal són suficients per saber quins són els arguments a partir dels quals es re-

butja integralment una moció que es podia haver analitzat d'una altra manera, malgrat que ja estava convençuda, al mateix moment de presentar-la, que almenys en algun cas hi hauria dificultat assumir-la.

En tot cas, assenyalar un parell de coses pel que aquí s'ha dit. El Plaseqta, quan s'ha dit que és de l'Ajuntament i de la Generalitat i no de tot Catalunya, jo voldria recordar que en aquest Parlament hi ha hagut una comissió d'estudi que va estar destinada, específicament, a orientar els treballs del Plaseqta, i això va ser així durant diversos anys i en dues legislatures, i es van treure conclusions importants. Per tant que no es digui que aquest Parlament no pot parlar del Plaseqta, ni, evidentment, es desqualifica un territori per parlar del risc químic, i aquesta Moció parla de Tarragona, del Baix Llobregat, del port de Barcelona, de l'àrea del Vallès, de Flix i de Puig-reig, que són els llocs on hi ha indústries químiques; no està parlant exclusivament de Tarragona, encara que així algú ho hagi alludit o ho hagi sentit així.

Dir això, en tot cas, i assenyalar que, evidentment, les opinions de cadascú són respectables. Nosaltres no hi coincidim, i pensem que en aquesta Moció, malgrat que alguns han dit que hi ha errors, però no han especificat quins, doncs, nosaltres entenem que fa propostes a partir de les quals es podria entrar en diàleg i avançar en qüestions de seguretat perquè –hi insisteixo–, en tot el que fa referència a seguretat, mai farem prou, mai farem prou. I, en tot cas, indicar, per últim, que acceptem les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Fet el debat, passem ara, doncs, a la votació del text original, incorporant-hi les dues esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària (tram. 302-00175/06)

El trenta-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques. Perdó... No... (*Veus de fons.*) Sí senyor!, és la 37: sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora M. Àngels Esteller. (*Remor de veus i pausa.*)

Senyors diputats, prego que deixin l'hemicicle, els que ho hagin de fer, en silenci i ràpidament. Esperis un segon. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Esteller i Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'ICS és el principal proveïdor de serveis sanitaris i és un instrument d'acció directa de la política sanitària a Catalunya. Aquesta situació, el situa com un referent en la prestació de serveis sanitaris, la qual cosa l'obliga a assolir uns nivells òptims d'efectivitat, de qualitat i d'eficiència en tots els seus àmbits d'actuació.

El nostre Grup considera que aquesta situació exigeix ser un referent en la provisió de serveis sanitaris que considerem que encara no es compleix, doncs, com vaig manifestar en la substanciació de la meua interpellació. Considerem que cal fer una anàlisi de funció de l'estructura de l'organització per tal d'abordar els canvis que siguin necessaris per avançar en la transformació de l'ICS cap a una estructura més àgil, més competitiva, capaç d'adaptar-se a les noves realitats, per donar una bona resposta a la provisió de serveis moderns i eficients que responguin, en tot moment, als canvis de l'entorn social, econòmic i tecnològic.

Nosaltres considerem que calen nous plantejaments conceptuals, culturals, organitzatius i de gestió, i, en aquest sentit, hem presentat aquesta Moció, que es concreta en quatre punts.

L'objectiu del primer punt és poder establir una nova cultura d'organització sanitària per millorar l'accés dels serveis i superar les barreres organitzatives, per satisfer les necessitats i les preferències dels pacients, atès que nosaltres considerem que cal concebre el pacient i l'usuari com uns subjectes de dret i no només com uns perceptors o destinataris de serveis, per tal d'incrementar, en definitiva, la confiança dels ciutadans envers el sistema.

Els punts 2 i 3 són mesures per aconseguir resultats econòmics que permetin la viabilitat i la sostenibilitat, i, en aquest sentit, proposem fer efectiu un pla d'empresa que contempli els plans específics dels seus hospitals i l'atenció primària, amb definició d'objectius en els àmbits financers i de recursos humans. Així mateix, també proposem establir un nou marc de relacions entre l'ICS i la Generalitat, mitjançant un contracte programa, per poder avaluar i fer un seguiment de la seva activitat.

I, per últim, proposem fer un estudi tècnic que contempli els instruments necessaris per a la modernització de l'ICS, que permeti agilitar la seva gestió, racionalitzar la despesa, optimitzar els resultats i oferir una resposta més àmplia, amb més qualitat i eficiència, i considerem important que aquest estudi analitzi també la conveniència d'una modificació legal de la seva naturalesa jurídica.

Nosaltres entenem que aquest és només un pas endavant per avançar cap a una reforma de l'ICS. Ens agrada que fos possible avançar amb més celeritat, però també entenem la complexitat de totes aquestes reformes, i és per aquest motiu que preferim proposar un pas intermedi i presentar una proposta que sigui assumible perquè aquest estudi, que han d'elaborar i presentar en sis mesos, valori tots els punts que conté aquesta Moció.

Ara em posicionaré també en aquest torn sobre les esmenes presentades pels altres grups. El Grup Socialista ha presentat una esmena. En la primera esmena, que fa referència al punt 4, hem arribat a una transaccional entre el Grup Socialista i una altra esmena que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana al nostre text, no? Aquesta esmena, l'hem incorporada a aquest estudi, que s'ha de valorar per estendre-la als punts d'aquest estudi. I, en aquest sentit, ha estat acceptada i ara lliuraré a la Mesa aquesta esmena.

Per altra banda, la segona esmena del Grup Socialista no l'acceptaríem, tot i que hi estem d'acord, però és que nosaltres tenim una esmena al Projecte de pressupostos, i llavors estableix el mateix contingut i, a més, amb dotació pressupostària que creiem que és important que en ser una inversió plurianual ja concretin en aquest any el que cal incorporar i la dotació suficient per començar a dur a terme totes aquestes reformes.

L'esmena presentada per Esquerra Republicana als punts 2 i 3, que es concreta en el punt 2, ha estat incorporada en l'esmena transaccional i en el segon paràgraf de l'esmena d'Esquerra Republicana, i, una mica, en la filosofia, també, de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. Nosaltres proposaríem addicionar un nou punt per impulsar les mesures necessàries per fer possible l'estabilitat, la incentivació i promoció professional, d'acord amb l'evolució de les necessitats assistencials.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya introdueix uns altres conceptes, que penso que també amb la interpellació que va presentar ahir són uns altres punts que creiem que jo no vaig abordar en la meua interpellació i accedeixen a l'àmbit d'actuació d'aquesta interpellació i, per conseqüència, d'aquesta Moció i, per tant, quedarien fora. Llavors, aquesta proposta els la faig per veure si podria ser possible arribar a una transaccional en aquest punt cinquè.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Crec que la senyora diputada d'Iniciativa per Catalunya - Verds li'n demana el text, no? Exactament. *(Pausa.)*

Ja ha acabat la seva intervenció, senyora diputada?

La Sra. Esteller i Ruedas

Sí.

El president

Moltes gràcies. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, les dues esmenes que va presentar el nostre Grup, la primera al que feia referència és a no ser tant un estudi el que s'encarregui al Govern, sinó la presentació d'un projecte de llei. I nosaltres voldríem recordar que ja l'any 96 es va aprovar en aquesta cambra, en un debat de política general, una resolució que instava el

Govern a presentar, per al juny següent, abans del 30 de juny següent, aquest projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut. Sabem que no hi ha massa esperances perquè això sigui així, però, en tot cas, per això vam fer aquesta esmena, perquè creiem que el que toca és això, perquè és un compromís del Govern de fa molt de temps. Perquè després de vint anys dels traspassos de sanitat, l'ICS, l'Institut Català de la Salut, segueix amb les mateixes estructures bàsiques. És evident —com deia el conseller l'altre dia en el moment de la interpellació— que l'ICS ha millorat, faltaria més, no?, però el que és la seva estructura, seguim amb la mateixa.

En tot cas, acceptarem i donarem suport que es faci aquest estudi, perquè més val això que res, però, en tot cas, dir que creiem que el compromís del Govern seria i segueix essent elaborar el Projecte de llei.

I el segon punt era el tema de les inversions necessàries a l'Institut Català de la Salut. Crec que no podem parlar només de modernització si no parlem també d'inversions, i creiem que el que s'ha fet en els darrers anys en els hospitals, en els grans hospitals de l'Institut Català de la Salut i, fins i tot, doncs, en l'atenció primària, encara és insuficient per realment abordar aquesta reforma de l'Institut Català de la Salut.

I aquest era el sentit de les dues esmenes, i dir que el que ha fet el Govern de la Generalitat, en aquests vint anys, bàsicament, és una política d'anar fent coses noves, d'anar fent i anar presentant coses noves d'aquest model català, però que potser el que es va traspasar, que es va traspasar de l'antiga Seguretat Social i el que va constituir l'Institut Català de la Salut, doncs, ha quedat sempre més en un segon terme, i que en vint anys han estat incapaços de fer aquesta reforma i que pensem que tampoc ho seran ara i, per tant, votarem afirmativament aquesta Moció i la transacció, sense massa esperances que realment serveixi de gaire cosa.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. També de l'escó estant. En el debat que vam substanciar sobre les esmenes a la totalitat per al Departament de Sanitat, una part del nostre discurs feia referència precisament a dos dels aspectes que es contemplen, un, en part; l'altre, directament, en aquesta Moció. Feien referència, per una banda, a la indispensable i necessària reforma de l'Institut Català de la Salut. Aquest és un tema pendent, complex, difícil, en som conscients, però que s'haurien de començar a fer passos per part del Govern per tal d'intentar consensuar quin ha de ser el camí.

Jo estic segur que en aquest cas la senyora Esteller i jo mateix no defensem la mateixa visió de l'ICS, al final, segurament que són visions diferents, però, en qualsevol cas, el fet que compartim la necessitat que hi hagi

una reforma, que hi hagi un plantejament de futur, que es valori si el sistema que en aquests moments està funcionant és l'adequat o no i que es camini cap a altres sistemes de gestió, penso que això sí que ho compartim, pràcticament, tots els grups parlamentaris.

Per tant, des d'aquest punt de vista seria interessant que es pogués avançar en aquesta línia i, per tant, en el que es planteja en la Moció, nosaltres, a partir de les esmenes que s'han fet i de la transacció que comentava la senyora Esteller, hi estem d'acord i hi votarem favorablement.

L'altra gran qüestió, que jo penso que en el fons protagonitzarà una part important dels debats parlamentaris en l'àmbit de sanitat en aquests propers mesos, és la qüestió del personal. És evident que aquest és un tema que s'ha anat allargant en el temps, que el conflicte s'ha anat ajornant per diverses qüestions, hi ha hagut altres prioritats. En definitiva, el sistema de finançament no s'ha vist quin era fins ara en aquests moments, per tant ara hi ha una eina que en teoria, en teoria –insisteixo–, clarifica quin ha de ser el posicionament del Govern. Per tant, des d'aquest punt de vista, és obvi que aquesta qüestió ens l'anirem trobant en diversos debats parlamentaris. I aquí es planteja tangencialment, però es planteja i, per tant, des d'aquest punt de vista també expressar no només la nostra preocupació per aquesta qüestió, sinó la preocupació per intentar trobar solucions en aquest àmbit d'actuació.

I d'aquí també que la segona transacció que fem és evident que és una transacció, doncs, que rebaixa continguts, segurament, però també apunta per on podrien haver-hi possibles solucions alternatives, si més no, al problema.

Per tant, des d'aquest punt de vista, manifestar que el fet que s'hagin assumit les nostres esmenes en aquest cas en forma de transacció, doncs, farà que votem afirmativament aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà també a favor de la Moció, excepte un apartat que ara comentaré. Estem d'acord que cal abordar aquesta modernització de l'Institut Català de la Salut i, per tant, estem d'acord en els continguts, bàsicament del que aquí es presenta.

Les esmenes que hem proposat nosaltres van orientades en dos sentits. Un, que en el punt 4 en concret, allà on es demana que es faci un estudi per veure com es podria fer aquesta modernització de l'Institut Català de la Salut, hi ha un paràgraf al final que ens preocupa i que s'ha incorporat a l'esmena transaccional i per això he demanat abans poder-la veure, que és això que es digui, que s'analitzi la conveniència d'una modificació legal de la seva naturalesa jurídica.

És clar que es diu un estudi, no s'està proposant aquí encara una modificació de la naturalesa jurídica. Però nosaltres no pensem que aquest sigui el problema –la naturalesa jurídica– per abordar la modernització de l'Institut Català de la Salut. No és aquest el problema, i ens preocuparia molt que es plantegés des d'aquest punt de vista, i es proposés, posem per cas, que passi a ser una empresa pública. Nosaltres no hi estem d'acord en això. I com que no hi estem d'acord, ja pensem que ni s'ha de contemplar aquest aspecte i, per tant, demanaríem votació separada d'aquest punt de la Moció, en concret, ja que és una esmena que no se'n ha acceptat, però que nosaltres pensem que sí que és important en el seu contingut.

I, finalment, hem presentat també una esmena que fa referència a qüestions referides a personal, a recursos humans, perquè ja que el conjunt de la Moció fa referència a tota una sèrie d'aspectes d'organització, havíem de parlar del sector que està portant endavant el treball en l'Institut Català de la Salut, també és essencial. Hi ha un problema de precarització en aquests moments, hi ha un problema de manca d'estabilitat dels contractes, hi ha una excessiva temporalitat d'alguns contractes, i això s'ha d'esmenar.

En aquest sentit, nosaltres també –en el sentit que deia abans el senyor Benach– hem estat d'acord amb una esmena transaccional; és a dir, finalment arribar a una transacció dels tres grups, que rebaixa molt els plantejaments de l'esmena nostra, però que finalment sí que incorpora aquest aspecte.

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per al Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Intervindré per mostrar el posicionament del nostre Grup en funció d'aquesta Moció, que respon al debat que hi va haver a la interpellació que es va, doncs, contemplar ja fa uns quants dies.

En aquella ocasió, el conseller de Sanitat va donar tota una sèrie d'elements en què demostrava que el Govern, des del naixement de l'ICS, l'any 1983, ha anat evolucionant, ha anat transformant i ha anat millorant el que ha estat la gestió precisament de l'ICS. Així doncs, ens citava el mateix conseller, que neix l'any 1983, l'ICS, que l'any 1985 ja hi ha un canvi important en el qual l'ICS passa no a ser l'únic, sí el més important, però no l'únic proveïdor del sistema. L'any 1990 hi ha la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i en ella es crea el Servei Català de la Salut. L'any 1993 hi ha un canvi important en el que és l'ICS, en el qual es trenca la configuració territorial i, en canvi, es passa a una organització més àgil i més estructurada per línies de serveis. I, en aquest sentit, el Govern no dóna la feina per acabada. Segueix, doncs, treballant en l'àmbit de transformar el que és l'ICS i amb la voluntat de millorar la gestió d'aquest organisme.

De fet, hem de dir que qualsevol transformació que es produeix a l'ICS és una transformació complexa, complexa per diferents motius. Una, perquè estem parlant d'una empresa de més de 33.000 treballadors i que això requereix unes condicions socials i polítiques que possibilitin aquesta transformació que se'ns demana en alguns àmbits, més profunda, no? I, el Govern, de fet, hi insistim, hi està treballant, així ho esmentava el conseller l'altre dia dient, doncs, que es treballava en el projecte de direcció clínica, també amb un pla d'empresa i també amb un programa, contracte programa amb la Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres som dels convençuts que segur que cal seguir avançant en aquesta transformació profunda, però per avançar més en aquesta transformació –insistim– cal, sens dubte, un consens polític, el qual avui s'ha demostrat clarament que no hi és, i també un consens social dels diferents agents socials que juguen en aquest àmbit, no? Hem de pensar que l'ICS és la sisenà empresa més important de Catalunya.

Per tant, si es vol abordar una transformació més profunda, el que implicaria un canvi en la naturalesa jurídica, això implica –segur– un canvi de relacions laborals. I perquè això es pugui dur a terme –insistim– cal aquest clima laboral i aquest clima polític que en aquests moments no hi és.

Des de Convergència i Unió, doncs, creiem que la Moció presentada pel Partit Popular pren una línia d'avenç necessària, però una línia d'avenç també prudent en el sentit d'avançar en aquells àmbits en els quals la situació és madura. Avui hem pogut veure que es demana, per una banda –o per algunes formacions polítiques–, un projecte, un nou projecte de llei de reforma de l'ICS; i per un altra, en canvi, no s'accepta ni tan sols un estudi en el qual s'analitzi la conveniència d'una modificació legal de l'ICS. Per tant, en aquest sentit, hi ha unes posicions molt diferenciades de punt de partida. I també el senyor Benach ho ha manifestat des d'un principi, que fins i tot aquells que estan a favor d'una transformació a través d'un nou projecte de llei de l'ICS, tampoc s'està d'acord en la línia, en la voluntat de caminar en aquesta transformació.

Per tant, nosaltres creiem que la Moció que s'ha presentat és positiva; és avançar en aquesta transformació que el Govern està plantejant i també és avançar aquesta Moció en les transaccionals en les quals han arribat, en les quals creiem sincerament que s'avança en aquest projecte i en aquesta voluntat de consens que, sens dubte, ha d'existir per poder seguir caminant en la transformació de l'ICS.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara a la votació. Primer farem una votació de l'última frase de la Moció, que està en el punt 4. D'acord, senyora diputada d'Iniciativa per Catalunya - Verds? (Pausa.) Després, el text que votarem serà l'original introduint-hi les esmenes transaccionals d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Socialistes

- Ciutadans pel Canvi –que ha acceptat el PP, lògicament–, que se sustentem en la número 1 dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i la número 1 d'Esquerra Republicana de Catalunya, i introduint-hi un punt 5, que se sustenta amb les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds i està signada per Iniciativa per Catalunya - Verds, el Partit Popular i Esquerra Republicana. D'acord? (Pausa.)

Fem, per tant, la primera votació, que és l'última frase del punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

A continuació votem el text, tal com ha estat definit anteriorment.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya (tram. 200-00040/06)

Els diversos portaveus de la cambra han demanat que es tramiti en aquest moment el Projecte de llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de la Generalitat, cosa que iniciarem també ara en aquest moment, que és el punt sisè de l'ordre del dia. I, per tant, comença el debat d'aquest Dictamen de la Comissió de Política Territorial, que, per presentar-lo, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Felip Puig, d'acord amb l'article 101 del Reglament. Té la paraula. (Pausa.)

Prego als senyors diputats i a les senyores diputades que deixin l'hemicicle en silenci, si us plau. Moltes gràcies, pot començar senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Projecte de llei que avui es debat i se sotmetrà a aprovació d'aquesta cambra, Projecte de llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, va néixer amb dos propòsits molt ambiciosos. El primer, dotar Catalunya d'una eina per fer més eficient la construcció i la gestió de la infraestructura ferroviària del nostre país. El segon, iniciar un camí d'adaptació del nostre ordenament jurídic a les directives comunitàries, als anomenats primer i segon paquets ferroviaris que preveuen tres condicions òbvies per assolir un servei de transport ferroviari eficaç i de qualitat. En primer lloc, i d'una banda, la construcció i la gestió de la infraestructura ferroviària; separar, d'altra banda, la mateixa prestació del servei del transport ferroviari, l'actuació dels operadors, i, finalment, regular l'adjudicació de la capacitat ferroviària als diversos operadors, així com fixar la tarifació per l'ús de les corresponents infraestructures. Lligat amb això, la capacitat i la responsabilitat de planificació per part del Govern configura l'ordena-

ment i la separació de funcions que des d'Europa les noves directives estan impulsant.

I és que tots estarem d'acord que la construcció de les infraestructures, i en especial de les infraestructures ferroviàries, és una part nuclear d'aquesta política de gestió del transport ferroviari, que cal que completem necessàriament amb actuacions de cara a la conservació, a la modernització i a l'adaptació de les tècniques necessàries per garantir l'eficiència d'aquesta gestió.

Aquesta exigència, aquests compromisos fan necessaris –creiem– i fan oportuns la creació d'aquest ens que tindrà per objecte primordial gestionar, d'una manera global i integrada, la construcció, la conservació i el manteniment d'aquestes infraestructures.

La constitució i el reforçament d'un únic ens té, doncs, per objectiu, millorar l'eficàcia en qüestions directament o indirectament relacionades amb la política ferroviària del transport que siguin competència de la Generalitat de Catalunya. Així, Infraestructures Ferroviàries de Catalunya neix, naixerà amb la voluntat de ser l'empresa que administri les infraestructures ferroviàries del país, serà l'empresa encarregada de la construcció de les noves infraestructures de transport ferroviari que li encomani la Generalitat de Catalunya, així com també de la conservació i gestió, ja sigui directament o indirecta a través d'altres entitats de dret públic o dret privat, de les infraestructures noves o existents que li pugui adscriure el Govern de la Generalitat. En cap cas, per tant, l'ens podrà assumir la prestació del servei del transport de mercaderies o de viatgers per ferrocarril, competència que quedarà reservada als corresponents operadors públics o privats.

En definitiva, doncs, la Llei no tan sols atribueix al nou ens la facultat de construir i conservar les infraestructures, sinó també la capacitat d'administrar-les amb la finalitat d'assolir el més alt nivell de rendibilitat. Vull subratllar que aquesta Llei de creació de l'ens de Infraestructures Ferroviàries de Catalunya és la primera norma amb aquest rang, rang de Llei, que s'aprovarà a tot l'Estat espanyol i que va destinada a transposar les directives comunitàries sobre la necessària liberalització del ferrocarril. Crec, doncs, que això pot ser motiu de profunda satisfacció no només per al Govern que ha impulsat aquest projecte, per a la cambra i per a la nostra societat en general.

Reitero, doncs, que aquesta Llei de creació d'aquest ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya és només un primer pas per dotar Catalunya d'un ferrocarril més eficient, i essent el primer, doncs, no serà l'únic. Al llarg del proper any, de l'any 2002, el Govern de la Generalitat aprovarà i trametrà a aquest Parlament un nou projecte de Llei –en aquest cas, per a la creació de l'ens de regulació i administració ferroviària de Catalunya–, i propiciarà també els canvis normatius i estatuaris necessaris per tal que el perfil i l'objecte de les empreses de serveis ferroviaris actuals i futures s'adeqüin del tot a aquest nou marc jurídic que avui comencem a crear.

Ens trobem, doncs, en un moment d'una important eclosió normativa i planificadora. Pensem també en altres iniciatives, per exemple: els projectes de Llei de mobilitat, Projecte de Llei de transport per cable, els

plans d'aeroports o d'heliports, o també l'aprovació final –esperada al llarg del proper trimestre– del Pla de transport de viatgers. Tot aquest paquet suposarà, ha de suposar la consolidació d'un sistema de transport en el qual ferrocarril actuarà com a artèria principal. D'altra banda, el Govern continuarà treballant i continuarà manifestant la seva reivindicació davant del Govern de l'Estat perquè es materialitzi el traspàs de competències que permetin fer plenament efectiu el que disposa l'article 9.15 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, és a dir, l'assumpció de les responsabilitats com a administració titular de tots els ferrocarrils que circulen íntegrament dins del Principat de Catalunya. Aquest, en definitiva, és el marc en què es planteja en aquest Ple la Llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya. És una llei entorn de la qual el Govern de la Generalitat desitja –i així crec que hi hem treballat– que aconseguim un ample i un ampli consens parlamentari.

Vull acabar desfent algun tòpic de les darreres setmanes. Aquesta no és la Llei per fer les obres de la línia 9 del metro; aquesta lectura queda descartada per la seva pròpia insuficiència. Tampoc és una norma que pretengui laminar, en cap cas, competències a cap administració local, com erròniament, en alguns àmbits comunicatius, això s'ha dit. És, això sí –ho repeteixo–, el primer pilar d'aquest nou ordenament jurídic dels nostres serveis ferroviaris que el Govern de la Generalitat i que aquest Parlament estem edificant per tal de millorar l'eficiència d'un fonamental sistema de transports que ha de situar el repte de la mobilitat com una de les polítiques prioritàries de les societats del futur. Confiem, doncs, que aquesta fita i els mitjans establerts per assolir-la es convertiran en un patrimoni de tots els grups parlamentaris i que la Llei pugui rebre un ampli suport d'aquesta cambra.

Vull agrair a tots els ponents i a tots els diputats i a tots els tècnics i serveis d'aquest Parlament que han fet possible l'avanç d'aquest Projecte i la culminació, amb aquesta presentació davant d'aquesta cambra...

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Hi ha reservada una esmena a la totalitat, de retorn del Projecte de Llei, i nou esmenes a l'articulat. Per defensar aquestes esmenes, té la paraula, pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, nosaltres no estem satisfets, com vostè, amb la redacció d'aquesta Llei; ni amb el fons, ni amb les formes. Comencem per les formes, que és el menys important, però té la seva importància.

Vostè ha dit que havia fet un treball pel consens parlamentari. Ha set difícil treballar per aquest consens parlamentari, no perquè no hi hagués hagut intenció per part del ponent de Convergència i Unió, en representació del Govern, que sí que n'ha tingut, sinó per les preses amb què s'ha fet per tirar endavant aquesta Llei. Li

vull recordar que l'última reunió, doncs, de la Comissió de Política Territorial, mentre havíem de defensar les esmenes, encara no teníem el Dictamen de la Ponència. No perquè no treballin els serveis de la cambra, sinó perquè s'havia fet tot amb una simple reunió, una sola reunió de ponència, sense capacitat de treball parlamentari.

Això no vol dir que després, posteriorment, doncs, algun grup polític, i legítimament, hagi fet els seus consensos amb vostè directament, senyor Puig, no pas a través dels ponents de les diferents lleis. Però, en tot cas, això, ho repeteixo, és legítim, però el consens no hi ha estat; han estat negociacions bilaterals que fan que aquesta Llei, des del nostre punt de vista, no sigui prou satisfactòria i, en definitiva, no sigui útil per a la societat. I, en tot cas, aniré desgranant per què aquestes qüestions.

Però a més a més hi ha una altra qüestió. En la Llei d'acompanyament del pressupost d'enguany s'incorporen dos articles –el 32, sobre cessió del domini públic de la Generalitat als Ferrocarrils de la Generalitat, i el 40, sobre la modificació de l'objecte social dels Ferrocarrils de la Generalitat–, articles que són, en part, l'equivalent a la proposta de la Llei sobre l'ens Infraestructures Ferroviàries. I en alguns aspectes fins i tot li atorga més amplitud i capacitat de gestió. No entenc, doncs, aquesta situació. El debat en una mateixa sessió parlamentària de dos lleis que s'encavallen jo crec que és una mala manera de resoldre el que la Generalitat, el que vostès pretenen, que no queda clar davant la confusió entre les dues lleis.

No és una novetat: aquesta confusió, la reproduïen vostès també –no vostè..., sí, vostè també, és veritat– sobre el tema –no, vostè no– de les infraestructures hidràuliques. Exactament el mateix: en la Llei d'acompanyament, tot un seguit de normativa de modificació, mentre estem fent la Llei. Què modifiquem, exactament? I aquesta és una situació que demostra, doncs, de cop i volta, la necessitat de fer arribar al Ple una quantitat de lleis sense el rigorós control, sense la rigorosa discussió, sense el necessari consens parlamentari, i fa, tot això fa, només ja, solament en la forma –també entraré en el fons–, que nosaltres no puguem donar suport a aquesta Llei.

A més a més, en el que en podríem dir ponència, denominar ponència o reunions de comissió, si és que podem denominar-ho amb aquest nom –hem fet el que hem pogut–, no ha variat res fonamental, des del nostre punt de vista. Bé, a excepció feta de l'exclusió de la xarxa actual del metro metropolità, com a infraestructura susceptible d'estar inclosa en el nou ens a crear. I és important poder haver fet això, perquè, en tot cas, demostraven vostès una manca de sensibilitat importantíssima i no conèixer o no entendre excessivament el país, quan en aquesta Llei incloïen, doncs..., o n'hi treïen la potestat a l'àrea metropolitana, a la gestió metropolitana del metro.

Però bé, per nosaltres, quines són les característiques? Intentaré, fins i tot, poder introduir els canvis que sé que s'han fet, encara que en tinc un coneixement indirectament, de tota aquesta situació; imagini's, doncs,

com s'ha discutit aquesta Llei. Bé, vostè també ja ho deia, no?: la separació entre la infraestructura ferroviària i l'ús que se'n fa. La primera queda en mans de l'ens; la segona queda oberta a distints clients, públics o privats, que pagaran un cànon per l'ús –vostè ja ho ha explicat. La implantació d'un cànon per a la utilització de les infraestructures –és la gran novetat– es correspon amb l'objectiu, des del nostre punt de vista, de recuperar la inversió realitzada, la qual cosa fa variar sensiblement –i després tornaré a parlar-ne– els sistemes de finançament de la xarxa ferroviària i dels dèficits d'explotació fins ara vigents. I això és una qüestió molt important, que aquesta Llei no en fa cas, i això provocarà problemes a la llarga, i que cadascú haurà d'assumir la seva responsabilitat, qui l'ha fet i qui l'ha votat.

A més a més, l'ens podrà contractar la totalitat de les seves funcions a empreses externes. En principi, fins i tot, en l'origen de la Llei, inclou la gestió dels sistemes de control i seguretat. Ara sembla ser que amb alguna esmena, amb alguna transaccional, sortosament, la gestió dels sistemes de control i seguretat es treu, i és una gestió única, unificada, perquè si no provocaria un caos terrible, però en un principi això no hi era i ara sembla que això s'ha arreglat, i això també, en aquest cas, ens sembla bé, perquè anava contra les recomanacions de la Unió Europea, eh? Estaven fent..., bé, és clar, és que feien una llei de nou articles, i tres ja els feien malament; imagini, doncs, com..., ho feia malament anant en contra de les normatives que superaven la legislació nostra, la legislació d'aquí a Catalunya.

Però, és clar, la Llei, per exemple, no proposa res a la xarxa de rodalies de Renfe, o específicament a les línies que podrien ser objecte de transferència a la Generalitat (*veus de fons*) –sí, ara li explicaré on–, o com a mínim de gestió compartida, i que són exclusivament regionals. Sí, és veritat, senyor Puig: a l'exposició de motius; a l'exposició de motius: un brindis al sol. A l'exposició de motius és exclusivament un brindis al sol, que queda molt bé, està bé perquè es reconeix, i ens sembla molt bé que s'hagi aconseguit que pugui ser a l'exposició de motius; però a l'articulat, que és el que queda i que és el que s'ha d'explicar –l'exposició de motius no s'explica–, doncs, evidentment, això no surt.

Aquesta mancança, des del nostre punt de vista, és important, donat que la xarxa real a què fa referència directa la Llei té una longitud actualment ridícula: 143 quilòmetres dels Ferrocarrils de la Generalitat, dels quals 48 són totalment urbans, o sigui, equiparables a la xarxa de metro; per tant, resten 95 quilòmetres per gestionar, tindrem un ens per gestionar 95 quilòmetres. Renfe disposa a Catalunya d'una xarxa de 1.400 quilòmetres. No es parla res de rodalies, que seria un element també a tenir..., important. Ho repeteixo, a l'exposició de motius: brindis al sol. Però si vostès hi estan conformes, a fer brindis al sol, els vagin fent.

La Llei no cita la vinculació de les funcions del nou ens amb el Pla de transport de Catalunya, l'actual o el futur; cap vinculació. Resulta que anem a potenciar el sector ferroviari i tenim un pla que no fa cap relació, no es lliguen; una cosa va per un cantó, i l'altra, per l'altra: dos vies totalment diferents. Des del nostre punt de vista, és sorprenent si, com consta en el Pla, el sistema

ferroviari –i vostè també ho ha dit– ha de jugar un paper important. No sembla aquest, per la seva dimensió, un oblit del legislador, des del nostre punt de vista, sinó –si em permeten l'expressió– una mancança freudiana. L'objectiu de la Llei no és aquest; l'objectiu de la Llei és un altre.

És clar, si aquestes són les condicions del funcionament del nou ens, em semblen, des del nostre punt de vista, de molt poca entitat, i jo crec que, tal com està ara la Llei, és absolutament innecessària aprovar-la i promulgar-la. Fins i tot una reforma dels mateixos Ferrocarrils de la Generalitat seria més que suficient, cosa que també s'intenta fer amb la Llei d'acompanyament, no? Per tant, els motius, cal buscar-los en un altre lloc. Quin són els veritables motius que porten a la constitució, tal com està feta, perdó..., a la redacció, tal com està en aquests moments, fins i tot amb les rectificacions, amb els canvis que s'han fet?

Per nosaltres, la Llei és, en el fons, un sistema per al finançament de les noves inversions ferroviàries de la Generalitat de Catalunya i, en primer lloc, de la línia 9 del metropolità. Per comprovar-ho, podem veure la previsió de la disposició addicional segona, que permet que aquelles infraestructures ferroviàries ja encomanades –recordem que la primera fase de la línia 9 ja ho està– poden ser subrogades per l'ens nou. La línia 9 no queda afectada per l'exclusió de l'actual xarxa metropolitana, no en queda afectada, sinó que està introduïda i està dintre aquest ens..., queda, per tant, dins la categoria de nova línia i, per tant, pot ser adscrita a la xarxa gestionada per l'ens, hi *pot ser* adscrita –i aquí, evidentment, veurem quin problema succeeix.

Bé, si tenim en compte que la situació financera de la Generalitat no permet excessives alegries, i menys ara, el finançament de la línia 9, de més de 300.000 milions de pessetes, pesaria considerablement sobre el deute i els interessos del pressupost autonòmic. Com ho podem solucionar, segons el Govern i segons la trampa que hi ha en aquesta Llei? El sistema del cànon. El sistema del cànon facilita que l'entitat explotadora de la línia –que hauria de ser l'actual TMB, Transports Metropolitans de Barcelona–, per mantenir, des del nostre punt de vista –esperem que així succeeixi–, la unitat de xarxa i les economies, material i immaterial, d'escala i d'oportunitat, retorni la totalitat de la inversió feta en infraestructura. O sigui, el sistema de cànon permetria que es tornés, amb el cobrament d'aquest cànon, tota la inversió que ha fet la Generalitat en infraestructura. Així, el cost de la inversió és recuperable.

Però el mecanisme permet una maniobra més hàbil, sobretot si l'explotació es fa a través d'una empresa privada –que es pot fer; jo no diria que es faci, però es pot fer a través d'una empresa privada. Quin és aquest mecanisme o aquesta maniobra més hàbil? Doncs, la transferència del deute a l'empresa explotadora. Un acord entre el nou ens que estem ara aquí discutint i el concessionari permetria substituir el pagament del cànon per una retribució financera per la totalitat del deute, invertint els fluxos financers i assumint ara l'entitat explotadora el deute, no pas la Generalitat. La Generalitat quedaria alliberada del deute i pagaria la inversió a través dels dèficits d'explotació. «Bé» –podríem dir–,

«tampoc passa res.» Sí. Perquè aquí hi ha un element clau: la implicació de l'Administració local en el finançament de la inversió.

El sistema del cànon i la seva substitució mitjançant el mecanisme que jo els he explicat anteriorment fan que els dèficits d'explotació del sistema metropolità s'incrementin, donat que fins ara la inversió era sempre a fons perdut. Ara ja no: ara la inversió s'acumula, evidentment, o es paga a través d'aquest cànon. L'efecte és terrible; l'efecte és terrible per a les administracions locals. En el finançament de la inversió..., recordin vostès que en el sistema actual intervenen l'Estat i, majoritàriament, la Generalitat; però en el finançament del dèficit anual hi entra també l'Administració local, que disposa d'un mecanisme de finançament a través del recàrrec sobre l'IBI. D'aquesta manera, la Generalitat no tan sols s'alliberaria del cost de la inversió –que ho faria a través del cànon–, del cost del finançament també, de l'assumpció del deute, sinó que, a més a més, traslladaria una part del que ara li correspon sobre l'Administració local –bé, rigui, senyor Puig, ja veurem qui riu l'últim.

Les esmenes que s'han fet o que s'han intentat posar en aquest moment resolen una mica –una esmena em sembla que era del Grup Socialista– la xarxa actual, que de fet ja estava resolta, no?, però deixa obert que totes les noves línies de la xarxa metropolitana –també la línia 9– quedin vinculades al cànon, i això vol dir que les administracions locals pagaran –recordi-ho bé qui aprovi aquesta Llei, tal com està muntada– la part que els correspongui del dèficit d'explotació a través del contracte programa. Com que el dèficit serà superior, les aportacions seran més grans, i els ajuntaments, per fer front a això, hauran d'apujar l'IBI.

I els en posaré un exemple perquè vegin que no només són elucubracions del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds: suposant que es calcula el cost de la línia 9 a partir d'una amortització de vint anys –pot ser més, no?, posem l'exemple a partir d'una amortització de vint anys–, la repercussió sobre els ajuntaments, ho repeteixo, la repercussió sobre els ajuntaments seria de més de cinc mil milions anuals. Cinc mil milions anuals com a increment de la seva aportació, mantenint –com es diu en alguna esmena transaccional– el 25%, i això sense comptar interessos. Ho dic perquè ara sembla que això són idees rares i extemporànies del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds; veurem què passarà quan això es materialitzi i quan, evidentment, les administracions locals arribin a aquesta situació.

Però és que, a més a més, senyor Puig, la Generalitat no dona cap garantia que l'Estat assumirà aquest dèficit. L'Estat ha assumit el dèficit que hi ha ara a través del contracte programa amb la seva aportació, percentatge a la seva aportació. Si s'augmenta el dèficit d'explotació perquè vostès es volen treure el deute de sobre, i per això apliquen aquest cànon, l'Estat voldrà pagar més? Senyora Montserrat, vostè n'és conscient, de tota aquesta situació? L'Estat voldrà pagar més i assumirà també el dèficit per una actuació unilateral del Govern de la Generalitat, que es vol treure el deute de sobre a través d'aquest cànon? (Pausa.) Bé, si em diu que sí, estupend, doncs, millor.

Perquè la inversió, per exemple, enorme del metro de Madrid no repercuteix en el contracte programa. Aquí, sí –sempre som diferents però en negatiu–, que és una inversió a fons perdut per part de la comunitat autònoma i no repercuteix en els ajuntaments; aquí, sí, que ja hi haurà altra vegada el «pagano» de torn, que serà l'Administració local, que haurà de fer front a aquesta enginyeria financera, de treure's el deute de sobre, que fa el Govern de la Generalitat a través d'aquesta Llei.

En definitiva –i per acabar–, nosaltres no donarem suport a aquesta Llei. Mantenim la nostra esmena a la totalitat. Nosaltres no votarem favorablement el Dictamen de la Comissió, per sis qüestions bàsiques –i per resumir la nostra intervenció–, per què? Primer, perquè trenca els sistemes de finançament de les inversions i dels dèficits d'explotació de la xarxa metropolitana de ferrocarril en introduir el cànon en la nova línia 9.

Dos. Aquesta situació repercutirà negativament sobre l'Administració local amb un augment de la seva aportació, exclusivament per una decisió unilateral del Govern de la Generalitat.

Tres. No garanteix que el paper de l'Estat assumeixi el nou sistema, amb les repercussions negatives que produiria, si no l'assumís, en la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments, en definitiva, sobre tots nosaltres, sobre tots els ciutadans.

Quatre. No es preveu en la Llei la integració o la coordinació –almenys, la coordinació– amb la xarxa de Renfe; només, en l'exposició de motius, i això no és suficient. No hi és en cap disposició, en cap article. Tampoc cita els mecanismes de coordinació amb els actuals gestors. Quins mecanismes hi haurà amb l'ATM –amb Ferrocarrils de la Generalitat, se suposa que serà més fàcil– o amb Renfe? La Llei tampoc no ho especifica, quan evidentment hi ha uns gestors en aquests moments que estan fent una feina importantíssima.

I, per últim, no garanteix la unitat de gestió de la xarxa metropolitana. Qui gestionarà la línia 9? No se sap, potser, qualsevol. El més normal, doncs, podria ser que fos TMB, però, bé, podria ser –no ho sé, m'invento una empresa– ACESA, per exemple. Podria ACESA, tranquil·lament, doncs, en aquest procés d'expansió que fa, podria explotar la línia 9 sense, evidentment, trencar aquesta unitat necessària a tota la xarxa, perquè la resta ho fa Transports Metropolitans de Barcelona.

En definitiva, des del nostre punt de vista, ens sembla que són raons suficients per no donar suport a aquesta Llei i, en tot cas, nosaltres no estar al costat d'aquest sistema d'elaborar les lleis, de fer les propostes sense comptar amb el consens, sense comptar, evidentment..., més pensant de cara al futur que no pas pensant a solucionar una situació negativa amb què es troba en aquests moments el Govern de la Generalitat, i fent una maniobra que, des del nostre punt de vista, és del tot negativa i repercutirà en les administracions locals, i repercutirà, evidentment, en la resta de ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, per defensar les esmenes a l'articulat i fixar el seu posicionament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president... Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi donarà suport al text final de la Llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya –no de la Generalitat, sinó de Catalunya. Hi donem suport, perquè és una llei que va néixer malament però que acaba bé, i el contingut actual, a nosaltres, ens satisfà. Aleshores, què hem valorat? Som un partit de govern, volem governar aviat, a Catalunya, i hem valorat que hi ha una normativa europea de liberalització del transport ferroviari que obliga a unes determinades actuacions i, alhora, ens semblava que Catalunya necessita un instrument per actuar, per construir, per gestionar les diferents estructures ferroviàries, i hem dit: «Sí, quan governem volem tenir un instrument per gestionar les infraestructures ferroviàries de Catalunya i si, a més, això és en compliment d'un mandat europeu, ho farem», i el resultat final és positiu. I ara m'explicaré una mica en què s'ha millorat.

Per tant, en el trànsit, des del seu naixement..., que no sabem on va néixer, potser va néixer a Presidència, potser al Departament de Política Territorial, però ha acabat en l'actual Departament i amb el nou conseller i ha acabat bé, i aquells punts crucials sobre els quals nosaltres havíem manifestat el nostre descontentament s'han modificat substancialment.

El conseller en la seva intervenció diu: «Vull desmentir allò que ha sortit en els mitjans de comunicació, que aquesta Llei podia ser una llei que volgués privatitzar el sistema de transport ferroviari –de metro, bàsicament– o que volgués laminar les campanyes municipals, o que tampoc serveix per fer la línia 9.» Doncs, potser sí que inicialment alguns d'aquests elements hi eren, a la Llei, senyor conseller –ara no hi són, amb les esmenes que vostès han acceptat–, però deixi'm dir-li: «Nosaltres sí que volem que amb aquesta Llei es pugui fer la línia 9.» Sí que volem que es pugui fer la línia 9, perquè la línia 9 és una gran necessitat per a Catalunya, i per a Barcelona i per a la regió metropolitana. I volem un instrument àgil que pugui fer possible aquesta línia al més aviat possible, i el millor possible, i amb el finançament adequat.

Per tant, sí que volem, senyor conseller... –vostè ha dit, suposo que en un lapsus, que no és per fer la línia 9–, però també és per fer la línia 9, també és per fer la línia 9.

Ara, com vostè deia, senyor conseller, aquesta Llei respon a un model ferroviari que ens ve imposat per Europa, que és el de la liberalització ferroviària. I nosaltres hem de distingir en aquests moments tres nivells: hem de distingir l'ens regulador ferroviari, que és l'autoritat política, que és qui decidirà quins trens passen, quines companyies exploten les línies que tinguin, les possibles, els horaris d'aquestes línies, i això serà un ens polític, l'ens regulador, que ens ha anunciat el conseller que faran una llei d'aquest ens regulador.

Molt bé, llavors, hi ha un ens que construeix i gestiona la Llei d'infraestructura –la infraestructura–, que és aquest ens que avui construïm i que a nivell espanyol és el GIF. Esperem que el GIF en el futur a més de fer les línies d'alta velocitat també s'encarregui de totes les infraestructures ferroviàries. I, atenció!, quan parlem de liberalització i diem «separem el que és el gestor, el regulador, després del que és el gestor i després del que és l'operador», no ens confonguem que això vulgui dir privatització. Perquè em penso que aquí, a l'Estat espanyol, almenys a Catalunya, hi ha un consens que aquest ens gestor de les infraestructures ferroviàries ha de ser un ens públic. Em sembla que hi ha un consens, perquè tenim experiències angleses que la privatització de l'ens gestor d'infraestructures ferroviàries ha sigut nefast, i per tant, aquí, a Catalunya, nosaltres estem tots d'acord que cal fer l'ens i que ha de ser un ens públic. Per tant, d'acord amb la liberalització, però no amb la privatització.

I aquí ve la tercera part: que hi ha d'haver uns operadors i que aquests operadors poden ser múltiples a les xarxes ferroviàries –després parlarem del metro. A la xarxa ferroviària hi pot haver Ferrocarrils de la Generalitat, hi pot haver Renfe, hi pot haver Wagons-Lits Cook o hi pot haver Ikea. Que Ikea en aquests moments a nivell dels països nòrdics s'està convertint en un gran operador ferroviari. Tot el transport de mercaderies, Ikea, més del 40%, l'està fent ja a través de trens que ella mateixa gestiona. Per tant, hi pot haver diversos operadors que vagin per aquestes línies que construirà aquest ens gestor d'infraestructures ferroviàries.

I aquest ens gestor d'infraestructures ferroviàries i constructor vol ocupar-se de les noves línies –en les esmenes que hem introduït parlem de les noves línies ferroviàries que es construeixen a Catalunya– i pot assumir aquelles que són actualment de la Generalitat, i pot assumir aquelles que es traspassin a la Generalitat d'acord amb el que s'estableix a l'exposició de motius d'aquesta Llei.

Ara, escolti'm senyor Boada, que quedi clar –que quedi clar– que hi haurà línies ferroviàries que, tot i que potser la gestió d'un o de qui l'operarà serà Ferrocarrils de la Generalitat, a la millor la titularitat serà del GIF, perquè, per exemple, si estem dient que per la línia de l'AVE –que és una línia que ve de Madrid, passa per Saragossa i per Lleida i ve a Barcelona– hi poden passar trens d'alta velocitat, a la millor el tren d'alta velocitat és competència de l'Estat i per on ve el tren regional que va de Lleida a Girona és de la Generalitat.

Per tant, no confonguem els termes, senyor Boada, no confonguem amb això que diu de «i les rodalies?», «i els regionals?» Escolti'm, una cosa és la infraestructura i l'altra és la Renfe, que serà un operador –la Renfe, Ferrocarrils de la Generalitat, Wagons-Lits Cook, les companyies que vulguin, d'autobusos, seran operadors que faran passar trens per les vies–, qui construirà serà aquest ens.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb aquests tres nivells: el regulador, el gestor i els operadors.

Per tant, estem d'acord que hi hagi un ens que creï, que gestioni les infraestructures ferroviàries de Catalunya i

que ens permeti ser un instrument potent per construir aquestes noves infraestructures que necessitem: la línia 9 i les que hagin de venir, totes aquelles línies que estem demanant, noves a Catalunya, que diem «fem estudis de viabilitat de la línia transversal ferroviària», «fem estudis de viabilitat de la línia de Girona a Olot». Estudis de viabilitat, doncs, que, si algun dia són necessàries –si algun dia són necessàries–, qui les haurà de construir és aquest ens i, llavors, ja veurem qui les operarà.

Per tant, nosaltres creiem que aquest instrument el necessitem i el volem. Ara, sí que en aquest cas, senyor Boada, coincideixo amb vostè en una cosa: que sí que volem que aquests tres nivells –el regulador, el gestor i l'operador–, llavors, que la proposta ha de ser coherent. I aquí, senyor conseller, és veritat que en aquests moments hi ha una confusió que fa que el model sigui incoherent, de la mateixa manera que ara estem aprovant la creació de l'ens –i l'ens és aquell instrument que construirà i gestionarà les infraestructures ferroviàries de Catalunya–, al mateix temps és cert que en la llei d'acompanyament dels pressupostos o la Llei de mesures fiscals, en el seu article 40, es modifica l'objecte social de Ferrocarrils de la Generalitat, i es diu, també, que serà objecte de Ferrocarrils de la Generalitat la construcció, si s'escau, administració i gestió d'infraestructures ferroviàries que siguin competència de la Generalitat.

Estem fent dos ens d'infraestructures ferroviàries. Això, sí que caldria corregir-ho, senyor conseller. Nosaltres volem el model: regulador, gestor, operador, però no dos gestors. Ens sembla que és una incoherència que ara modifiquem les competències de Ferrocarrils de la Generalitat, que Ferrocarrils de la Generalitat ha de ser un operador i punt, res més.

Un altre element en què podríem haver estat d'acord amb el senyor Boada, i que hem estat d'acord amb el senyor Boada i que ens ha preocupat molt i que voldríem que es corregís en el futur –ara ho hem corregit a l'etapa final–, és que aquestes lleis que afecten la mobilitat i el transport en un àmbit especialment sensible, que és l'àmbit metropolità, però que llavors s'estén al conjunt de Catalunya, s'hauria de tractar amb més lleialtat i més consens institucional.

No, no..., s'hi ha arribat bé al final però, senyor conseller, sí resulta que en els temes que afecten l'àmbit metropolità hi ha un organisme que es diu ATM, Autoritat del Transport Metropolità, i resulta que aquesta llei inicialment modificava de manera contundent, amb la seva disposició final, les competències de l'ATM i de l'EMT i es deia que allò que era competència de l'EMT passaria a ser competència de la Generalitat, si la Generalitat volia assumir la gestió directa de les xarxes suburbana del metro, això ens sembla que no es podia haver imposat per llei, com es volia fer, que, si hi ha un organisme de consens que és l'ATM, prèviament s'havia d'haver parlat en el si de l'ATM d'aquests temes.

Com ara, senyor conseller, si vostès volen de veritat en el futur fer noves lleis que afecten el tema de la mobilitat i del transport, n'hi ha una que està a informació pública en aquests moments: la Llei de mobilitat de Catalunya. Vostè ha anunciat la Llei de creixement regulador. A mi, em sembla que n'hi ha una altra que és

imprescindible. Tot això que estem fent, regulació, llei de mobilitat, el regulador, el gestor i els operadors, si no hi ha finançament, no va enlloc. La llei que necessitem, la llei que volem, la llei que reclamem i la llei que de veritat haurem de discutir aquí serà la llei de finançament del transport públic, i aquesta sí que és important.

Doncs, bé, totes aquestes lleis s'han de pactar amb el conjunt de les institucions de Catalunya, però en allò que afecten indirectament l'àmbit metropolità s'han de pactar i consensuar en el si de l'ATM, senyor conseller, i no es va fer en el passat. Es va voler imposar una modificació de les competències de l'EMT i de l'ATM, via aquesta llei, que s'ha corregit, i ho ha corregit vostè i ens n'alegrem que sigui així, perquè s'ha retirat aquesta disposició final que volia laminar les competències. Vostè deia: «No.» Doncs, sí que les volia laminar, les eliminava, eh? Per tant, vostè ho ha corregit, però, a mi, em sembla que seria molt important que a partir d'ara tingui present, senyor conseller, que les lleis de mobilitat, les lleis del transport públic a Catalunya seria bo que es negociessin i es consensuessin, i evitaríem aquests titulars de diari que diu que no li agraden però que reflectien una realitat: La llei laminava les competències municipals, la llei permetia la privatització del metro i la llei estava pensada per construir la línia 9 –que li hem dit que sí que hi estem d'acord.

I finalment, senyor conseller, un element important. Aquesta Llei està pensada per al conjunt de la xarxa ferroviària, tant la suburbana –metro– com l'altra xarxa ferroviària, i és veritat –i és veritat– que en el conjunt de la Unió Europea, gràcies a la mobilització dels alcaldes, els temes de xarxa suburbana tenen un tractament diferencial. Va ser necessària la mobilització i la firma d'un document per part dels alcaldes d'Atenes, de Barcelona, de París, de Londres, de Lisboa, de Berlín, de Roma, de Brussel·les, de Munic, de Nuremberg, de Luxemburg i de Viena, per tal que quedés clar que les xarxes de transport en àmbits metropolitans són xarxes que han de ser integrades, que toquen el metro, que toquen els autobusos, que hi ha d'haver integració tarifària i que no es poden fracturar en diverses parts perquè això va en detriment de l'eficàcia del sistema i, una cosa molt pitjor, va en detriment de la seguretat del sistema.

L'explotació d'aquesta xarxa de metros en trossets fa molt perillós el bon funcionament del metro. I van ser aquests alcaldes els que van reclamar a la Unió Europea: «Tinguin en compte que això ha de tenir un tractament especial, que és essencial en el funcionament com a xarxa integrada», i la Unió Europea ho ha tingut en compte. He dit: «Escolti'm, tot el tema de liberalització, d'acord, però compte, que en el cas de metros i d'àrees suburbanes ha de tenir un tractament específic, un tractament diferencial, i mantenir la unitat i la integritat de l'explotació del sistema.»

Senyor conseller, senyor president, el Grup Socialista, com vostè ha comprovat, està satisfet de com queda la Llei després de les esmenes que s'han acceptat. Convergència i Unió, encara avui i aquí, acceptarà dues esmenes del Grup Socialista, l'esmena número 2 i l'esmena número 10, que fan referència precisament que aquest ens s'ocuparà de les noves infraestructures, i que fa

referència a una altra cosa que apuntava el senyor Boada com a molt important, que és el tema del finançament. Hem introduït, amb l'esmena 14 –que serà transaccionada amb Esquerra Republicana i amb Convergència i Unió–, hem introduït una clàusula de salvaguarda, amb la qual queda molt clar que el cànon que hauran de pagar els operadors en aquest cas que es produeixin noves línies no anirà a càrrec ni dels usuaris ni de l'operador, sinó que anirà a càrrec del contracte programa, i que el contracte programa es farà càrrec d'aquest pagament, d'aquest cànon, i no anirà en detriment –i ho diu així l'esmena que hem fet– de l'equilibri econòmic financer que en el contracte programa determinin les empreses operadores i els ens gestors.

Senyor Boada, nosaltres hem sigut molt amatents, volem que es puguin construir infraestructures ferroviàries a Catalunya, volem que sigui àgil la seva construcció, estem d'acord amb aquest instrument, ens sembla que és un instrument molt potent, però alhora hem volgut garantir i volem garantir que això no anirà en detriment dels usuaris, ni dels operadors, ni de l'Administració local, senyor Boada. Queda molt clar que es mantindrà l'equilibri econòmic financer, i això és una esmena transaccional que hem d'agrair, doncs, a Esquerra Republicana, a Convergència i Unió i al conseller que entre tots plegats l'hàgim pactat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans que res, agrair a la cambra que tingués a bé d'alterar l'ordre del dia, perquè la Llei s'havia de veure ahir i jo tenia unes qüestions al Senat –com a representant d'aquest Parlament, és veritat–, i, per tant, agraeixo això, que hagin alterat, doncs, l'ordre del dia.

Bé, senyor conseller, aquesta Llei va començar molt malament, eh? Aquesta Llei semblava un autèntic bombardeig contra l'Entitat Metropolitana del Transport i contra l'Autoritat del Transport Metropolità; en definitiva, semblava una continuació de la guerra institucional, per altres mitjans, que l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya porten ja des de temps, podríem dir, immemorials. I el fet és que hi havia una addicional sorprenent, en la qual pràcticament deia, amenaçava que, si l'Ajuntament o, en fi, qui correspongui no es portaven bé, podrien recuperar el metro. Bàsicament deia això, i es podria, diguéssim, interpretar aquí.

Llavors, és clar, començava malament per això, perquè suposo que aquí hi havia una mica de teatre en tot això; s'havia utilitzat la Llei per expressar els desacords i, podríem dir, els malhumors que hi havia hagut en altres instàncies, però, clar, això no sortia enmig de la Llei, això no sortia. És a dir, és evident que hi havia una mar de fons que era la que impulsava que hi hagués alguns

articles de la Llei que realment, doncs, tenien un to..., com si fossin capons, no?, capons disposats a l'Ajuntament de Barcelona i a l'Entitat Metropolitana del Transport.

Bé, això, doncs, quan va començar, era un text que podia ser una mica bel·licós, i, clar, ja se sap que en situacions de guerra sempre hi ha danys col·laterals, i els danys col·laterals jo crec que han estat que els ponents i les ponents de la Llei hem estat més preocupats perquè aquesta Llei no significués el que semblava que volia significar –que, en definitiva, solament era una amenaça teatral–, que per, realment, encabir, inscriure la Llei en el que ha de ser, perquè aquesta Llei és un petit pas perquè a Catalunya hi hagi, doncs, una concepció integral de transport ferroviari. Aquesta és la idea, suposo, no?, és a dir, aquesta és la idea. A Catalunya hi ha d'haver, de la mateixa manera que hi ha una concepció integral del transport públic a l'àrea metropolitana, suposo que hi ha d'haver un transport integral al conjunt de Catalunya, perquè, en definitiva, amb la velocitat a què properament podran anar els trens, doncs, en fi, la concepció ja permetrà tindre..., i crec que obligarà a aquesta concepció integral.

Per tant, jo crec que això ens ha distret una mica d'inscriure aquesta Llei més en aquest sentit, en aquesta línia. Hem estat més distrets a veure de fer aquella esmena que no pogués significar una lesió i un afront cap als ajuntaments i, sobretot, una alteració de la tradicional ocupació de..., de la gestió de la xarxa metropolitana, que no pas, doncs, mirar-nos-ho com una cosa global i com un pas en la línia aquesta que hi hagués una concepció integral del transport ferroviari a Catalunya.

Fins i tot, en alguns moments semblava que podria el Govern, es reservava, en fi, d'establir una subhasta, no?, semblava que s'anaven a substar les línies –evidentment, aquí hi ha hagut soroll mediàtic–, però que, en fi, i com ha dit el senyor Nadal i també el senyor Boada, les xarxes de metro metropolitanes –i valgui la redundància– han de ser considerades com a xarxes integrades: no pot ser que la línia 1 la faci un, la línia 2 un altre, la línia 3 un altre. I, sobretot, doncs, no pot ser que cada any canviïn d'amo, perquè a vegades les privatitzacions..., bé, ja han vist el que ha passat amb aquestes privatitzacions a la Thatcher que hi ha hagut al gran Londres, no?

Bé, per tant, doncs, jo crec que aquesta Llei ha començat ambigua, ha quedat estranya; ha sigut estrany, una mica, tot plegat. Primer, perquè tenia dues dimensions que no se sabia ben bé l'encaix de les unes en les altres; una d'amagada, ja ho he dit, que corresponia a uns desaccords, sobretot pel problema del finançament de la línia 9 i de la construcció de la línia 9, en la qual calia un instrument per fer aquest famós metro alemany –no sé, realment, si els inventors són els alemanys, però se'ls adscriu a ells. I després també tenia la dimensió –que aquesta dimensió, poc a poc, en les esmenes s'ha anat veient que era així, però, clar, molt al final– d'un ens regulador o incipientment regulador del servei ferroviari català. És clar, un per l'altre, és això que no s'ha acabat de donar el to a aquesta Llei; és a dir, les qüestions entre ens financer o ens regulador ens han deixat com aquell ase, no?, que no sap si beure o menjar.

A Esquerra ens interessava molt més la dimensió de l'ens regulador; evidentment també ens interessa naturalment la línia 9, no? I ens interessa perquè creiem necessari que, tal com diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya en el seu article 9, i sobretot –que encara ho diu de manera més contundent, i això sembla estrany, però ho diu– la Constitució en l'article 148, les competències de la Generalitat abastin de manera exclusiva els serveis ferroviaris que neixen..., bé, que circulen per Catalunya. I, si abans hi havia confusió entre el servei i la infraestructura per la qual discorria el servei, crec que ara, amb les directives comunitàries, això queda aclarit del tot, perquè pot haver-hi una xarxa que pot ser considerada europea, però el servei pot ser d'àmbit, podríem dir, regional en el sentit europeu, eh? I en aquest sentit creiem que l'Estatut, més la Constitució, més les directives comunitàries, que també són dret intern, doncs, això configura un panorama que jo crec que ja ens aboca que hi hagi, realment, una concepció integral dels serveis ferroviaris que tenen àmbit a Catalunya.

I en aquest sentit, doncs, nosaltres vèiem que això voldria dir que, en fi, que Renfe - rodalies s'inscrigués en aquesta concepció integral, que el proper servei català d'alta velocitat també, etcètera. I això jo crec que ho diu bàsicament la Constitució; senyors del PP, si volem ser patriotes constitucionals, doncs, traspassin la xarxa de rodalia de Renfe a la Generalitat de Catalunya, perquè és el que diu l'Estatut i el que diu la Constitució i el que diuen les directives europees.

Bé, nosaltres per què ho volem? Doncs, ho volem perquè creiem..., tal com se va comprovar, per exemple, amb el bitllet integrat, que vam estar un any en què el servei de Renfe no ho volia fer, i aleshores, bé, vam estar un temps..., vam perdre un temps en què no es feia perquè aquest servei no estava traspassat i pensat per a les necessitats de Catalunya, sinó per a les necessitats, diguéssim, d'una empresa amb seu a Madrid.

Bé, i aquesta idea que els serveis ferroviaris que operen a Catalunya..., doncs, això no és nacionalisme simbòlic; podríem dir, és catalanisme pràctic, en podríem dir federalisme d'execució, és subsidiarietat, podríem dir que és pimagallisme de la manera més tècnica, eh?

Per això, doncs, creiem que..., i per un cert sentit d'anticipació jurídica, Esquerra Republicana havíem presentat feia temps una proposició no de llei destinada a crear una autoritat del transport català ferroviari. I en aquella ocasió, doncs, es va considerar que això ja ho crearia el Govern –i m'ha semblat que el senyor conseller ha dit que ho farien, que ho tenien al cap–, però, és clar, aquesta Proposició no de llei està..., no és que estigui hivernada o congelada: és que jo crec que està lliofilitzada; la tenim allà pendent sempre, i esperem algun moment per a veure quan se pot... Caldria fer una mena de paral·lelisme amb l'Autoritat Metropolitana del Transport, doncs, en l'àmbit dels serveis ferroviaris de Catalunya.

Bé, Esquerra Republicana ha presentat divuit esmenes en aquesta Llei, de les quals..., totes han estat retirades o transaccionades, i només en mantinc una; en mantinc una i després explicaré el perquè.

En general, les esmenes que nosaltres vam presentar..., primer, volíem que la Llei especifiqués clarament que això es feia, que aquesta Llei es feia en execució del desitjat Pla territorial sectorial de transport ferroviari; aquestes les hem retirades perquè a la Llei de mobilitat surt aquest extrem. Després, també, garantir la participació dels ens locals en l'ens; també han estat transaccionades o acceptades. Després, la defensa de les competències locals, en el sentit que hem dit abans; han estat retirades la disposició addicional i altres qüestions. I després, una qüestió de salvaguarda competencial; ja sé que al final les coses queden a l'exposició de motius, però, escolti, ja se sap que, en fi, lleis en les quals es posen articles que són que s'ha de reclamar competències..., doncs, el que s'ha de fer és no posar-ho en llei aquí, sinó presentar-ho a Madrid, que és a on toca o és a on tenen..., o pactar d'una altra manera. En aquest sentit, les nostres salvaguardes competencials, doncs, s'han limitat a acceptar que fos a l'exposició de motius i recordar això, la competència exclusiva de la Generalitat en els serveis ferroviaris que transcorren íntegrament per Catalunya.

Finalment, nosaltres hem mantingut una esmena –i, aquesta, la voldria mantenir–, i és la següent..., perquè em sembla una esmena lògica, i és d'actualitat, perquè avui en dia, doncs, es parla molt que s'ha vinculat una pujada de la gasolina..., o sigui, s'ha creat un nou impost, en fase minorista, de la gasolina i que es vincula a sanitat, no? Bé, per sanitat, el que calgui, no? Però nosaltres, Esquerra Republicana, des de fa temps, volíem introduir la filosofia..., i, de fet, ho havíem fet en una proposició no de llei –que, per cert, Convergència i el Partit Popular, doncs, la van desestimar–, la qual deia que una font de finançament de l'àrea metropolitana seria una part de l'impost d'hidrocarburs. Això ens sembla absolutament lògic, raonable; encara més: que si hi ha d'haver impostos, que si els impostos s'han d'adequar cada vegada més als serveis, és lògic, raonable, és de justícia –i cal fer-ho– que una part de l'impost de les gasolines sigui per finançar el transport públic.

I és en aquest sentit que nosaltres hem fet aquesta esmena, sobretot en la línia, en fi, que comenci a entrar aquesta filosofia. Jo estic convençut que això no trigarà, en la línia aquesta que cada vegada més hi ha la tendència que els serveis tinguin clarament vinculats els impostos que financen aquests serveis. I, si hi ha un impost finalista sobre la sanitat, encara seria més lògic que hi hagués un impost finalista dels hidrocarburs sobre les gasolines.

Bé, finalment, doncs, en principi, celebrar que les coses hagin acabat bé, quan havien començat malament. Sembla ser que al final, podríem dir, potser per sota la taula o per dalt, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, doncs, s'han entès, eh? I, per tant, en aquest sentit, doncs, nosaltres no posarem pals a les rodes, no? Creiem que aquesta Llei és només un pas, un petit pas, però ja sabem que fins i tot el camí més llarg comença amb una primera passa.

Bé doncs, res més. Moltes gràcies, i tornar a agrair, doncs, la generositat de la cambra per alterar l'ordre del dia.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Serveixi la meua intervenció per explicitar el vot a l'esmena presentada a la totalitat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Verds, així com, senyor president, l'explicació de vot del Grup Popular en el Projecte de Llei de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, que, evidentment, es posa avui a la consideració de tots nosaltres.

En primer lloc, vull manifestar el nostre vot en contra de l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, perquè, evidentment, i no per estendre'm, perquè m'ha precedit en l'ús de la paraula l'il·lustre diputat senyor Nadal..., amb el qual coincidíem, en part, en el plantejament que ell feia quan es posicionava. Per tant, no coincidim –i no coincideixo– amb el criteri que vostè ha manifestat.

El Grup Popular hem volgut participar en el Projecte de llei, i per voler-hi, doncs, participar, evidentment, s'hi participa a través de les esmenes. Per què? Perquè nosaltres, tan bon punt vam ser coneixedors, doncs, de l'avantprojecte del Projecte de Llei, vàrem estar d'acord, vàrem comprendre per què aquest Projecte de Llei es tiraria endavant. I es tiraria endavant, en definitiva, perquè recollia, doncs, tota una qüestió normativa europea.

Nosaltres, sincerament, hem vist que..., i aquestes esmenes que hem presentat, doncs, són esmenes tècniques i esmenes de contingut de funcions, perquè creiem que l'interès infraestructural del desenvolupament de la Llei, que recull les directrius comunitàries, com molt bé els dic, que pretén assolir una major integració del sector ferroviari de la Unió Europea, és positiu, i és positiu per a Catalunya, perquè no hem d'oblidar que Catalunya ha estat capdavantera en infraestructures, i en infraestructures cabdals, com puguin ser ferroviàries –podríem recordar, doncs, el Mataró - Barcelona–, fins i tot en autopistes, etcètera, que tots, evidentment, tenim a la ment.

La política comunitària de transport distingeix clarament la necessitat de gaudir i desenvolupar els ens –en aquest cas, l'ens que desenvolupa a través de la mateixa Llei– que gestionin les infraestructures directament lligades a la política del transport ferroviari. I per què? Doncs, per tal d'unificar un tractament que coincideixi i incideixi a dur a terme les actuacions necessàries per tal de portar a terme una conversió, una..., o sigui, convertir la modernitat, la modernització i l'adaptació de les tècniques contínues d'aplicació i de rendibilitat i d'eficàcia en la gestió, en un món canviant, fins i tot en les mateixes infraestructures ferroviàries. Com a conseqüència, aquesta Llei avui a debat, doncs, parteix de la separació entre la construcció i l'administració d'infraestructures ferroviàries, d'una banda, i l'exploatació dels serveis de transport per ferrocarril de les empreses ferroviàries, d'una altra.

El Grup Popular hi coincidim, vàrem presentar les nostres esmenes, varen ser acceptades en comissió... El senyor Nadal ens recordava que aquest avantprojecte de llei, aquest Projecte de llei va començar d'una forma i acaba d'una altra; són les tècniques parlamentàries, això és bo. I el mateix senyor Nadal agraija, doncs, que avui sortís un projecte de llei amb suport, doncs, d'esmenes que han quedat vives del Grup Socialista i una esmena transaccional del Grup d'Esquerra Republicana. Però és evident també que comentava que donaria suport total al Projecte de llei, i, en dir, estimat senyor Nadal, que dona suport al Projecte de llei, també vol dir que es dona suport a les esmenes presentades pel Grup Popular i que varen ser acceptades totes en comissió i que avui formen part del contingut d'aquest Projecte de llei.

El Grup Parlamentari Popular farem costat a la transaccional, farem costat a les esmenes que parlen de noves infraestructures i de supressió..., com molt bé coneix el senyor Nadal, aquestes esmenes que queden vives en el dia d'avui... I, evidentment, el nostre vot serà un vot favorable, perquè nosaltres entenem que les infraestructures urbanes i interurbanes –i quan parlo d'urbanes també parlo de la línia 9, parlo del metro– és evident que és una necessitat i que sabem que, des d'aquesta mateixa Llei i des del reglament que desplegarà aquesta Llei, que ara, en aquests moments, sembla, doncs, que alguns diputats hi tinguin una angoixa... Crec que això no és així, que és una bona llei i que, a través del mateix reglament, podrem desplegar i podrem millorar aquestes gestions que en algun moment puguin quedar, doncs, en un interrogant, si es farà suficientment bé per part de tots. Nosaltres creiem que sí, i amb aquest criteri tindran el vot favorable per part del Grup Popular.

Res més, i moltes gràcies... I voldria donar gràcies, evidentment, en fi, a tots els meus companys que hem treballat en comissió –ha estat breu, però, doncs, de forma principal, per acceptar tot seguit, en la primera negociació, les esmenes–, al diputat de Convergència i Unió i als altres companys, doncs, de política territorial que hem coincidit en la defensa de la Llei avui a debat... I també, doncs, agrair als membres del Parlament que ens han ajudat en tota la seva tramitació...

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. I ara té la paraula, per a un torn en contra, l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo, després dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula –exceptuant, evidentment, el senyor Joan Boada–, poca cosa, em penso, em queda a dir, perquè s'ha fet una defensa aferrissada, doncs, de pràcticament com queda aquest Projecte de llei. Per tant, senyor president, li anuncio que estem disposats a acceptar les esmenes números 2 i 10, tal com ha anunciat el senyor Nadal, del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'11, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, perquè és

idèntica a la 10 socialista; a més a més, doncs, les transaccions que també s'han dit, doncs, a l'apartat 4, article 4, de l'esmena 14, de Socialistes, i 16, d'Esquerra Republicana, i, a més, les esmenes 7, 32 i 34, d'addició d'un nou paràgraf a l'exposició de motius, amb el Grup d'Esquerra Republicana, i que les hi passo aquí signades. Bé, anunciar també, evidentment, doncs, que a la resta d'esmenes el nostre vot serà en contra.

Senyor Bonet, nosaltres –i ja li ho vaig avançar en ponència, en comissió, en tot– no donarem suport a l'esmena número 21, d'Esquerra Republicana. Aquest impost, doncs, dels carburants posats..., ha dit «a l'àrea metropolitana»; jo entenc que volia dir «al transport públic», suposo que va al transport públic en general, no només de l'àrea metropolitana, en general –jo també ho tenia entès així. Però, bé, en aquesta mateixa Llei, a l'article 12, a l'apartat f, diu que ja s'admeten altres aportacions que poden venir de diferents llocs. Jo i el nostre Grup entenem que no cal posar a la Llei que hi haurà un impost especial per sufragar les despeses que hi pugui haver, doncs, en el transport públic. Nosaltres entenem que hi ha aquest article i que, per tant, és suficient. Per tant, per això li dic, doncs, que el nostre vot serà en contra.

Quant a Iniciativa per Catalunya, senyor Boada, bé, l'esmena número 5, en suprimir l'addicional final primera, crec que ja no tindria raó. Vull dir, crec que, retirant la disposició final, aquesta esmena..., ens sembla que el Govern fa prou.

Quant a l'esmena número 8, que li queda viva, guaiti, l'apartat 2 diu: «L'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya no pot assumir, en cap cas, la prestació del servei de transport de mercaderies o de viatgers per ferrocarril, que és competència de les empreses ferroviàries.» Per tant, no el pot assumir ni a dins l'àrea metropolitana ni fora de l'àrea metropolitana; és l'esmena. Per tant, ni dins aquest àmbit, ni fora: no es pot assumir en cap cas. Per tant, és evident que no es pot acceptar aquesta esmena.

Quant a l'esmena número 13, bé, no es coneix exactament a quines competències, però el que sí que li puc dir és que l'ens, la intenció..., es limitarà a llogar les seves instal·lacions, i, per tant, per a les activitats, si és que s'ha de pagar alguna llicència, algun cànon, s'haurà de pagar, tant si correspon a l'Administració local com a l'Administració que sigui, però s'haurà de pagar. Per tant, no es defineix amb quines competències..., no es pot donar suport a aquesta esmena.

En la 15 i la 26, bé, li ho ha dit el senyor Manel Nadal: la transacció a què penso que hem arribat els tres grups penso que dona solució a aquestes problemàtiques i aquests dubtes que vostè té.

Bé, i quant, doncs, a la 19 i la 22, es tracta més de temes de llocs de treball. Li he dit: no és la primera llei en què discutim aquests temes. Jo recordo –i ho recordo perquè va ser la primera vegada que vaig passar una llei– la Llei, doncs, de l'Institut Cartogràfic, en què vam discutir exactament aquest mateix punt. Bé, crec que no hi ha hagut problemes, no?, i s'ha assumit la gent que ha anat de les altres empreses. I, per tant, el nostre Grup, tal com he dit abans, doncs, no donarà suport a les seves esmenes.

Bé, jo també em voldria sumar als agraïments a la senyora diputada, als senyors diputats, a tots plegats, doncs, per l'esforç i bona voluntat que hi han posat, no?, així com també al lletrat, als tècnics de la cambra, als tècnics de la Conselleria, i també als dos consellers que hi han hagut en el tràmit d'aquesta Llei. Una llei, doncs, enquadrada, tal com ha dit molt bé el conseller, en un nou marc jurídic; hi ha totes aquestes altres lleis que s'han de debatre ara, i potser aquesta –estem discutint un ens públic, sotmès a dret privat– pot tenir, potser, poca importància legislativament, no ho sé, però sí que en el futur ha de jugar un paper molt, molt important. Evidentment, quan el tren d'alta velocitat estigui en funcionament a Catalunya, el sistema ferroviari català canviarà totalment i aquest ens hi jugarà un paper molt important, així com també en les noves infraestructures.

Bé, jo sé i és per tots coneguts que estem en un final de període de sessions, dens, atapeït; hi ha hagut mocions de censura, debats de política general, pressupostos, i estem ara també a dintre, doncs, d'un ple també molt llarg, amb moltes esmenes. Sé i sóc conscient que és difícil poder trobar espais per poder fer ponències; és difícil, i més quan un grup està limitat en efectius. Però el que no es pot fer, no es pot permetre és dir que no hi ha ànim de consens, no es pot permetre, perquè s'ha buscat. Potser sí, tal com deia la senyora Dolors Montserrat, que les tècniques parlamentàries donen per poder discutir i per debatre més. Però, si no s'ha pogut fer conjuntament perquè, doncs, també hi han membres ponents que estan en altres parlaments i que moltes vegades no estan aquí perquè estan representant aquesta cambra al Senat..., era difícil trobar aquests espais. Ara, això no vol dir que no hi hagi consens. I vostè mateix, senyor Boada, també m'ho ha dit: «S'han pactat algunes esmenes fora del que era estrictament la Ponència.» Evidentment, perquè amb l'ATM s'han discutit, s'han parlat i s'ha arribat a acords. Vostè estava criticant que no es deixés marginada..., evidentment, no: és que s'ha arribat a acords allà, s'ha arribat a acords.

Senyor Nadal, també li vull dir que ens alegra i estem contents, doncs, que vegi tan bé aquesta nova llei que es presentarà, de finançament de transport públic, perquè així, doncs, evitarà dèficits com hi ha hagut anteriorment en altres empreses. Per tant, estem totalment d'acord.

Jo, senyor Boada, només deixi'm, per acabar..., i sap la cordialitat que ens tenim mútuament, però jo voldria acabar amb una reflexió, i em penso que és ben evident després de tot, com queda la Llei i com han respost els altres grups. Jo, sincerament –deixi'm dir-li-ho–, i sense ànim de fer enfadar (*remor de veus*), però hi ha algú que diu que els arbres...

El president

Sobretot, no descarrili, senyor... (*Rialles.*)

El Sr. Micaló i Aliu

Ho procuraré. Que els arbres no li deixen veure el bosc, però jo, sincerament, crec que últimament vostès, el

bosc, sí que el veuen, i verd; el que no veuen són els arbres que tenen a davant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació d'aquest Dictamen.

Primer votarem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 66 en contra i 55 abstencions.

A continuació, senyor diputat, si no ho he entès malament, demanarà la votació separada de l'esmena número 11, d'Iniciativa per Catalunya... No l'ha demanada? (*Pausa.*) Senyor portaveu, si us plau... És que ho havia entès així, eh?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, la número 11, juntament amb la 2 i 10, socialistes...

El president

Ah!, bé.

El Sr. Camp i Batalla

En una sola votació, senyor president, si és possible.

El president

Molt bé. Es pot fer tranquil·lament en una sola votació.

Per tant, ara, doncs, votarem, si els sembla bé, les esmenes números 2 –Socialistes - Ciutadans pel Canvi–, 10 –Socialistes - Ciutadans pel Canvi– i l'11 –Iniciativa per Catalunya - Verds–, conjuntament.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Ara sotmeto a votació l'esmena número 21, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 66 en contra i 44 abstencions.

A continuació, la transaccional de la 14, socialista, i la 16, d'Esquerra Republicana, amb Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, la transaccional amb Esquerra Republicana, sustentada en les esmenes números 7, 32 i 34.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 66 en contra i 54 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen, amb les esmenes aprovades i les transaccionals també aprovades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i tretze minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros
Número solt	225 PTA	1,35 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros
---	------------	-------------

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Impress a Multitext, SL • Barcelona

9 770213 798001